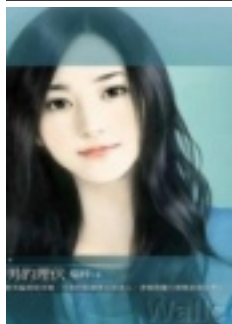

Chúng ta ly hôn đi

Contents

Chúng ta ly hôn đi	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	15
4. Chương 04	23
5. Chương 05	28
6. Chương 06	37
7. Chương 07	45
8. Chương 08	53
9. Chương 09 (kết)	60

Chúng ta ly hôn đi

Giới thiệu

- Chúng ta ly hôn đi. - Được. Chỉ hai câu nói, cuộc hôn nhân bảy năm của La Vũ Tịnh và Tê Kiêm V.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-ly-hon-di>

1. Chương 01

Chương 1

- Chúng ta ly hôn đi.

- Được.

Hai câu nói ngắn ngủi, cuộc hôn nhân bảy năm của họ cứ như vậy mà kết thúc.

La Vũ Tịnh nhìn người đàn ông trên danh nghĩa là chồng mình đang ngồi trước mặt, không thể không cảm thấy xa lạ. Lúc này đây cô đã lấy hết dũng khí đưa ra yêu cầu ly hôn, anh ta sao có thể lại có phản ứng như thế này.

Tề Kiếm Vân ngồi trước bàn làm việc, nhìn vào màn hình máy tính, tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím, xử lý các báo cáo các nơi chuyển tới. Bây giờ đã là thời đại điện tử hóa, ly hôn cũng nên nhanh chóng thanh thoát.

Tục ngữ nói : “Hợp thì tụ, không hợp thì tan” nhưng bọn họ căn bản chưa từng “hợp” quá. Cuộc hôn nhân này ngay từ lúc bắt đầu đã là âm mưu và âm mưu, anh cảm thấy kỳ quái, sao cô có thể chịu được ngần ấy năm trời mới đề nghị ly hôn?

- Cô muốn cái gì? Nhà ở, cổ phiếu, tiền trợ cấp ly hôn? Anh ta ngay cả đầu cũng không quay lại, tiếp tục chăm chú nhìn màn hình.

- Cảm ơn ý tốt của anh, những thứ đó em có quá đủ rồi. Di sản khổng lồ cha mẹ cô để lại, cô rất hiếm khi sử dụng đến, cái mà cô muốn chính là hạnh phúc.

“Hạnh phúc”, hai chữ này cô đã từng mong có được từ anh, nhưng thời gian đã chứng minh hết thảy, cô sai lầm rồi.

Tề Kiếm Vân hơi dừng động tác một chút, cuối cùng quay lại nhìn cô một cái. Người phụ nữ này không cần tiền, chẳng lẽ là muốn người?

- Cô nên biết, cô không thể mang Khắc Hiên đi.

Tề Khắc Hiên là đứa con duy nhất của bọn họ, cũng là người thừa kế tương lai của tập đoàn Kinh Vũ, năm nay gần bảy tuổi, từ nhỏ đã được cha bồi dưỡng tinh anh, học tin học, học ngoại ngữ, phát triển tài năng âm nhạc, mọi thứ một chút đều có thể tiếp thu ngay, rất có phong thái của cha.

Tề Kiếm Vân cố ý không cho con gần gũi với vợ, chính là nghĩ không để con chịu quá nhiều ảnh hưởng từ cô. Cô là người phụ nữ thế nào chứ, anh so với bất kể người nào đều biết, cô bề ngoài đơn thuần, nội tâm lại âm hiểm, ngay cả anh cũng phải tự than thở như thế ngày trước mới bị trúng chiêu của cô.

- Em biết, em chỉ mong về thăm con thôi, có được không? La Vũ Tịnh cũng không ôm ấp mong chờ gì, con cũng không cần cô, toàn quyền nuôi dạy con đều ở trong tay chồng, cậu bé lại là người thừa kế duy nhất của Tề gia, cô có khả năng mang đi tài sản có giá trị trọng yếu vậy sao?

Tề Kiếm Vân không sao cả, nhún vai một cái : Có thể đến lúc tôi không có nhà.

Anh đối với người này vợ tuy là bất mãn mọi điều, nhưng cũng là không cạn hết nhân tình, dù sao cũng là quan hệ ruột thịt, anh sao có thể chia rẽ.

- Được, cảm ơn anh. Cô phải cảm ơn anh quá đi chứ, để cô thoải mái rời đi, không chất vấn, không giữ lại. Nhưng lẽ ra anh không cần tỏ thái độ như vậy, đối với cô đây mới chính là tổn thương sâu sắc nhất.

Sau ba năm quen biết, đến kết hôn được bảy năm, mười năm thời gian quý giá của đời người, đã biến nàng từ một cô gái mười tám tuổi thành người phụ nữ hai năm tuổi. Cũng từ đó những mộng ảo ngây thơ ngày nào bắt đầu dần trở thành trầm tĩnh, bởi vì cô hiểu được rằng, người đàn ông mà cô yêu sẽ không bao giờ yêu cô, anh sẽ không yêu nổi người khác.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc, tiếng gõ bàn phím vẫn không ngừng vang lên trong tai, âm thanh này thay thế cho lời từ biệt.

Bọn họ chưa từng có tình cảm sâu sắc, nên chia lìa lý tính cũng bình tĩnh, sau này càng chẳng quan tâm, cô đã sớm nhận rõ sự thật này. Chứ không nói là quá muộn đi? Cuộc sống còn có thể bắt đầu một lần nữa sao? Cô chỉ có thể tự an ủi chính mình thôi.

Đương nhiên mấy ngày sau vào giữa trưa luật sư đã đến nhà họ Tề, giải quyết thỏa đáng các thủ tục ly hôn của họ.

Tề Kiếm Vân hoàn thành thành xong các giấy tờ, không nói đến câu thứ hai thẳng hướng phòng làm việc mà bước, công việc của anh rất bận rộn và quan trọng, không có thời gian ngồi lại với cái việc con con này, hướng chỉ anh với vợ cũ cũng chẳng có gì hơn để nói.

Cô đi cũng tốt, cũng chỉ là thiếu một cái đối tượng để ôm thôi, chỉ với anh là Tề Kiếm Vân muốn tìm phụ nữ còn sợ không có sao.

Bảy năm đó anh chưa từng đi với phụ nữ bên ngoài, đó thuần túy là một thói quen. Nếu trong nhà đã có phụ nữ, mà bên ngoài lại phức tạp đâu cần phải đi ra ngoài, anh rõ ràng là một người chồng chung thủy, La Vũ Tĩnh có lẽ cũng chẳng có cái ưu điểm gì, lại khiến cho anh có dục vọng sao.

Ly hôn đối với anh mà nói, lớn nhất cũng chỉ là thay đổi sang một phụ nữ khác mà thôi, mặc kệ là làm bạn gái anh, hay là đối tượng để tái hôn, anh biết mình cần cái gì, chỉ thế mà thôi.

Nhìn bóng dáng anh đi xa, cô mấp máy miệng muốn nói : Em không muốn ly hôn, anh đừng đi có được không !

Dù sao cô cũng đã từng sùng bái anh, yêu anh như thế, mong có ngày tình yêu sẽ có kết cục tốt đẹp, ai có ngờ không có được như mong muốn, cuối cùng dẫn đến ly biệt, thậm chí chính cô lại là người đưa ra đề nghị, đây có phải là sự châm chọc lớn nhất sao?

Cô mở miệng nhưng không thể nói thành tiếng. Có lẽ trong lúc này phản ứng im lặng là tốt nhất, đến phút cuối cùng này rồi cũng nên giữ lại cho mình một chút tôn nghiêm đi.

Luật sư đang ở phía bên này sắp xếp tài liệu, nhin không được mở miệng : Tề phu nhân bà không yêu cầu tài sản gì thật sự rất đáng tiếc .

Ba thế hệ tề gia trở lại đây trong giới thương nghiệp, chính trị đều xuất sắc nổi trội, được xếp vào hàng quyền quý, tỷ phú hưng mạnh. Đến nay, tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ dưới sự lãnh đạo của Tề Kiếm Vân càng phát triển mạnh, đã đứng đầu trong giới ngân hàng. Nếu La Vũ Tĩnh có lòng tham một chút số tài sản được chia cũng không thể nào ít được.

Không, tôi thấy không đáng . Trên mặt La Vũ Tường hiện lên một nụ cười bi thương, cô đương nhiên hiểu được gia đình họ tề là một cái mỏ châu báu, nhưng đáng tiếc thứ nàng cần lại không có ở trong đó ... tình yêu.

Nửa tiếng sau, cô thu dọn hành lý ra khỏi phòng, đồ đạc bên trong đều là quần áo mà cô mang theo từ nhà mẹ đẻ, những thứ có sau khi kết hôn đều bỏ lại hết thảy, những thứ đó thuộc về ngày hôm qua, tất cả cô đều không muốn nhớ lại.

Trước khi đi người nàng nhớ đến chính là con, còn về phần anh ... không khéo lại là quấy rầy anh đi?

Cô đi đến trước cửa phòng cậu bé, gõ cửa mấy tiếng rồi mới chậm rãi mở ra, chỉ thấy Tề Khắc Hiên đang ngồi ở bàn học làm những bài tập mà cha cậu giao cho. Mỗi ngày phải đọc xong một cuốn sách và viết một bài cảm nhận năm trăm từ về cuốn sách đó (má ơi nhóc mới 7 tuổi thôi mà).

Ngay từ lúc mới bi bô tập nói, cậu đã bị cha đưa vào khôn khổ giáo dục hà khắc, may mắn là cậu kế thừa bộ não thông minh của cha mình, nên dù năm nay mới bảy tuổi cũng đã thể hiện được rất nhiều năng lực, môn học gì cũng không làm khó được.

Về phương diện khác, cậu so với những đứa trẻ cùng tuổi trưởng thành hơn rất nhiều, có thể nhận thấy cậu là một phiên bản thu nhỏ của Tề Kiếm Vân. Biểu hiện lúc nào cũng là khuôn mặt luôn lạnh lùng e rằng những nét hồn nhiên con trẻ sớm đã không tồn tại rồi.

Đi đến trước bàn học, La Vũ Tĩnh chăm chú nhìn vào khuôn mặt của con, cố gắng ghi nhớ khuôn mặt này trong lòng, cô nhắm mắt lại để nó hiện trong tâm trí.

Khắc Hiên mẹ phải đi, con cố gắng tự chăm sóc bản thân nhé . Giọng nói của cô run run, so với lúc nói lời đề nghị ly hôn thì lời từ biệt với đứa con càng làm cho cô thêm đau khổ.

Vâng. Tề Khắc Hiên lên tiếng chỉ như nghe người giúp việc xin nghỉ, chỉ cần tìm người thay là được không có tình cảm níu giữ.

Chống đỡ với thái độ lạnh lùng từ con, cô không kìm nén được tình yêu thương của một người mẹ, xúc động ôm con vào lòng dằn dò : Con hãy tự chăm sóc mình nhé, lúc nào có thời gian mẹ sẽ về thăm con...

Cậu bé không giãy dụa cũng chẳng nhúc nhích, trong tâm hồn bé nhỏ của cậu có rất nhiều dao động, nhưng không dám biểu lộ ra.

Tạm biệt, hy vọng con sẽ vui vẻ mà lớn lên. Cô vuốt ve gương mặt con, trên khuôn mặt đó không hé ra một nét thay đổi, giống hệt cha mình khuôn mặt không chút biểu cảm.

Thật lòng cô cũng không muốn con như vậy mà lớn lên, nhưng mà ở trong cái nhà này cô chẳng có cái địa vị gì, cô trên danh nghĩa là nữ chủ nhân nhưng trên thực tế Tề Kiêm Vân mới là người duy nhất thống trị trong ngôi nhà này, tất cả mọi người cứ y như mệnh lệnh của anh mà làm.

Lưu luyến không rời cũng phải chia tay con, La Vũ Tịnh hướng cửa lớn bước đi, những người làm trong nhà không ai dám ra đưa tiễn cô chỉ có bác quản gia là đứng cạnh cửa, ông luôn duy trì im lặng với nữ chủ nhân, lòng trung thành của ông đến lúc này vẫn không thay đổi.

Phu nhân cô đi đường cẩn thận. Người quản gia cúi đầu nói.

Cô lắc đầu cười khổ, nho nhỏ nhắc ông: Bác à, cháu đã không còn là Tề phu nhân nữa rồi, lần sau gặp bác gọi cháu là La tiểu thư.

Biểu hiện của ông như không thể quen với thay đổi đó: Rất mong cô sẽ sớm trở lại.

Ngoại trừ về thăm Khắc Hiên ra, tôi sẽ không quay lại.

Người quản gia thở dài, mở cánh cửa lớn ra giúp cô, lần này đi không biết đến bao giờ mới gặp lại đây. Nhân sinh con người giống như mây bay, nó thổi qua một cái là tan biến, nhưng nếu có duyên người một nhà lại có thể đoàn tụ lần nữa chẳng!

La Vũ Tịnh bước ra khỏi cánh cổng nhà họ Tề, bên ngoài là ánh mặt trời chói lóa, trời xanh mây trắng, cô tự nói với chính mình rằng: Ta là người tự do.

Tự do thật sao? Vì sao trước mắt cô lại là một mảng mơ hồ, phẳng phất có lớp sương trắng bao phủ, bốn phía cũng không tìm thấy lối ra.

Trong lòng cô co rút đau đớn, nước mắt cứ muốn trào ra, cô biết mình không thể quay đầu được, cho dù thế nào thì sau này cũng chỉ có chính cô tự lo cho bản thân mình mà thôi.

Dینگ. Cửa thang máy mở ra, cô kéo hành lý bước ra, tìm thấy căn hộ mới của mình ở tầng 18 của toàn nhà này.

Chỉ là lấy chìa khóa ra, mở ra ba ổ khóa, mất vài phút của cô, cuộc sống mới bắt đầu thật không dễ dàng, tất cả đều phải dò dẫm từ đầu.

Mới vừa mở cửa, còn chưa kịp quan sát cách bài trí bên trong, cô bị tờ giấy ở trên bàn hấp dẫn, trong đó là nét chữ nhẹ nhàng của người bạn học thời trung học của cô .

Vũ tịnh yêu quý, chúc mừng cậu được tự do, hai mươi năm tuổi tuyệt đối không già, đúng lúc tuổi trẻ đi lên! Có vấn đề gì thì gọi điện cho mình nhé, tuy rằng người thì ở Paris nhưng tâm hồn thì lúc nào cũng ở bên cậu!

Trước mắt là căn hộ dành cho người độc thân, cô bạn Bảo Hủy Hân cho cô thuê lại, tiền thuê nhà cũng chỉ lấy có hai nghìn tệ tiền điện nước với phí quản lý cũng không cao, hoàn toàn là nhiệt tình giúp đỡ.

Cuộc sống luôn có những mâu thuẫn đối lập nhau mãnh liệt, hai người phụ nữ cùng hai mươi năm tuổi, lại đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.

Bảo Hủy Hân vì kết hôn nên để trống căn hộ này, bây giờ thì đang đi hưởng tuần trăng mật, mà La Vũ Tịnh thì vừa mới ly hôn bắt đầu một cuộc sống mới, một mình.

Hai người là hai cô gái cùng tốt nghiệp trung học, nhưng cô học lên đại học, rồi đi làm ở đài truyền hình quen biết với chồng cô ấy là nhà sản xuất, hai người ăn nhập với nhau, từ tình cảm đến công việc đều tràn đầy nhiệt huyết.

Còn La Vũ Tịnh thì sao, mới tốt nghiệp thì liền sinh con, đã trải qua bảy năm hôn nhân, cũng không hiểu vì sao mà mình sống, con không cần mình, chồng không cần mình, bố mẹ thì đã qua đời vì tai nạn xe cộ, cuối cùng thì đến cả cô cũng không biết quan tâm đến chính mình.

Cách đây nửa năm, cô gặp Bảo Hỷ Hân trong bách hóa, hai người gặp lại thân thiết tâm sự cùng nhau.

Hoàn cảnh của cô được người cô bạn hết sức đồng tình, không ngừng cổ vũ cho cô giải phóng bản thân, tìm lại sức sống. Phụ nữ không nên chôn vùi trong cuộc sống gia đình và con cái, hướng chi đó là một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, cùng đứa con không thể gần gũi?

Trải qua vài tháng trầm trở, hơn nữa Bảo Hân Thủy luôn kiên trì ủng hộ, La Vũ Tịnh rút cuộc cũng quyết định, bước đi bước chân dũng cảm đầu tiên.

Ngoài tờ giấy nhấn ở trên bàn ra, Bảo Hân còn để lại cho cô một tập tài liệu, trên đó có in to dòng chữ : Công ty kiến trúc Sơn hải.

Đây là công ty mà bảo hân giới thiệu việc làm cho cô, để La vũ tịnh xin một chân trợ lý .

Lấy tấm bằng tốt nghiệp trung học của cô ra mà nói, có thể xin vào công ty này làm trợ lý là một cơ hội rất đáng quý. Có điều ba tháng thử việc giữ nửa tháng lương, hết thời gian thử việc thì hưởng đầy đủ lương, đây là Bảo Hỷ Hân giúp cô đàm phán điều kiện.

Đối với La Vũ Tịnh mà nói, tiền với cô lúc này cũng không phải quan trọng lắm, cô hoàn toàn có thể dựa vào di sản cha mẹ để lại mà sống, nhưng quan trọng hơn là nàng muốn tiếp xúc với mọi người, sống một cuộc sống đích thực, không muốn từng ngày trôi qua sống yên lặng như một cái bóng.

Ngồi khoanh chân ở trên ghế sofa, cô chậm rãi lật xem giới thiệu văn tắt về công ty, xem được một chút, rồi xem một chút mà như không xem được chút nào vào đầu, giờ phút này đầu óc cô không thể bình tĩnh mà tập trung được, cô đang ở thời điểm cuộc sống có chuyển biến lớn mà!

Cô đứng lên, bắt đầu dờ dặt hành lý, đáng tiếc việc đó không mất nhiều thời gian lắm, tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp thỏa đáng.

Đột nhiên cô không biết bây giờ phải làm cái gì, cuộc sống của phụ nữ độc thân tự do là thế, mà cũng tĩnh mịch là thế.

Những buổi tối thứ năm hàng tuần, là thời gian mà cô mong đợi nhất, vì trong thời gian từ 7h đến 9h tối là thời điểm mà cô được ở cùng với Tề Kiếm Vân trong căn phòng nhỏ, đó là thế giới riêng của họ (ôi ảo tưởng tuổi trẻ).

Anh luôn dùng vẻ mặt lạnh nhạt để giảng bài, rất ít động chạm đến vấn đề cá nhân. Nhưng đối với cô mà nói, chỉ cần vụng chộm ngắm nhìn anh ở bên cạnh, cùng hít thở với anh trong một bầu không khí đối với cô đã là mãn nguyện lắm rồi.

“Tề đại ca ...”

“Gọi tôi là thầy”. Anh ngay lập tức bắt sửa lại cách xưng hô, ở lớp học phải có qui củ chứ.

Cái cô bé này luôn ngây ngô nghĩ rút ngắn khoảng cách giữa hai người, anh đâu phải là đồ ngốc chứ, nên đương nhiên là hiểu ý của cô. Anh chính là cố tình tránh đi một cái phiên toái, nhất là cái kiểu ‘xử nữ’ ngây thơ.

Chỉ có kẻ ngốc mới chạm vào ‘xử nữ’, nguyên tắc của anh trước khi ra tay vẫn là đối tượng thành thực rồi, như thế mới có kinh nghiệm, mới thích hợp làm ‘đối tác’.

“a... vâng thưa thầy” rồi cô lại nói thêm “thầy, hôm nay là... sinh nhật mười tám tuổi của em”.

“Thế hả?” Tề Kiếm vân ngay cả nhú mày một cái cũng không thèm, càng không muốn nói một cái câu chúc mừng sinh nhật linh tinh.

Bình thường nếu là mọi khi cô sẽ lùi bước, lùi dần, lùi dần dần. Nhưng hôm nay với cô dù thế nào cũng không thể lùi như thế được, cả đời này cô chỉ có một cái sinh nhật mười tám tuổi, nó là sự kiện đánh dấu cô đã trưởng thành, cô muốn đánh dấu sự kiện này.

“Em... muốn xin thầy một nguyện vọng ... được không ạ?”

“Nói nghe thử xem” trong anh khơi lên một tia hứng thú, đây chính là cái cô gái hiền lành ít nói hàng ngày, thế mà hôm nay dám xin anh một cái nguyện vọng? Cô này nghĩ mình là ai? Sinh nhật mười tám tuổi thì có cái gì đặc biệt? Chỉ cần mọi người sống đủ lâu thì sẽ có ngày này thôi.

“Thầy có thể nắm tay Em được không... chỉ một chút, một chút thôi”. Con tim cô đập nhanh như muốn vỡ tung, có thể nói ra mấy lời này, cô tự thấy khâm phục bản thân. Tình yêu có thể làm con người ta ngại ngùng, nhưng cũng sẽ làm cho con người ta dũng cảm hơn, không phải thế sao?

Tề Kiếm Vân lẳng lẳng nhìn cô chăm chú, muốn nhìn rõ trong đầu cô đang nghĩ cái gì. Theo sự hiểu biết của anh về cô hai năm nay, thì cô giống như một sinh vật nhỏ đáng yêu, biết tự đan khăn quàng cổ, giặt tay cho anh, đương nhiên cũng cho cả cha mẹ anh nữa, làm giống như đối xử bình đẳng, nhưng mà anh có thể nhìn ra, cô hoàn toàn là vì anh.

Anh vẫn già vờ không để ý, chính là không muốn làm khó lẫn nhau, hai bên gia đình dù sao cũng là bạn tốt, tránh sau này gặp nhau phải xấu hổ.

Nhưng mà cái cô bé cả ngày chỉ biết mơ mộng này, đêm nay không giống với mọi ngày, làm cho anh cảm thấy không thể coi thường cô được, cũng thấy khó từ chối.

“Thầy... có thể đáp ứng... nguyện vọng của em không?” bộ mặt đáng thương của cô nhìn anh mà hỏi, hai mắt rưng rưng nước, hai cái má hồng hồng, cảm giác nếu anh lắc đầu thì nước mắt của cô sẽ rơi xuống.

Không chỉ có phụ nữ mới thích có vinh dự hào, mà đàn ông tuyệt đối là cũng có, có thể làm cho cô nhìn hân mong chờ như thế, bỗng dưng anh cảm thấy tự mãn, vì thế anh rất chi là tự mãn, thậm chí giống như là ban phát, đưa bàn tay ra nắm lấy tay cô.

Nắm tay cô thì cũng có làm sao đâu, cho cô ấy vui vẻ một chút đi (mầm mống của tất cả mọi chuyện nó bắt đầu từ đây đây bà con ạ^^).

“Cảm ơn... thật cảm ơn thầy” giống như là đang được cầm tay ngôi sao vậy, cả người cô lẳng lẳng, bàn tay trái anh to lớn trông mạnh mẽ không nói nên lời, còn có hơi ấm tỏa ra từ bàn tay anh nữa.

Chẳng cần nói thì Tề Kiếm Vân cũng hiểu ngay, cô thực sự là rất ngưỡng mộ anh. Nhưng mà nguyện vọng trong ngày sinh nhật của cô chỉ đơn giản thế thôi sao?

Anh tự dưng cảm thấy đồng tình với cô, nếu là những cô gái yêu anh thì đều chịu khổ, bởi vì anh giống như một cơn gió, không chịu dừng lại vì bất kỳ ai, nếu cô chỉ muốn qua lại một thời gian, may ra anh có thể đáp ứng được

“Em sẽ nhớ buổi tối hôm nay, cảm ơn thầy!” nhìn thấy cô đã thỏa mãn nguyện vọng, anh chuẩn bị buông tay, để thế mười giây là đủ rồi, cần phải đưa cô về vị trí cũ.

Đáng lẽ anh nên buông tay ra, nhưng tại sao lại không muốn, anh nghĩ thử là tại sao?

Vợ chồng nhà họ La rất yên tâm về anh, anh đến được một lát thì họ đi ra ngoài xã giao, bảo là yên tâm thực ra là cố ý đi, để cho anh và La Vũ Tịnh có cơ hội ngồi riêng, cho dù có xảy ra chuyện gì thì mấy người giúp việc cũng sẽ coi như không có.

Đã như vậy, anh cần gì phải cự tuyệt sự mê hoặc của cô? Nhìn nàng đôi mắt mơ màng, đôi môi hé mở, trông cô hôm nay rất thu hút, vì sao trước giờ anh không nhận ra là cô hấp dẫn?

Tâm tình vừa mới chuyển biến, cánh tay đột nhiên dùng thêm sức, anh đáng lẽ nên sớm nắm chặt mới phải.

“Thầy à”, La Vũ Tịnh đầu óc vui sướng, nhưng cũng cảm giác được tay anh dùng thêm sức, đây không phải cái sức mạnh cô có thể chịu đựng được “thật xin lỗi... em thấy đau...”

“Đau?” anh hơi buông lỏng tay ra, nhưng không định buông cô, một tay ôm lấy cô vào lòng.

Mùi hương của thiếu nữ sộc vào mũi anh, anh cảm nhận thấy cô đang run rẩy, giống như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi, không tự chủ được anh ôm chặt hơn một chút, thực sự là một thân hình mềm mại không thể cưỡng lại, cơ thể anh đột nhiên nóng bừng lên.

2. Chương 02

Chương 2.

(1)

Ting... tong... ting... tong...

Chiếc kim đồng hồ treo tường chỉ đến số chín, phát ra chín tiếng chuông báo giờ, phẳng phất như thông báo, thời gian yêu đương đã hết, cần trở về với thế giới thực tại.

Tề Kiếm Vân đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đang nằm sát vào một cô gái đang khóa thân, thân thể này thật ấm áp, thật mềm mại, anh rất muốn lại ôm ấp một chút, nhưng mà nên tỉnh lại thôi, thời gian dạy học đã hết, anh không muốn cho những người giúp việc nhàn rỗi có chuyện để buồn.

Đây cô gái bên người ra, anh ngồi dậy, nhăn trán nhú mày, nhớ ra anh còn có việc phải xử lý. Trước đây anh luôn chuẩn bị trước, nhưng hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, vẫn xử lý được, nếu không thể sẽ để lại hậu quả khó lường.

“... Kiếm Vân”, La Vũ Tịnh lúc tỉnh lại, phát ra tiếng nói mơ màng nũng nịu, cô vừa mới nếm thử mây mưa, cảm thấy thân thể đau đau, lại thấy vui mừng cho quan hệ mới của hai người, bọn họ đã đi đến bước này rồi, đây quả là món quà sinh nhật đẹp đẽ.

“Mặc quần áo vào đi!” Tề Kiếm Vân đặt tay lên trán, lộ ra một vẻ mặt không kiên nhẫn.”Còn nữa, gọi tôi là thầy”.

Anh mặc dù lưu luyến sự mềm mại tuyệt vời của cô, nhưng không nghĩ đeo gông vào cổ. Nếu lỡ cha mẹ hai bên biết được, khẳng định là sẽ xúc tiến hai người qua lại, mau chóng kết hôn. Anh không muốn phải làm theo sự sắp đặt. Hồng nhan tri kỷ của anh còn nhiều lắm, không đến lượt cô nhóc này đâu.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên của cô, anh đã phá vỡ nguyên tắc của chính mình, tuyệt đối không chạm vào ‘xử nữ’. Thật không hiểu mình sao lại làm thế, cho dù cô có ngọt ngào, thì anh cũng không thể làm việc nhất thời xúc động như thế chứ. Bây giờ phải nhanh giải quyết mọi chuyện.

Đột nhiên, La Vũ Tịnh cảm thấy lạnh, mặc dù vẫn đắp chăn nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, giống như nghe thấy tiếng băng vỡ. Giác mộng vừa rồi đã kết thúc, chỉ cách có mấy giây mà thế giới đã thay đổi rồi.

“Anh... định đi đâu?” âm thanh nhỏ phát ra, cô vẫn dừng cảm mở miệng.

Anh không trả lời, mặc xong quần áo, cũng không liếc đến cô một cái, lập tức mở cửa ra khỏi phòng, cô chỉ nhìn thấy một cái cánh tay, một cái lạnh lùng. Không đủ sức xuống giường, không đủ sức mặc quần áo, hơi lạnh cứ thế xâm nhập vào cơ thể cô, vào lòng cô.

Đây là kết cục thế nào? Cô không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, sau khi có được cô anh lại lạnh lùng bỏ đi như thế, trong đôi mắt không có một tia ấm áp, cứ giống như chuyện vừa xảy ra không là gì cả, thậm chí là một trò chơi hay một giấc mơ?

Không, cô không muốn chấp nhận sự thật này. Cô bắt đầu tìm lý do cho anh, có thể anh có việc gì đó cần làm gấp, có thể anh sợ bị bố mẹ cô trách tội, có lẽ nói năng của anh không tốt, không thể hiện ra được nên mới chọn cách rời đi.

Bao nhiêu tình cảm thâm mến ôm ấp trong hai năm, làm cho cô nhất định tin tưởng, sự trả giá của cô sẽ được quý trọng, dù sao khi yêu con người ta đều thay đổi, vừa đơn thuần vừa ngu xuẩn trong lòng tràn đầy hy vọng, mặc kệ sự thật tàn nhẫn có buông xuống.

Cạch!

Hai mươi phút sau, cánh cửa phòng lại mở, cô vui sướng ngẩng đầu lên. Không nghĩ là anh sẽ quay lại, có thể anh nhớ đến lời mà anh muốn nói? Có lẽ anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, muốn tặng cô một bông hoa hay một chiếc nhẫn? (ta đến chết vì cái con nhỏ này mất thôi)

Tề Kiếm Vân trong túi lấy ra một cái hộp giấy, đặt lên bàn “đây là thuốc tránh thai, mau uống nó đi”.

Anh tự hỏi rồi tự hỏi, La Vũ Tịnh chắc chắn là không có thói quen dùng thuốc tránh thai, thế nên chỉ có uống sau. Tất cả đều là do anh nhất thời hổng não, dù thế nào cũng nên lao đi mua đồ bảo hộ chứ, bây giờ thì mất bò mới lo làm chuồng.

Cho dù thế nào, anh cũng không muốn mình có cái đứa con ở tuổi này, anh mới hai mươi ba tuổi, nếu có thì cũng phải bảy năm nữa đi.

Nếu bây giờ anh ba mươi tuổi, có lẽ anh sẽ cho rằng La Vũ Tịnh rất thích hợp để lấy làm vợ, hiền lành biết nghe lời, nhưng đây là chuyện của sau này, trước mắt anh chỉ cảm thấy ảo não, chỉ nghĩ mau chóng xong việc.

La Vũ Tịnh nhìn gói thuốc anh đặt trên bàn, không nói được nửa lời, giấc mơ lại tan biến, lòng lại một lần nữa đau thương, thì ra giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ, giống như một nắm bột phấn, thổi nhẹ cái là bay hết.

“Chuyện này không được kể cho ai biết, nghe rõ chưa? Nếu không đừng trách anh”. Anh tin tưởng cái cô gái nhu nhược này sẽ không dám làm trái ý anh, huống chi việc này nói dối cô cũng có lợi, hẳn thấy đối với sự gia giáo của gia đình họ tề, liệu có thể tha thứ cho cái hành động hoang đường này sao.

Nam nữ dù sao cũng không bình đẳng, cứ như bố mẹ anh chỉ suốt ngày khuyên anh đừng gây thị phi, nếu đổi lại mà là con gái thì khéo bố mẹ anh nhốt luôn ở nhà quá đi?

Cô gật đầu, trong cổ như muốn phát ra tiếng gì, như mở miệng lại không ra âm. Là ai đã bóp chặt cổ cô, là ai không cho cô hô hấp?

“Tốt lắm” anh xoay người rời đi, lại là rời đi. Lần này là rời đi thật sự, anh quyết định dừng việc làm gia sư, việc này một lần là đủ rồi, nếu cô còn muốn thực sự với anh, thật sự là đắm đầu vào tường đá rồi.

Anh luôn chỉ đạo chơi mà thôi, người phụ nữ nào cũng vậy, trả lại bông hoa về với tự nhiên, không để lại dấu vết.

Có điều anh không hề nghĩ đến, cô gái trước mặt anh đã nói cả đời này chỉ yêu mình anh, cho dù trời có sập xuống thì cũng chỉ vẫn chỉ yêu một mình anh.

Cánh cửa bị đóng lại, La Vũ Tịnh một mình ngồi trên giường vẫn không nhúc nhích. Người như bị hóa đá, đến tận mười hai giờ đêm. Ngày sinh nhật của cô đã trôi qua, đã chia tay với cô bé ngây ngô, chờ đón một cuộc sống chân thật mà cũng rất tàn nhẫn...

(2)

“Con có thai phải không?”

Vào một buổi sáng sớm của ba tháng sau, Liên Phượng Tường hỏi con gái, sau nhiều ngày thấy những dấu hiệu bất thường ở con gái, bà không khỏi nghi ngờ.

Đây là đứa con gái, đi đâu cũng có xe đưa đón, theo lý thuyết mà nói thì không thể xảy ra vấn đề, nhưng mỗi buổi sáng đều thấy nó nôn mửa, có thể không thấy có vẻ yếu nữa mà ngược lại còn trở nên đầy đặn, thực sự là không thích hợp.

Trong phòng tắm, La Vũ Tịnh lấy khăn mặt lau qua khéo miệng nói “con, con cũng không biết nữa...”.

“Con không biết? Sao con lại không biết?, rồi cuộc thì con đã gây ra chuyện gì rồi, nghe cách nói của con là mẹ thấy có vấn đề, bình thường mẹ đã dạy dỗ con như thế nào?”. Liên Phượng Tường nóng nảy ép hỏi, quên mất hình tượng hình tượng của một vị phu nhân hàng ngày, giờ phút này bà đang là một người mẹ thực sự tức giận.

La Vũ Tịnh cúi đầu, đây là gia đình của cô, nơi cô luôn sắm vai một đứa con ngoan ngoãn, tốt nhất là không tiếng nói, chỉ nên im lặng mà tồn tại.

Thế nhưng từ ba tháng trước, sau khi vĩnh biệt cuộc đời xử nữ, cô bắt đầu có ý chí của mình, ngày hôm đó cô trái lo phải nghĩ, không có cách nào uống được viên thuốc kia, có lẽ đây là cơ hội để cô mang đứa con của anh, nếu cô uống thuốc không phải là sẽ mất đi cơ hội đó sao?

Đứa con của anh sẽ rất giống anh, thông minh, tự tin, kiêu ngạo. Chỉ cần có thể có đứa con này, chẳng khác nào có được anh, không phải sao?

“Hôm nay không cần đi học, chiều nay ta đưa con đi bệnh viện khám, phải tìm lấy một bác sĩ có thể tin tưởng, biết giữ bí mật, nếu không nhà ta sẽ mất hết mặt mũi vì con” Liên Phượng Tường nhanh chóng đưa ra quyết định, trong đầu lúc này một mặt nghĩ chọn người, mặt khác quay ra đau lòng mắng con gái.

Tiếng tức giận huyên não trong phòng ngủ, mơ hồ rơi vào đôi tai một người khác đang ngồi ở đầu bàn ăn. Nhưng người đàn chủ nhân của nó vẫn thản nhiên dùng bữa sáng, không chút để ý trong lòng.

Trong nhà này phải nói là không có nam chủ nhân, mà chỉ có nữ chủ nhân, tuy ở bên ngoài ông là một người chỉ lãnh đạo, nhưng lúc về đến nhà ông chỉ ngồi kiêu ngạo hút thuốc, để cho vợ có thể chỉ đạo việc trong nhà.

Liên Phượng Tường đi ra từ phòng con gái, vào phòng ăn, chỉ thấy ông chồng vẫn đang nhấm nháp cà phê, một cái nhíu mày cũng không có, chỉ thản nhiên nói “Trà sữa của em lạnh cả rồi, tốt hơn nên đổi lại”.(Hức làm cha kiểu gì đây ???)

Người giúp việc nghe thấy, liền chạy đến mang trà đi đổi lại “xin bà chờ một chút”. Liên Phượng Tường gật nhẹ đầu, chờ người giúp việc đi rồi mới mở miệng nói với chồng “Cái đứa con gái giống như con thỏ nhỏ nhà ta, tự nhiên lại làm cho em gặp phiền toái lớn”.

La Thăng Bình buông tách cà phê, cười thích thú “em luôn có biện pháp giải quyết mà, em chính là thiên thần hộ mệnh của gia đình này”.

“Lấy được em là anh có phúc”, Liên Phượng Tường hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa cho chồng biết sự thật.

Bà đã sớm có chủ trương, nếu con gái thực sự mang thai, thì cái việc phá thai này nhất định không để cho ai biết, tốt nhất là cho đi du học lấy cái bằng cấp danh giá, sau này về nước lại là một cái thiên kim tiểu thư danh giá.

La Thăng bình cười, sau hai mươi năm kết hôn, ông thường cảm thấy nếu để vợ ra ngoài công tác, nói không chừng thành tựu so với ông cũng chẳng kém.

Đương nhiên buổi chiều, Liên Phượng Tường cùng con gái bước vào phòng khám sản khoa. Hai mẹ con đều đội mũ đeo kính, sợ bị người ta phát hiện, lại có vẻ như dấu đầu hở đuôi.

Sau khi bác sĩ kiểm tra, xác định là La Vũ Tịnh mang thai ba tháng. Liên Phượng Tường tự trấn an chính mình, xin bác sĩ giữ bí mật, đến khi có được lời cam đoan của bác sĩ mới cùng con gái rời đi.

Một lát sau về đến nhà, Liên Phượng Tường lôi con gái vào phòng, vừa bỏ mũ và kính ra lập tức tát cô một cái “Cái con ranh này, tận ba tháng rồi mà không hé răng, nếu mẹ không phát hiện mà chờ bụng phình ra sao? Tốt nhất bây giờ còn kịp, nhất định phải bỏ nó. Con cũng sắp tốt nghiệp rồi, không thể để phát sinh cái loại này cho người ta gièm pha”.

Liên Phượng Tường cho dù đối với con gái chưa bao giờ cưng chiều nhưng cũng chưa bao giờ thô bạo, đây là lần đầu tiên bà đánh con, nếu không phải nghĩ đến La Vũ Tịnh đang mang thai, không chừng bà muốn chân đá tay đập.

Bị một cái tát, mặt La Vũ Tịnh đỏ lên, nhưng cô cũng không ôm lấy mặt, ngược lại hai tay cô ôm lấy bụng bảo vệ sinh mệnh bé nhỏ “Không, con tuyệt đối không bỏ đứa bé này, nó là con của con cùng Tề đại ca...”.

Không biết cô đã từng nghe ai nói qua, nếu một người phụ nữ muốn sinh con với một người đàn ông, thì chính là vì yêu anh ta.

Mà tâm tình của cô lúc này đúng là như vậy, nếu không giữ được Tề Kiếm Vân, cô cũng muốn giữ lại kết tinh của hai người, cho dù có gốc ghềnh nhưng cô không có biện pháp nào thông minh được, đây chính là yêu đi? Bảo vệ đứa bé này, cô cảm thấy có sức lực, để mà tiếp tục yêu anh.

(3)

“Tề đại ca, con nói là Tề Kiềm Vân” Liên Phượng tường lập tức bị thu hút, cảm thấy nghi ngờ, dù sao Tề Kiềm Vân ưu tú như thế, nghe nói bạn gái cũng không thiếu, con gái bà làm sao mà trối được hẳn?

Mẹ có thể nghi ngờ lời nói của cô sao? Đôi mi cô nhú lại, đây là chuyện có thể đùa được sao? Sống đến mười tám tuổi, cô chỉ yêu có một người, thì chỉ có Tề Kiềm Vân, cô không thể tưởng tượng được mình có thể thân mật được với người con trai khác.

Lúc này cô nghiêm mặt nói: “Con xác định, trăm phần trăm xác định, cho dù xét nghiệp DNA cũng có thể”.

“Ngoài nó ra, con cũng không có cơ hội để cùng ai làm vậy, đúng rồi chính là nó!” Liên Phượng Tường càng nghĩ càng thấy hợp lý, ba tháng trước Tề Kiềm Vân đột nhiên từ biệt không làm gia sư nữa chắc là bởi vì “gặp chuyện không may” nên mới nghỉ chạy, giờ làm sao đây? Đương nhiên phải bắt hắn chịu trách nhiệm làm cha rồi.

La Vũ Tịnh trong lòng đột nhiên rung động một chút, không biết là mẹ đang suy nghĩ cái gì? Tề Kiềm Vân liệu có nổi điên không? Anh ấy căn bản không muốn có đứa bé, nếu anh ấy biết được hẳn là sẽ rất tức giận.

Có lẽ trong đầu cô nghĩ rất đơn giản, rất chân thành, đến liều lĩnh, thậm chí không để ý đến sự nghiệp học tập cùng tiền đồ, đã quên đi bản thân mình, người như Tề Kiềm Vân có thể hiểu hết được con người cô sao?

Liên Phượng tường cười lạnh, chỉ thẳng vào con gái, khó khăn nói một câu khen ngợi “con làm tốt lắm”.

Cô chưa kết hôn mà mang bầu tự nhiên lại được mẹ khen ngợi? La Vũ Tịnh còn chưa kịp trả lời thì mẹ đã ra khỏi phòng, tiếng cười vẫn còn vang lại.

Mẹ cô sẽ quyết định thế nào đây? Bắt cô bỏ đứa bé của Tề Kiềm Vân? Hay đưa cô ra nước ngoài để tránh dư luận? Cô chỉ có tưởng tượng được những kết quả này, như thế nào cũng không thể nghĩ đến giấc mơ của cô sẽ có một ngày trở thành hiện thực...

Đêm đó La Thắng Bình nghe xong lời mà vợ vừa nói, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đến ngực. Cái đứa con gái luôn im lặng đến mức không có tiếng của bọn họ, từ lúc nào mà lại dám gây ra một trận phong ba thế này.

“Em nói thật chứ, Vũ Tịnh mang thai con của Tề Kiềm Vân? Con bé mới mười tám tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ mà”. La Thắng Bình cũng không hỏi đến học hành cùng cuộc sống của con gái, toàn quyền đều giao cho vợ ông xử lý, ông còn tưởng rằng con gái mình cái gì cũng không biết, hóa ra là đã nhảy lớp đến được trình độ này.

“Mười tám tuổi đã sớm có khả năng sinh dục lâu rồi, ông còn nghĩ nó là trẻ con sao?” Sau chuyện này Liên Phượng Tường đối với con gái đã thay đổi rất nhiều, cái đứa con gái vô dụng này rốt cuộc cũng làm được một chuyện ra hồn.

“Thế bây giờ chúng ta nên làm gì?” La Thắng Bình vẫn luôn tôn trọng ý kiến của vợ, nhất là những việc lỗi đời, quan hệ xã giao, vợ ông là người hướng dẫn tốt nhất.

Lên Phượng Tường đã sớm có tính toán tốt, mỉm cười nói “may mắn đối tượng là Tề Kiềm Vân, đây là bất hạnh cũng là may mắn, thôi để cho hai đứa kết hôn đi! Dù sao Vũ Tịnh cũng không có cái tài cán gì, tiếp tục học cũng không có ý nghĩa, quan trọng nhất là tìm được một người chồng tốt, để sau này gánh vác sự nghiệp của chúng ta, anh thấy ngoài Tề Kiềm Vân ra còn có sự lựa chọn nào tốt hơn không?”.

“Như vậy” sau khi được vợ thức tỉnh, La Thắng Bình chuyển từ kinh hoàng nhảy nhót sang vui sướng. “Anh thật sự là rất thích thằng bé này, chỉ sợ là nó không thích Vũ Tịnh thôi, nếu bọn chúng đã có con với nhau, tất nhiên là phải biết thời biết thế, thúc đẩy chuyện tốt mà làm thôi”.

Hai vợ chồng họ bàn bạc một lúc, liền đưa ra quyết định, trong mắt bọn họ cuộc hôn nhân này không phải câu là có được, cái gọi là đánh nhanh diệt gọn, không thừa dịp lúc này thì còn đợi đến khi nào, nhất định có thể trối chặt Tề Kiềm Vân.

“Anh sẽ liên lạc với gia đình bên đấy, yên tâm sẽ theo lời em mà làm”.

La Thăng Bình lấy giấy bút ra, ghi lại những ý chính của vợ, lần này đàm phán không thể thất bại, cần phải quyết định cuộc sống sau này cho con gái.

Lúc mới nhận được điện thoại, gia đình họ Tề mặc dù khiếp sợ nhưng lập tức đồng ý, họ đối với La Vũ Tịnh mà nói cũng có chút hiểu biết, đó là một cô gái bình thường ngoan hiền ngây thơ, chắc chắn là bị Tề Kiểm Vân cứng rắn đàn áp.

Con của họ từ bé đã thông minh, mọi thứ đều hơn người, cả phương diện tình yêu tính ra cũng là cao thủ, thậm chí còn làm cho họ phải thường xuyên lắc đầu thở dài, không biết có bao nhiêu cô gái vì nó mà tan nát cõi lòng. Thật không biết là đến khi nào nó mới chịu yên ổn mà dừng chân.

Hai mươi ba tuổi mà đã cưới vợ, sinh con, ở xã hội hiện đại có vẻ như hơi sớm một chút, nhưng đối với người làm cha, làm mẹ như họ mà nói, làm cho con sớm có trách nhiệm với gia đình, có thể coi là chuyển biến tốt.

Việc này không thể chậm trễ, hai người ngay lập tức gọi con tới, vừa thấy là bảo con cưới La Vũ Tịnh làm vợ, hơn nữa là càng nhanh càng tốt, nếu không để cô dâu lúc cưới bụng to rồi tiếc mất vui, hai gia đình lại không biết giấu mặt mũi vào đâu.

Vừa nghe được tin La Vũ Tịnh mang thai, Tề Kiểm Vân mày nhướn chặt, không một chút vui sướng, chỉ thấy bức tức “dựa vào cái gì mà muốn con cưới cô ấy, cho dù là mang thai chắc gì đã là của con”.

(4)

“Vũ Tịnh ngoan ngoãn như vậy, lại học ở trường nữ sinh, trừ con ra thì ai có thể tiếp cận con bé”, La phu nhân còn nói nếu cần có thể làm kiểm tra DNA, chẳng lẽ con muốn làm đến mức đấy”. Diệp Đình Linh nhăn mặt trừng mắt nhìn con, thật không ngờ nó lại nói ra được câu như thế, rất không tốt.

Tề Triển Thần sớm đã đoán được cá tính của con, đưa ra một đề nghị không thể nào cự tuyệt “rất đơn giản, bây giờ con cưới La Vũ Tịnh, không ta sẽ tước bỏ quyền thừa kế của con”.

“Đúng vậy, từ giờ trở đi con nên học việc tự túc tất cả đi” Diệp Đình Linh hoàn toàn tán thành quyết định của chồng. Hiện tại bà là một người mẹ, nhưng cũng là một người phụ nữ, tuyệt đối không thể để đàn ông bội tình bạc nghĩa với các cô gái ngây thơ được, cho dù đây có là con trai mình thì cũng giống nhau.

Chưa bao giờ Tề Kiểm Vân thấy cha mẹ mình kiên quyết như lúc này, xem ra anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Được lắm, La Vũ Tịnh cô làm tốt lắm, giả vờ điềm đạm đáng yêu, làm cho anh mất cảnh giác, còn nói là chỉ cần được ở cùng một chỗ với anh, việc gì cô cũng có thể làm, thực sự thì cô đã không từ thủ đoạn, muốn nắm giữ anh.

Cẩn rằng một cái, anh đồng ý “ cưới thì cưới, dù sao cưới ai thì cũng giống nhau!”.

Anh trước sau gì rồi cũng phải lập gia đình, nếu La Vũ Tịnh đã sớm chứng minh khả năng sinh dục, anh cũng đỡ phải mất công tuyển chọn. Kết hôn cùng lắm chỉ là một cái loại hình thức kéo dài về sau, cô dâu là ai cũng đâu quan trọng.

Chẳng qua là anh quá tức giận vì bị người ta tính kế, đây tuyệt đối là kết cục mà La Vũ Tịnh cố ý sắp đặt, anh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô đâu, chờ mà xem đi.

“Cưới người ta thì phải đối xử tử tế với người ta, không được đánh, không được mắng, biết không?” Diệp Đình Linh nhắc nhở con, trăm nghìn lần cũng không được nghĩ ngược đãi phụ nữ, đó là cái loại đàn ông không ra gì.

“Con cam đoan sẽ không đánh cũng không mắng cô ấy” nhưng mà anh cũng sẽ không yêu, không thương.

“Còn nữa, con không được chủ động đòi ly hôn, trừ khi là con bé yêu cầu” Tề Triển Thần lại đưa ra cái đề nghị hà khắc hơn.

“Con đã biết”, Tề Kiểm Vân nắm chặt hai nắm đấm, đây là âm mưu của âm mưu, thế mà hắn lại rậm rập nghe theo, tất cả là do cái con bé có cái vẻ bề ngoài ngây thơ ấy ban tặng, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ.

Quay trở lại phòng , Tề Kiếm Vân vung tay hất hết đồ vật trên bàn bay tung tóe, bực mình hét lên “con bé chết tiệt, dám hại ra à”.

Tất cả sự mềm mại, ngọt ngào, thậm chí là sự run rẩy của cô tối hôm đó, hiện tại anh đều qui hết ra hai chữ “diễn xuất”, hóa ra phụ nữ có thể nham hiểm đến thế, kiến thức này anh chưa được biết, vậy nên mới phải trả giá lớn.

Anh chấp nhận cái hạn này, nhưng sẽ không chấp nhận số mạng của mình, thề có trời, anh mà không giáo huấn cô tử tế thì anh không phải Tề Kiếm Vân!

Ngày cầu hôn (ngày dặm ngõ), Tề Kiếm Vân bị cha mẹ giáo huấn từ tế, tùy theo bố mẹ đi đến nhà họ La.

La Thăng Bình và Liên Phượng Tường cũng không nghĩ được, tình hình có thể tiến hành thuận lợi như thế. Cái đứa con gái không có thuốc chữa kia, không ngờ có thể lấy được người con rể kiệt suất như thế, hơn nữa gia thế cũng rất hoành tráng, thật đúng là tổ tiên đã tích đức, tổ tiên đã phù hộ mà!

La Vũ Tịnh nội tâm cực kỳ phức tạp, trăm ngàn lần không dám nghĩ đến là Tề gia chấp nhận hôn sự, lại càng không dám có cái hy vọng xa vời là Tề Kiếm Vân cam tâm tình nguyện. Vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của anh, không cần hỏi cũng biết, anh là bị hai gia đình áp bức.

Nhìn sự việc đang diễn ra, cô không khỏi chờ mong, có lẽ sau khi kết hôn anh sẽ dần dần tiếp nhận cô, thích cô?

Một cái hy vọng nho nhỏ lại bị cô phóng đại, nhìn chung con người ta khi yêu chỉ nhìn thấy thứ mà mình mong nhìn thấy, mặc kệ sự thật có tàn nhẫn thế nào. Bản thân giống như một ngọn cỏ nhỏ, chỉ cần một chút không khí cũng có thể sinh tồn, thậm chí chính mình khỏe mạnh đứng lên.

(5)

Tề Kiếm Vân lặng lẽ vào cửa thì yên lặng đứng một bên, phảng phất như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình, hơn nữa lại càng không để ý người vợ tương lai của mình. Ban đầu anh đối với cô tương đối có thiện cảm, dù sao thì cũng xinh đẹp đáng yêu, đêm hôm ấy lại ngọt ngào như vậy, nhưng trải qua cái màn bức hôn đáng nhớ này, tất cả tình cảm đều biến thành cảm hận.

Hai bên chủ gia đình trò chuyện thân mật, rất nhanh chọn ngày tốt chúc lễ cưới, tiếp theo là địa điểm, khách mời, tiệc cưới xa hoa, các chi tiết phiền phức với vẻ thích thú.

Diệp Đình Linh nhìn con dáng vẻ của con không yên lòng nói “trưởng bối chúng ta đang bàn bạc, các con ra vườn một chút đi, lâu rồi không gặp nhau! Muốn tâm sự gì thì tâm sự”.

Trong con mắt người làm mẹ như bà, La Vũ Tịnh thật hiển lộ ngoan ngoãn, hơn nữa mới mười tám tuổi đã sắp sửa làm mẹ, thật sự là trâu người mà. Sau này phải “giám sát” con yêu thương cô bé nhiều nhiều.

Tề Kiếm Vân khước miệng hơi nhếch lên, nắm lấy tay La vũ Tịnh, phảng phất tình ý với cô dâu mới, nhưng chỉ có họ mới biết đây là một hồi trí sức đấu nhau.

Tay anh dùng lực, để lại trên cổ tay cô một vòng tròn màu hồng, cô nửa tiếng cũng không kêu, im lặng chịu đựng.

Cô đã sớm đoán là anh sẽ tức giận, cô đã không làm theo mệnh lệnh của anh, còn làm cho sự việc đến ngày hôm nay. Nói vậy anh cho rằng mình đang bị lừa gạt, cô chỉ mong anh cho cô cơ hội, sau khi kết hôn cô sẽ yêu thương anh, làm vợ hiền của anh.

Đây là lần thứ hai họ cầm tay nhau, anh ấy liệu có nhớ không?(nhớ chết liền **) Lần đầu tiên là nguyện vọng trong ngày sinh nhật cô, không nghĩ đến lần thứ hai họ sắp kết hôn, cuộc sống thật là kỳ diệu, cô nghiền cổ chờ mong tương lai.

Đi đến vườn hoa, khát xa tầm những cặp mắt ở phòng khách, Tề Kiếm Vân dùng sức hất tay cô ra, giống như bỏ một thứ rác rưởi chướng mắt.

“Cô tại sao không uống thuốc? Cô làm cái quái gì hả?”

“Em... em có lỗi với anh” đối với sự lên án của anh, cô không thể phủ nhận, là cô không hạ được quyết tâm mới đây đưa không uống thuốc, thậm chí còn chờ mong có thể mang thai, để lưu lại dấu ấn hai người đã từng ở cùng một chỗ.

Nhưng mà, sau ba tháng không gặp, anh chỉ có thể nói với cô những lời này sao? Anh tuyệt đối không nhớ đến cô? Biết bao cái ngọt ngào của đêm hôm đó, lại khắc sâu vào tâm trí cô.

Nhìn biểu hiện như sắp khóc của cô, anh lại nhìn ra là giả vờ, cô ta thật không đơn giản, vì trối chết anh không gì là không làm được.

Cách đây cũng đã có người mơ tưởng mang đứa con của anh, cố ý nói không cần uống thuốc tránh thai, vì đang là thời kỳ an toàn. Nhưng anh cũng không để mình bị ý loạn tình mê, vẫn đứng lúc dùng biện pháp bảo hộ

Lần lên giường ba tháng trước với La Vũ Tịnh, là lần duy nhất anh bị xúc động không dừng lại được, đương nhiên một lần liền trúng thưởng. Cũng không ngờ cô trông có vẻ nghe lời, làm anh nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn uống thuốc, kết quả là mang thai, kết hôn tính ra thì cô thật lợi hại.

“Cô không chỉ có hành động hơn người mà lòng dạ cũng không chịu thua kém, thật là làm tốt lắm. Tôi sẽ làm như cô mong muốn, biến cô thành vợ tôi, sinh con cho tôi, nhưng ngoài những điều đấy ra cô đừng mơ tưởng cái gì cả!”

Lời nói của anh như nhát dao đâm vào tim, cô chỉ có thể hai tay ôm lấy ngực, cảm giác như máu không thể lưu thông, nhưng cô có thể giải thích gì đây? Là cô yêu anh, chủ động thổ lộ tình cảm với anh, là cô lựa chọn không uống thuốc tránh thai để có đứa con, là cô làm anh bị buộc phải chịu trách nhiệm, anh không muốn kết hôn bị ép.

Cô không thể giải thích, chỉ có thể thừa nhận, quả thật là cô đã sai, cô không thể có nửa câu oán hận. Chỉ cầu mong lửa giận trong anh rồi sẽ tắt, sau đó phát hiện tấm lòng của cô, cho nàng cơ hội để làm một người vợ hiền. (Càng lúc càng thấy bực cái con nhỏ này quá nè...)

Anh lựa chọn đem tin xấu đến cho cô trước, để tránh sau này cô lại mơ mộng thái quá, thật sự nghĩ là sẽ có một kết cục hạnh phúc :”Tôi đã đáp ứng với cha mẹ, sẽ không đánh cô cũng không mắng cô, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không yêu cô, không thương xót cô”.

Anh đã hạ quyết tâm, sau khi kết hôn sẽ “tương kính như băng”, xem cô như là một cái bình hoa, có ở đấy hay không có thì cũng chẳng sao cả chỉ để làm đẹp.

Đáng tiếc, “lời tiên đoán” của anh lại không ảnh hưởng gì đến cô vợ tương lai, cô mặc dù không nói gì nhưng trong lòng lại không có ý lùi bước. Sự chân thành tuổi trẻ của cô nguyện tin tưởng, chỉ cần hai người sớm tới sống chung nhà, núi băng rồi cũng sẽ có thể tan.

“Tôi sẽ không đề nghị lý hôn, nhưng cô thì có thể đề nghị lúc nào cũng được, tôi sẽ đồng ý. Cho dù là thế, cô vẫn muốn kết hôn với tôi?”

Anh đã nói đến mức này, mong có thể thay đổi quyết định của cô, nhưng ở cô vẫn chỉ có cái loại biểu tình ấy, im lặng mang vẻ trầm ổn.

(6)

Cô gái ngây thơ tất cả đều nghĩ đến phải tình thì mới phát sinh “tính”(thú tính, tình dục), cô nhận định anh có với mình bao nhiêu là tình cảm, nếu không sẽ không cùng mình phát sinh quan hệ. Đáng tiếc cô không hiểu, đàn ông không vì “tính” mà phát sinh ra tình, điều này ở hầu hết những người đàn ông đều giống nhau.

“Đứa ngốc!” sự phẫn hận trong anh chỉ có tăng chứ không giảm, nhìn cái dáng vẻ “bất sở vi động” của cô, cuối cùng buông ra hai tiếng, rồi xoay người bỏ đi trong bóng đêm.

Nhìn bóng dáng xa dần trong đêm của anh, toàn thân cô như hóa đá, tầm mắt không không thay đổi, chân không muốn bước, chỉ có thể si ngốc chờ đợi bóng dáng anh, hy vọng anh có thể quay đầu lại, nhìn thấy tâm tình thực sự của cô.

Cô đã từng nói, để được cùng anh ở một chỗ, điều gì cô cũng có thể làm, cho dù là trong tình huống bị anh ghét bỏ.

Anh mắng đúng, cô là đứa ngốc, ngốc đến cực điểm, nhưng không có cách nào dừng tình cảm này lại, có lẽ chỉ có thể đau lòng đến cực điểm. Nhưng ở tương lai phía trước cô không thể buông tay, vẫn ôm hy vọng...

Trong lòng thật đau đớn quá! Yêu là vô phương phản kháng.

Bởi vì cô dâu mang thai, đám cưới được gấp rút tiến hành với tốc độ nhanh nhất. Vào một ngày cuối tuần trước lễ tốt nghiệp của La Vũ Tịnh, tổ chức lễ đính hôn, sau khi tốt nghiệp một tuần thì tổ chức lễ cưới.

Cả hai bên gia đình đều hy vọng La Vũ Tịnh có thể tỉnh dưỡng tốt, nên cũng không có kế hoạch cho tuần trăng mật, có điều cũng cho hai vợ chồng trẻ sống riêng, để cho đôi vợ chồng có thể hưởng thụ cuộc sống mới cưới.

Hiện tại cũng không còn sống kiểu tam đại đồng đường, vợ chồng họ Tề cũng đều đã có kế hoạch, chờ khi đứa bé được sinh ra, sẽ cho Tề Kiếm Vân kế thừa sản nghiệp gia đình. Lúc đấy con đã thành gia, lập nghiệp, bọn họ có thể buông thả trách nhiệm cùng nhau du sơn ngoạn thủy.

“Chào mừng tiên sinh và phu nhân đã về nhà” người quản gia mới của gia đình, họ Ông, cũng là người giúp việc của vợ chồng họ Tề, một người tận tụy và tốt bụng.

Tề Kiếm Vân đối với những sắp đặt đó đều coi như không, nhưng lúc này anh chính là chủ cái nhà này, lời nói của anh chính là thánh chỉ, mà vợ anh chỉ là con búp bê, để nhìn đẹp mắt là đủ rồi.

La Vũ Tịnh nhìn ngôi biệt thự xa lạ này, cảm thấy lạ lẫm, xa xăm lại có điểm chờ mong.

Cô đã kết hôn, chồng cô là Tề Kiếm Vân, co của bọn họ cũng sắp ra đời, giấc mơ của cô cuối cùng cũng thành hiện thực.

“Phu nhân, đồ đạc của cô đã thu xếp xong rồi” Mấy người giúp việc đã đem hành lý vào phòng ngủ, làm cho cô vừa bước vào liền cảm thấy quen thuộc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy hoang mang, sao trong này lại không có gì của đàn ông?

Có điều mấy người giúp việc gọi cô là “phu nhân”, chứng tỏ cô là nữ chủ nhân của gia đình này, có cái gì sai chăng?

Đó là đêm động phòng hoa chúc, Tề Kiếm Vân sau khi thực hiện quyền lợi làm chồng với vợ mình, sau đó bước xuống giường, đi đến phòng ngủ của mình là căn phòng đối diện, sau khi tắm xong liền đi ngủ.

Anh đối với mình rất thành thực. Anh có bản năng của một người đàn ông bình thường, anh thích thân thể cô, nhưng tuyệt đối ghét lòng dạ cô, thế nên sau khi xong chuyện anh liền rời đi không thêm nhìn lại, tất cả lời nói đều là dư thừa.

La Vũ Tịnh nằm trên giường, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, chồng cô không thô bạo cũng không ầm ập, mà là lạnh lùng, vô cùng lạnh lùng.

Cô có đủ ầm ập để tan chảy anh sao? Cô bắt đầu nghi ngờ, có lẽ mình cũng không dùng cảm kiên cường như trong tưởng tượng.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiếm Vân sáu giờ đã thức giấc, ra bể bơi sau nhà bơi một tiếng, sau đó vừa ăn sáng vừa xem các giấy tờ, vừa vặn tám giờ thì xuất phát đến “Tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, tám rưỡi ngồi vào bàn, bắt đầu một ngày làm việc.

Cuộc sống của anh sẽ không vì việc kết hôn mà có thay đổi, anh nghĩ điều này thật rõ ràng, cưới vợ sinh con cũng là trách nhiệm, anh đã hoàn thành hết trách nhiệm, đừng mơ tưởng anh phải trả giá thêm gì nữa.

La Vũ Tịnh quả nhiên là người phụ nữ không thể khinh thường, ngoài mặt có vẻ vô hại, nhưng trong lòng lại đa mưu túc trí. Trải qua kinh nghiệm lần này, anh sẽ nhớ rõ bài học, có thể tránh cô càng xa càng tốt.

Còn về thân thể cô, nếu đã là của anh thì tại sao anh lại không hưởng thụ, cô có thể khơi dậy dục vọng trong anh, coi như đây là giá trị duy nhất. (anh đúng là đồ khốn mà).

Đối với đứa con sắp ra đời, anh sẽ dùng phương thức giáo dục của anh, là cho con ý trí kiên cường, Không thể để giống La Vũ Tịnh được, tư chất rất bình thường, đầu óc lại ngu ngốc, để giữ chân đàn ông chuyện gì cũng có thể làm được.

Còn về thân thể cô, nếu đã là của anh thì tại sao anh lại không hưởng thụ, cô có thể khơi dậy dục vọng trong anh, coi như đây là giá trị duy nhất. (anh đúng là đồ khốn mã).

Đối với đứa con sắp ra đời, anh sẽ dùng phương thức giáo dục của anh, là cho con ý trí kiên cường, Không thể để giống La Vũ Tịnh được, tư chất rất bình thường, đầu óc lại ngu ngốc, để giữ chân đàn ông chuyện gì cũng có thể làm được.

Cuộc sống tân hôn là ngọt ngào triền miên, nhưng nó không được áp dụng trên người đôi vợ chồng này.

Thời gian mà La Vũ Tịnh nhìn thấy chồng mình không nhiều lắm, mỗi ngày anh đều đi sớm về muộn, đêm khuya mới thấy anh xuất hiện trong phòng của cô. Cô rất muốn nói chuyện với anh, muốn thâm nhập nội tâm của anh, nhưng anh chỉ là chuyện anh muốn làm, đến nửa câu cũng không phát ra trong cổ họng, làm xong thì rời đi ngay.

Thăng một mạch đến lúc cô mang thai sáu tháng, anh vì suy nghĩ cho đứa bé nên đêm không sang phòng vợ nữa, khoảng cách của hai người giống như ngư lang chúc nữ, hai cánh cửa ngăn cách còn dài hơn cả dải ngân hà.

Mỗi lần La Vũ Tịnh đến bệnh viện kiểm tra thai sản, đều là quản gia và lái xe đi cùng, thái độ của Tề Kiếm Vân đúng như anh đã nói, sẽ không đánh cô, không mắng cô nhưng là sẽ không yêu cô, thương cô.

Cô cũng biết cô không có gì để mà oán giận, đây là con đường của cô, cho dù cô có nói với cha mẹ thì họ cũng sẽ nói, hôn nhân có thể chung sống hòa bình là tốt rồi, còn mong hạnh phúc ngọt ngào cái gì chứ.

Cũng may, ông bà nội đứa trẻ cũng khá quý cô, cứ hai ba ngày lại qua thăm cô, còn mua cho đứa cháu tương lai rất nhiều quần áo và đồ chơi. Thậm chí họ còn mong hai vợ chồng sinh thêm vài đứa con, nhà họ Tề đến giờ đều là đơn truyền, rất mong con cháu đầy nhà.

Ngẫu nhiên một hôm chỉ có mộ minh mẹ chồng qua chơi, hai người phụ nữ cùng nhau nói chuyện.

“Kiếm Vân đối xử với con có tốt không?” ngoài quan tâm đến cháu ra, Diệp Đình Linh cũng quan tâm đến con dâu.

“Anh ấy... công việc rất bận rộn” La Vũ Tịnh không đành lòng nói ra thực tế, thật ra cô tính mình muốn chết.

“Thực sự là thế à” Diệp Đình Linh với việc này cũng khá rõ ràng, cũng không giải thích được. “Thật không hiểu nó đang làm cái gì nữa? Sự nghiệp tuy là quan trọng, nhưng cũng cần gia đình hòa thuận vui vẻ”.

Đối với nghi vấn của bà, La Vũ Tịnh chỉ có thể cười khổ, có trời mới biết phải mất thêm bao nhiêu thời gian nữa, cô mới có khả năng khiến cho Tề Kiếm Vân để ý đến sự tồn tại của mình.

Diệp Đình Linh nhận ra con dâu không được vui vẻ liền nói “không sao, một thời gian sau khi con sinh đứa bé rồi, nó sẽ thường xuyên ở nhà hơn”.

“Vâng”, La Vũ Tịnh xoa xoa cái bụng đã nhô cao, bây giờ tất cả hy vọng của cô đều đặt vào đứa bé này, nói cô ngu xuẩn cũng vậy, điên rồ cũng vậy. Cô chỉ âm thầm chờ mong, chồng cô sẽ vì vậy mà thay đổi, sẽ yêu cô cùng với đứa con bé bỏng của họ.

3. Chương 03

Chương 3.

(1)

Vào cái buổi sáng Tề Khắc Hiên được sinh ra, cha đứa bé rốt cuộc cũng có mặt.

Sau hơn mười ba tiếng bị cơn đau đẻ dày vò, bác sĩ quyết định cho La Vũ Tịnh mổ sinh, đứa bé rút cuộc cũng an toàn ra đời. Nhìn thấy đứa con mà mình sinh ra, cô chỉ biết khóc, khóc vì vui sướng.

Tề Kiếm Vân lại giống như không nhìn thấy nước mắt của cô, chỉ lo nói chuyện cùng con: “Con tên là Tề Khắc Hiên, sau này là người thừa kế của ta, con phải thật thông minh, thật tài giỏi, từ nay trở đi cha sẽ dùng phương thức của cha để giáo dục con”.

La Vũ Tịnh có một dự cảm không tốt, trong mắt chồng chỉ nhìn thấy mỗi con, người mẹ như cô không có một chút vị trí nào sao.

“Anh để em ôm con một lát...” cô vươn tay, định chạm vào đứa bé.

“Cô mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi” Tề Kiếm Vân bế con, xoay người đi đến phòng trẻ sơ sinh.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh, nước mắt vui sướng của cô chuyển thành nước mắt đau khổ, sầu não. Cô rút cuộc cũng đã hiểu được, chồng mình sẽ không vì đứa con mà yêu thương cô, tất cả chỉ là giấc mơ của cô, giấc mộng xa vời.

Vài ngày sau, La Vũ Tịnh xuất viện, phát hiện chồng mình mời về hai người bảo mẫu. Ngoài mặt thì nói là để cho cô khỏi phải vất vả, bởi vì khi sinh con cô đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Trên thực tế là tước đoạt quyền làm mẹ của La Vũ Tịnh. (Thằng này không phải người mà !!!!)

Đúng vậy, La Vũ Tịnh muốn được ôm con chăm con, nhưng người bảo mẫu lo lắng không giữ được công việc của mình, nào là tắm rửa, thay tã tất cả xong xuôi mới đem thiên sứ bé nhỏ đến cho cô.

Không có cơ hội để làm cái gì đó cho con, cô giống như một vị phu nhân nhàn rỗi, là bắt buộc nhàn rỗi.

Một đêm của ba tháng sau đó, Tề Kiếm Vân lại lần nữa đi vào phòng của cô, bật duy nhất một bóng đèn sáng mờ ảo, không nói một câu, cởi bỏ áo ngủ của cô.

Đã lâu không ôm phụ nữ, dục vọng sớm đã mau chóng chập nhích rồi, nhưng trong quá trình hoan ái rút cuộc anh cũng yên lặng mà làm, chỉ có tiếng ồ ồ thở dốc là hơi chút lộ ra trào dâng của anh.

Kỳ thật anh hoàn toàn có thể đi ra ngoài tìm một người tình nhân, thậm chí là vài người cũng được, nhưng không hiểu tại sao anh rất lười ra ngoài phát triển, phụ nữ đều là những sinh vật có tâm tư phức tạp, anh đã chọc phải một lần kết hôn, chẳng lẽ còn muốn lần thứ hai?

Nếu anhim lặng khiến người ta không thể hít thở nổi, thì cô lại có thói quen cắn môi dưới. Nếu khoái cảm ngẫu nhiên đến quá mãnh liệt thì mới phát ra một tiếng thở gấp.

Cô không dám thừa nhận với anh cũng như với chính bản thân mình, cho dù những lúc thế này không hề kết hợp với những lời nói ngon ngọt, nhưng cũng làm cô tim đập không thôi. Mỗi lần nghe tiếng bước chân anh đến gần, cô lại giống như cô gái của năm đó, trong lòng ngượng ngùng chờ mong.

Cuối cùng cô cúi đầu mở miệng nói: “Em muốn tự mình chăm sóc Khắc Hiên, có được không?”.

“Cô tự chăm sóc bản thân mình là đủ rồi” anh ngồi dậy mặc quần áo, nhanh chóng rời đi, không cho mình có thời gian mà lưu luyến nơi này.

Nhìn theo bóng dáng mờ hồ của anh, cô rút cuộc hiểu được thế nào là “mẫu lấy tử vì quý” (Không hiểu nghĩa của câu này lắm), không thể áp dụng trên người anh được, hoặc là anh không muốn mở cửa trái tim mình, là anh cố ý trả thù cô.

Ban ngày ngoài mặt thì hòa bình, đêm đến thì lại mãnh liệt, đó là nỗi phật phồng trong lòng cô, đi từ thất vọng cho đến tuyệt vọng.

Tề Kiếm Vân cố ý không muốn một lần nữa sinh thêm con, mỗi lần chính mình đều sử dụng biện pháp an toàn coi như “một lần bị rạn nứt mười năm chưa hết sợ”. Trong lòng thâm nghĩ không nên bảo cô uống thuốc tránh thai, tránh để mình lại bị trúng kế của cô một lần nữa.

Sức mạnh của La Vũ Tịnh cứ từng giọt từng giọt bị hút cạn, trước cô vì yêu mà hạ quyết tâm, giờ chỉ mang lại kết quả là sự lạnh lẽo.

Quả nhiên tình yêu là không thể miễn cưỡng, mà nay cô chuyển hướng cho con mong có tình thân an ủi.

(2)

Sau khi Tề Khắc Hiên được ba tuổi, ngay lập tức được đưa tới vườn trẻ quý tộc, ba bữa ở nhà đều có quản gia và người giúp việc chăm sóc, cô chỉ có thể đưa con ra cửa, đợi con trở về, đó là tất cả thời gian mà cô có thể ở với con.

Đó là thời gian quý báu của cô, thời gian vô cùng quý báu.

Yêu cầu của Tề Kiếm Vân đối với con vô cùng cao, chương trình học mỗi ngày đều không thay đổi, thẳng một mạch đến hết ngày La Vũ Tịnh vì con mà ngồi bên giường kể truyện cổ tích, nhưng đứa trẻ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, nhìn cậu bé đã mệt muốn chết rồi.

Những ngày vô vị cứ như vậy trôi qua, cuộc sống của La Vũ Tịnh chung quy cũng chỉ có niềm vui những lúc ít ỏi được gần con, cùng với những đêm tim đập không thôi chờ đợi chồng.

Giống như ông trời trên người vậy, cha mẹ cô mất trong một tai nạn giao thông, vậy là trong thoáng chốc cô trở thành cô nhi, trừ bỏ gia sản khổng lồ bên ngoài, cô chỉ còn lại sự tĩnh mịch.

Cho dù tình cảm của nàng với cha mẹ không được hòa thuận lắm, nhưng họ là những người thân của cô, từ nhỏ những điều này đã khắc sâu trong trí nhớ cô. Cô thực sự không nghĩ là mình và họ phải từ biệt nhau theo cách này, tất cả nước mắt cứ thế mà không ngừng rơi xuống.

Đó là đả kích khởi đầu, ngay sau tang lễ kết thúc, Tề Kiếm Vân lại nói với cô những lời vô nhân tính :”Cô có lẽ trước kia vì sự tồn tại của cha mẹ nên không dám đề nghị ly hôn, bây giờ không còn gì cản trở rồi, cô cứ tùy thời gian nói với tôi một tiếng là được”. (Thằng này là cảm thú không phải là người)

Toàn thân cô bỗng dưng lạnh ngắt, giật mình hiểu ra, cô yêu cái người đàn ông này nhưng anh ta sẽ không yêu ai, cũng không muốn ai yêu.

Anh ta luôn luôn mong cô chủ động mở miệng ly hôn, trước mắt nàng không còn một tia hy vọng, cô có nên rời đi lúc này hay không, cô chỉ yêu hai người nhưng mà bọn họ có lẽ chẳng bao giờ yêu thương cô...

“Vũ Tịnh, đây không phải Vũ Tịnh sao?” một giọng nói trong trẻo truyền đến từ phía sau.

“Cô là...” La Vũ Tịnh xoay người , nhìn khuôn mặt tươi cười đối diện giống như đã từng quen biết.

Nếu không phải sau buổi trưa hôm đó, cô gặp Bảo Hỷ Hân ngoài đường, có thể cả đời cô ngày nào cũng giống ngày nào, không buồn không vui, không biết vì sao mà sống.

“Tớ là Hỷ Hân, trước đây tớ ngồi phía trước cậu, là bạn học cấp ba của cậu đây”.

La Vũ Tịnh mở to mắt nhìn, cuối cùng cũng nhận ra đối phương. “Lâu rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều quá, mình không nhận ra cậu ngay được”. Trước mắt là cô gái xinh đẹp, hợp thời trang, đây chính là cô bạn nhạ nhà Bảo Hỷ Hân sao?

“Cậu một chút cũng không thay đổi, vẫn là đáng võ thuần khiết ngày nào”, Bảo Hỷ Hân cố ý trừng mắt liếc cô một cái, cô bạn này một năm hay mười năm thì vẫn đỏ mặt như cô gái.

Hôm đó, hai người họ ngồi ăn rất lâu, đến lúc chiều tà, tâm trạng La Vũ Tịnh cũng thoải mái hơn, bàn luận về công việc, chồng chưa cưới, niềm vui kiêu hãnh của bạn.

Bảo Hỷ Hân sau khi tốt nghiệp đại học làm ở đài truyền hình, tuổi trẻ năng động cộng với tài hoa rất nhanh đã là nhà sản xuất, chồng chưa cưới của cô cũng là nhà sản xuất. Hai người có thể nói là không hòa thuận, cãi nhau rồi yêu nhau, lúc nào cũng tranh luận rôm rả.

Đối với La Vũ Tịnh mà nói, đó là điều mà cô không dám tưởng tượng, nam nữ khi sống chung còn có thể như vậy sao? Nếu như có một lúc nào cô thử lớn tiếng với Tề Kiếm Vân, sợ rằng anh sợ cô thần kinh có vấn đề, lập tức bảo cô đi bệnh viện cũng nên?

Lại nghe được thành công của Bảo Hân trong công việc, cô tự cảm thấy xấu hổ, trong những năm gần đây cô đã làm gì? Vì để được cùng ở một chỗ với Tề Kiếm Vân cô đã bỏ lỡ tuổi thanh xuân của mình, đánh cược tương lai, đổi lấy hư không tịch liêu, ngay cả khuôn mặt của chính mình cũng mơ hồ không nhớ rõ.

“Thôi đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi...” Hủy bảo hân kêu lên, bản thân là người làm truyền hình, cô rất thích nghe các loại chuyện cũ.

“Tớ, tớ hiện tại...” La Vũ Tịnh cũng không biết nói từ đâu, nhưng bạn tốt đang chăm chú mỉm cười nhìn, làm cô chậm rãi kể lại từ đầu. Nhiều năm như vậy cô chưa được quan tâm như thế, cảm giác có người thật sự quan tâm đến sự vui buồn của cô.

(3) Mà Hủy Bảo Hân nghe đến kinh ngạc, suy nghĩ rồi cho một cái bình luận: “Ly hôn đi! Còn có cái gì không bỏ xuống được nữa sao?”

Ly hôn đi, ly hôn đi! những lời này trong đầu La Vũ Tịnh, như tiếng chuông vang vẳng, làm cô rung động á khẩu không trả lời được.

“Nhưng mà tớ, tớ còn đứa con...” cô đưa ra cái lý do tương đối đương nhiên, không khỏi có điểm đau lòng, tuy nói là con cô nhưng cảm giác lại rất xa cách, cho dù sống chung dưới một mái nhà.

“Cậu có chồng, có con, thậm chí có lái xe, có quản gia nhưng không có chính bản thân mình, sớm muộn gì cũng hỏng mất thôi”. Hủy Bảo Hân tiếp xúc xã hội nhiều, đã thấy nhiều lắm những ví dụ tan tan hợp hợp, hạnh phúc miễn cưỡng chung quy cũng không thể kéo dài.

La Vũ Tịnh không nói gì, cô tìm không thấy lý do khác, kỳ thật rất sâu trong lòng cô đã sớm hiểu được, cuộc sống như vậy không phải không sống được mà sẽ làm cô từ từ héo úa đi. Bao lâu nay cô đã không muốn đối diện với sự thật, mà nay nghe những lời này chỉ sợ là u buồn mà kết thúc.

“Sau khi ly hôn muốn tìm nhà ở, công việc cũng không phải thực sự khó khăn, khó là ở chỗ tìm lại chính mình”.

Lời nói của bạn tốt như mầm cây lớn dần lên trong lòng, ngày qua ngày trong tiếng thở dài cùng với nước mắt, tận đến khi cô đưa ra đề nghị ly hôn, Tề Kiếm Vân một lời lập tức đồng ý, cả hai người đã đợi ngày này từ rất lâu.

Đây là giải thoát không chỉ đối với anh, mà với cô cũng là giải phóng, một hành trình mới được mở ra, con đường này chỉ có mình cô.

Trời hừng sáng, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, ánh sáng mang lại chút chói mắt, làm cho người ta cảm thấy không muốn mở mắt ra.

Lúc thức dậy, La Vũ Tịnh nói với chính mình, đây là một ngày mới, mặc kệ thế nào đi nữa cô sẽ làm dùng chút sức lực làm bản thân mình thay đổi.

Công ty thiết kế Sơn Hải.

Chín giờ sáng, quản lý Diêu Tư Bắc giới thiệu nhân viên mới với nhân viên công ty, không cần dùng microphone, âm thanh vang vọng...

“Buổi sáng tốt lành, tôi muốn giới thiệu với mọi người một đồng nghiệp mới, chính là cô La Vũ Tịnh đây, cô ấy vừa mới ly hôn muốn tìm một cuộc sống mới, đúng rồi con cô ấy năm nay đã được bảy tuổi”.

Diêu Tư Bắc cá tính thẳng thắn, có gì nói nấy, anh trước đây là học trưởng của Hủy Bảo Hân, đã đáp ứng sự nhờ vả của học muội cũng nên làm đến nơi đến chốn.

Ý tưởng của anh rất thực tế, công ty có ba mươi nhân viên, đại bộ phận đều là nam, phái nữ ở công ty hiếm, mà mỹ nữ lại càng hiếm, ngay từ đầu nên nói rõ ràng, tránh về sau lại có tò mò hỗn loạn.

La Vũ Tịnh cũng không nghĩ là muốn giấu diếm, nhưng mà nói ra tất cả ngay lần đầu tiên thế này vẫn làm cô có phần cảm thấy xấu hổ, bình thường một cô gái hai mươi tuổi hẳn là có ít người như cô đi.

Đàn ông trong công ty nghe xong, mặc kệ ý định ban đầu hiện lên là gì lập tức mất hết, hóa ra cô gái có vẻ bề ngoài xinh đẹp này đã từng kết hôn, lại còn có con nhỏ, xem ra chỉ có thể đơn giản mà ngắm nhìn thôi.

“Từ hôm nay trở đi, cô La sẽ bắt đầu làm trợ lý tại công ty chúng ta, mong mọi người giúp đỡ để công việc của cô ấy đi vào quỹ đạo.”

“Nhất trí”.

“Còn nữa, hôm nay vì có nhân viên mới nên buổi tối sáu giờ rưỡi, mọi người gặp nhau ở chỗ cũ nhé, tổ chức tiệc mừng người mới, mọi người nghe rõ chứ?”.

“Nghe rõ”.

Sau khi kết thúc màn giới thiệu, mọi người quay trở lại công việc, La Vũ Tịnh cũng không có thời gian nhiều để mà suy nghĩ, Diêu Tư Bắc đã phân công cho cô công việc đầu tiên, dùng ánh mắt không dám tin tưởng lắm nhìn cô, cùng với giọng nói có vẻ nghi ngờ.

“Tôi đoán cô trước đây cũng chưa từng làm gì, trước hết sắp xếp lại chỗ tư liệu này, trong ngày phân loại theo nội dung, không có vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề”

La Vũ Tịnh tiếp nhận rất nhiều tài liệu, cô đã tìm được mục tiêu đầu tiên, cô nhất định phải làm cho quản lý với mình có cái nhìn khác xưa, đừng nói cái gì là không thể.

Suốt cả một ngày, chỉ ngồi sắp xếp tài liệu cũng làm cho cô kiệt sức, tài liệu khách hàng của công ty cùng với dự án công trình của công ty rất là nhiều, cô chỉ sợ là mất ba ngày cũng không sửa sang xong mất.

Không biết bao lâu sau. Diêu Tư Bắc đi đến trước mặt cô gõ nhẹ lên mặt bàn nói :”sáu giờ rồi, tan tầm thôi”.

Sáu giờ? Thời gian trôi nhanh vậy sao? Cô thấy chuyện này thật kỳ diệu, ở Tề gia một ngày cô sống dài như cả năm, hóa ra khi con người có việc để làm sẽ cảm thấy thời gian thật ra không nhiều lắm.

“Việc của tôi còn chưa có làm xong ...” giọng của cô có vẻ hơi chần chờ, nhìn một mặt bàn đầy văn kiện, đến một nửa cũng chưa xử lý xong?

“Có ai nói cô phải làm hết trong một ngày sao, nói nhiều quá”, ngay từ đầu đã bốc đồng như thế sợ sau này cô sẽ kiệt sức mất.

“Chờ lát nữa đi liên hoan mừng nhân viên mới, đừng đến muộn, mà cô đã biết chỗ chưa?”

Anh đưa danh thiếp của nhà hàng ăn uống cho cô, nhưng mà cái địa điểm này đối với cô không xác định được, trước đây mỗi lần ra cửa đều là xe đưa đón, cảm giác phương hướng của cô hình như chưa được dùng qua. (Chán cái cô này không được, như là gà công nghiệp bị nuôi nhốt bấy h thả ra đường ý).

“uhm... hình như tôi không biết chỗ này, không sao tôi sẽ gọi taxi”.

Diêu Tư Bắc hơi nhếch mi “Đi taxi làm gì? Lãng phí tiền! Trong ba tháng này cô chỉ có nửa tháng tiền lương thôi, chú ý tiết kiệm một chút chứ?”.

Sự thăng thấn làm cho cô hoảng sợ, nhưng cũng có phần cảnh giác, nghĩ ra chính mình thật sự không biết đến những khó khăn của cuộc sống, kiếm được ít sao có thể tiêu hoang, còn có để lo cho chính mình cuộc sống?

“Là ... tôi sẽ đi xe buýt đến đây”, cô chạy nhanh lên mạng tìm, lại không biết là tìm từ đâu, có trời mới biết trạm gần đây là trạm nào, cô căn bản là chưa từng đi xe buýt.

Nhìn vẻ mặt mê vông của cô, Diêu Tư Bắc chỉ cảm thấy buồn cười, một người phụ nữ chưa bao giờ ra xã hội làm việc, chính là ngu dốt như vậy sao? Chờ cô tìm được đúng tuyến xe để đi, chỉ sợ là đến đêm mất!

“Không cần phải tìm, tôi lái xe đưa cô đi!”

“Sao?” cô ngắc đầu, không nghĩ đến quản lý lại sẵn sóc như vậy “Cái này thật ngại quá!”.

“Không phải ngại, là tôi đến kiểm tra xem cô có làm đúng hay không, nếu có sai sót sẽ rất không tốt!” thấy còn có chút thời gian, anh lập tức xem lại hồ sơ mà cô đã phân loại.

“Như thế có được không, quản lý?” cô ở bên cạnh lo lắng hỏi, e sợ chính mình làm sai việc đầu tiên được giao.

“Được rồi, tiếp tục cố gắng”, trên mặt anh cho cô một cái mỉm cười yên tâm. “Vâng”.

Bây giờ tối, La Vũ Tịnh và Diêu Tư Bắc cùng nhau đi vào quán ăn, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ tới ghế lô đặt trước, đã thấy bên trong trống tuếch, chẳng lẽ là mọi người đến muộn? Nhưng mà đợi một lúc, hai mươi phút rồi ba mươi phút, vẫn không thấy bóng dáng ai xuất hiện.

Sự thật rõ ràng, không có ai muốn đến chung vui cả, La Vũ Tịnh cùng lắm chỉ là một chân trợ lý, mọi người tất nhiên không cần lấy lòng cô, tuy rằng cô là người có dáng vẻ thanh tú, nhưng là phụ nữ đã ly hôn và có con nhỏ, cũng không làm dậy nổi hứng thú của đàn ông độc thân.

Diêu Tư Bắc nhìn đồng hồ, lại nhìn trên bàn đầy món ngon, nâng chén cười nói: “xem ra, tối nay tôi là người duy nhất trong tiệc mừng người mới”.

“Thật xin lỗi ...” La Vũ Tịnh cúi đầu giải thích, thật sự muốn có cái lỗ để chui xuống, cái gọi là lòng người nóng lạnh là thế này đi, cô cũng được linh giáo rồi.

“Cô xin lỗi cái gì, không có người theo chúng ta giành đồ ăn, tôi có thể ăn tùy hứng rồi, nào nâng ly”. Diêu Tư Bắc nghĩ thấy thật khổ, đây không phải là giờ làm việc anh không thể ép buộc nhân viên tham dự được, một khi đã như vậy, thôi tốt nhất là cứ hưởng thụ đi.

“Cảm ơn quản lý!” cô cầm lên ly nước trái cây, lộ ra nụ cười khổ, nhắc nhở chính mình phương hướng, cô sau khi ly hôn có bạn tốt giúp đỡ, trong công việc lại gặp được quý nhân, cô vẫn là một người may mắn.

Cả hai người cũng không nghĩ đến, một bữa ăn này lại có thể kéo dài ba tiếng đồng hồ, hiểu biết của La Vũ Tịnh về Diêu Tư Bắc cũng sâu sắc hơn nhiều. Anh ta hồi nhỏ gia cảnh không được tốt lắm, khi học đến trung học thì vừa học vừa làm, đại học ngành kiến trúc, vừa học nặng nề vừa nuôi sống bản thân, thậm chí phụ giúp gánh nặng kinh tế gia đình, bởi vậy tính cách chịu đựng khắc khổ sớm đã được hình thành, từ một nhân viên công sở bình thường đến địa vị ngày hôm nay.

(5)

“Quản lý, anh thật là lợi hại” La Vũ Tịnh không khỏi mở to con mắt, sung bái nhìn anh.

Hơi men trong người làm cho hứng chí của Diêu Tư Bắc tăng cao, bất tri bất giác nói xong hết cả chuyện đời của mình. “Haha, tôi chính là không có cái ưu điểm gì, chỉ là vui đầu vào cái khổ mà làm thôi, không có gì”.

Khen ngợi người khác nhiều, cô cũng thầm cảm thán “giống như tôi lại chả có gì tốt đẹp cả, sau khi tốt nghiệp trung học thì kết hôn sinh con, không có sở trường cũng chả có bằng cấp, làm cái gì cũng không xong...”.

Anh không quen nhìn cái dáng vẻ tự ti hối tiếc của cô. “Tĩnh lại đi, muốn có sở trường thì học ngay tại công ty, muốn có bằng cấp thì lại tiếp tục đi học, đừng có viện cớ, từ giờ hãy bắt đầu cố gắng.”

“Tôi... còn có thể tiếp tục học tập sao?” Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, hai mươi lăm tuổi đi học cảm thấy có gì đó thật khó.

“Bản thân đừng có e sợ, sẽ không có người khinh thường cô” anh vươn tay vỗ vào bả vai cô, không coi cô là phái nữ, lực quả thật là mạnh “Công ty có năm, sáu người bây giờ vẫn đi học tiếp, tôi sẽ tuyệt đối ủng hộ các người”.

“Kia...” tuy rằng bả vai hơi đau, nhưng tâm trạng của cô thì quả thật là vui sướng “tôi sẽ thử xem xem”.

“Không sai, đúng là thế, tiếp tục uống!” thấy chén rượu của anh trống rỗng, cô lại rót cho anh.

Nhìn động tác của đôi tay cô, anh có một cái nghi vấn “Đúng rồi, hỏi vấn đề này có một chút không hay, nhưng trước đây cô hẳn là một... thiên kim tiểu thư đi?”

“Vì sao lại hỏi vậy, có phải vì biểu hiện của tôi vô dụng quá phải không?” Chén rượu bị cô rót tràn, nhanh chóng lấy giấy lau đi.

“Không phải vì cô rót tràn, mà là cảm giác khí chất của cô”

“Thật ra... ba mẹ tôi cũng không còn trên đời, lúc kết hôn cho dù có là thiên kim tiểu thư thì cũng sẽ không có người nào đau xót tôi” hơn nữa từ khi ly hôn cô lại hoàn toàn cô đơn.

Dáng vẻ nhu nhược của cô làm cho anh hoàn toàn choáng váng, vội vàng cảnh cáo chính mình đừng có suy nghĩ, đối phương là cấp dưới của mình, là nhân viên mới được học muối gửi gắm nhờ chiếu cố, anh chưa bao giờ nghĩ phát triển tình yêu công sở, cái này thật sự phiền toái.

“Dựa vào bất luận kẻ nào cũng không bằng dựa vào chính mình, cố lên, tôi sẽ tận lực giúp đỡ”.

“Cảm ơn quản lý!” cô lấy trà thay rượu, kính anh một ly.

Giây phút này, cô rất tin tưởng và hy vọng vào tương lai của mình, cuộc sống đã có mục tiêu, vì ngày đầu tiên đi làm của chính mình hoan hô một cái đi!

Đêm đó, Tề Kiếm Vân mở cửa phòng của vợ, bên trong là một mảnh tối tăm, anh lơ đãng phát hiện trên giường không có người, thế này mới phát hiện ra một sự kiện, hóa ra anh đã ly hôn rồi!

Đây không phải là phòng vợ anh, mà là phòng vợ cũ mới đúng.

Bảy năm kết hôn đối với anh mà nói, La Vũ Tịnh chỉ tồn tại trên giường, nói đây chính là hư tật xấu của đàn ông cũng tốt, nói đây là sự trừng phạt của anh đối với cô cũng tốt. Đây chính là anh cả ngày không nhìn đến cô, ly hôn cũng không đến nơi đến chốn.

Tuy lời nói là thế, nhưng anh cũng không có lập tức xuống giường, ngược lại anh nằm trên đệm suy nghĩ, tiếp theo mình nên làm gì bây giờ? Nên bảo thư ký hay trợ lý tìm cho anh một người phụ nữ hay sao? Trong lý tưởng của anh thì chỉ cần không gây phiền toái, im lặng, sẽ không chủ động cũng không cự tuyệt, chỉ cần ngoan ngoãn để anh ôm là tốt rồi.

Trước khi kết hôn anh thích phụ nữ như mèo hoang, sau khi kết hôn thì là thỏ con ngoan ngoãn, không nghĩ nổi là mình lại thay đổi khẩu vị.

Thế giới rộng lớn, trừ bỏ La Vũ Tịnh ra anh hẳn còn tìm được người phụ nữ như thế đi?

Trên ga trải giường như là có mùi hương gì đó, anh chuyển hướng gối đầu hít vào, một mùi thơm hoa lài tự nhiên, đây hẳn là hương vị của La Vũ Tịnh lưu lại.

Vì thế tiêu chuẩn chung của anh bổ thêm một điều kiện, ngoài trắng nõn, im lặng, nhu thuận ra còn phải có mùi hương hoa lài. (Ặc ặc...)

(6) Mỗi ngày mặt trời mọc rồi lại lặn, nháy mắt đã ba tháng trôi qua.

La Vũ Tịnh cũng dần dần thích ứng với nhà mới, căn phòng này so với phòng tắm của cô trước kia còn nhỏ hơn, nhưng có chút nhỏ bé ấm áp, đáng yêu, mỗi khi cô bước chân về nhà, đều không nhận được thỏa mãn nghĩ A ta đã về nhà ~oa!

Sống tự lập một mình, không gian trong nhà mà quá lớn sẽ cảm thấy thật tịch mịch.

Làm một người phụ nữ độc thân, cô có thể làm những gì mình muốn làm, trừ bỏ công việc ra cô đang ký học đại học tại trú, cho dù là mất năm năm hay mười năm thì cô cũng nhất định phải đạt được mục tiêu.

Bạn tốt Bảo Hủy Bảo Hân thường thường đến chơi với cô, mang cô đi những nơi có món ăn ngon, phong cảnh đẹp. Có khi chồng mới cưới của cô ấy cũng đi cùng, thỉnh thoảng nhìn dáng vẻ trêu đùa của vợ, thỉnh thoảng ôm vợ cười to không ngớt. Nhìn vợ chồng bọn họ tình cảm thân thiết, La Vũ Tịnh rất hâm mộ họ, một đôi nam nữ có thể cùng nhau thưởng thức, cùng quý trọng nhau, là duyên phận như thế nào mới có được?

Nghĩ lại mối quan hệ của cô với chồng cũ, hoàn toàn là kết quả mê đắm của cô gái trẻ, cô còn chưa hiểu hết anh ta. Anh ta lại càng không muốn gần gũi cô, hai con người không biết gì về đối phương lại là vợ chồng những bấy năm trời.

Cô đã rất nhiều lần mơ thấy chồng cũ, cũng mãnh liệt nhớ đến con, muốn nhìn mặt con một lần. Nhưng nếu nói là muốn gặp con thì lại phải hỏi ý của Tề Kiếm Vân, nhưng cô không dám gọi điện cho anh ta, cho dù là đã ly hôn nhưng âm thanh lạnh lùng kia sẽ làm cô sợ chết khiếp.

Cứ thế cô lại chần chừ lần nữa lại lần nữa, cuối cùng quyết định đợi hết thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức, cô cũng nên lấy hết dũng khí, gọi điện cho chồng cũ đưa ra yêu cầu gặp con.

Cứ quyết định như vậy đi! Cô cho mình một động lực, nhất định cô phải làm được.

Về phương diện khác, sau khi ly hôn được ba tháng Tề Kiếm Vân cuộc sống vẫn không hề thay đổi, thời gian dài gần đối với anh cũng chẳng có ý nghĩa. Đầu óc tỉnh táo làm việc, thi thoảng chú ý tiến độ học hành của con, các công việc trong nhà thì đã có quản gia để ý, căn nhà có hay không nữ chủ nhân thì cũng giống nhau.

Duy nhất có một điều làm cho anh cảm thấy phức tạp, chính là mỗi đêm dài yên tĩnh, anh có thói quen đi đến phòng ngủ của vợ, không nghĩ lay tỉnh chính mình rằng bọn họ đã ly hôn, bây giờ cô sẽ không còn ngoan ngoãn trên giường chờ đợi anh.

Trợ lý đã giúp anh chọn ra không ít các đối tượng, nhưng anh không dậy nổi hứng thú, đây sẽ không phải là nguy cơ “rối loạn thời kỳ tiền trung niên” đi?

Mặc dù công việc làm cho anh phân tâm, nhưng về lâu về dài cũng phải nghĩ biện pháp.

Lại một buổi tối tăng ca, mười giờ đêm, Tề Kiếm Vân đi ra khỏi trụ sở Kinh Vũ, lái xe Tiểu Dương đã chờ sẵn ở cửa.

“Chào chủ tịch”, Tiểu Dương thái độ cung kính thay anh mở cửa xe. Tề Kiếm Vân im lặng gật đầu, ngồi xuống xe liền mở công van ra xem, vừa nghe thấy tiếng nhạc động tác dừng lại, thì ra trên xe đang mở nhạc.

“Thiếu em, thế giới sẽ ra sao...”

“Đây là bài hát gì vậy?”

Lái xe Tiểu Dương thấy mình đã quên mất không tắt nhạc, sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch “Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi sẽ tắt ngay”.

“Không sao, tôi muốn nghe thử xem” Tề Kiếm Vân ngăn lại động tác anh ta “anh cứ lái xe là được rồi”.

“Vâng...” Tiểu Dương mặc dù cảm thấy lo lắng, nhưng lời nói của chủ tịch chính là thánh chỉ, bắt anh hát anh cũng phải hát.

Chiếc xe từ từ tiến về phía trước, tiếng hát trong suốt quanh quẩn trong xe, kết hợp với tiếng nhạc du dương càng làm thêm mê hoặc lòng người.

“Những khát khao mơ mộng của em, anh sẽ không bao giờ biết... anh mất đi em, tất cả đều như thể trở nên lạnh lùng...”

Nghe xong hết bài hát, Tề Kiếm Vân đưa ra một cái bình luận: “giai điệu bài hát này nghe được, nhưng ca từ thật là ngu xuẩn”.

“Vâng... để tôi tắt đi” lái xe Tiểu Dương mặc dù không ủng hộ, nhưng ngoài mặt vẫn phải ứng phó.

Tề Kiếm Vân lại mở tập công văn ra, nhanh chóng chuyển tâm vào công việc, điều quan trọng nhất với người đàn ông chính là sự nghiệp, có được thành công là có được hết thảy, mất đi một người phụ nữ có đáng gì.

Phía ngoài cửa sổ xe, người đi qua người đi lại, cảnh tượng vội vàng, đây hình như là gió đêm thổi một cái đi thật xa, thật xa.

“Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ là nhân viên chính thức!”

“Cảm ơn quản lý, cảm ơn!” La Vũ Tịnh luôn cúi đầu, bây giờ thẳng lưng đứng lên, còn không dám tin tưởng mình đã đạt được mục tiêu.

“Không cần phải cảm ơn, là biểu hiện của cô thực sự rất tốt, tôi đương nhiên muốn giữ cô lại công ty”. Điều Tư Bắc lộ ra vẻ mặt tươi cười, để đào tạo một người chưa có kinh nghiệm cũng không phải dễ dàng, đây là anh đã không làm thất vọng sự nhờ vả của học muội Bảo Hỷ Hân.

Nhưng mà anh cũng thực sự thưởng thức La Vũ Tịnh, một người phụ nữ chưa bao giờ ra ngoài công tác có thể làm việc chuyên nghiệp như thế, chứng minh cô rất có năng lực, rất có tiền đồ.

“Tôi sẽ cố gắng, cảm ơn quản lý!”

La Vũ Tịnh nói lời cảm tạ, cô rất cực cũng khẳng định được với quản lý năng lực của bản thân, quan trọng hơn cô cũng hoàn thành lời hứa hẹn với chính mình, trước tiên phải yêu cầu chồng cũ được gặp con.

Lúc buổi đêm, cô lấy hết dũng khí để gọi điện thoại, trải qua sự hỗ trợ của ông quản gia, đến thư ký rồi trợ lý, cuối cùng mới đến Tề Kiếm Vân nhắc máy, vẫn là giọng nói lạnh lùng :”Tôi đang bận nhiều việc, có chuyện gì nói mau”.

Âm thanh của anh nghe đến quen thuộc, cảm giác cũng là xa xôi, lòng của cô cứ bồn chồn không thôi, không biết là vì khẩn trương hay là vì cái gì, lời nói của cô không được rõ ràng lắm “Xin hỏi... ngày mai em có thể... về thăm Khắc Hiên được không?”

Tề Kiếm Vân mở lịch làm việc ra, ánh mắt nhanh chóng đảo qua “Ngày mai buổi sáng thằng bé có buổi học tiếng anh”.

“Vậy... em sẽ qua đây từ buổi trưa đi... như vậy có được không?” Nếu anh nói không được, chỉ sợ là cô cái gì cũng không nói nên lời mất, cầu mong anh đồng ý đi?

“Tùy cô” Tề Kiếm Vân lập tức gác điện thoại, không muốn nói nhiều.

Với cái người phụ nữ này anh vẫn chưa hết tức giận, sau khi mắc vào âm mưu của cô, bị rơi vào nắm mồ hôn nhân, bây giờ chính là cái chướng ngại vật, làm cho anh rơi vào cạm bẫy thói quen, làm cho anh tìm người phụ nữ khác cũng không có hứng thú.

La Vũ Tịnh thở ra một hơi, may mắn là mình đã quyết tâm gọi điện thoại, nếu không chẳng biết đến khi nào mới lại có thể nhìn thấy Khắc Hiên.

Con có hay không nhớ đến mẹ đây? Cho dù con không nhớ mẹ thì mỗi ngày mẹ đều nhớ con... còn người đàn ông trong nhà kia, hẳn là chẳng bao giờ nghĩ tới cô đi?

Chính là anh vẫn nhớ đến cô với cô trong những giấc mơ, để lại cho cô những tiếng thở dài, một ít sầu não, một loại tình cảm cho đi không thể nào thu lại được.

4. Chương 04

Chương 4

(1)

Mười hai giờ trưa hôm sau, La Vũ Tịnh đứng ở cửa Tề gia, có lẽ trong mắt đa số mọi người đây là đây là một ngôi biệt thự hùng vĩ giàu có, nhưng đối với cô nói nó giống như nhà tù, vất vả lắm cô mới thoát khỏi nó, may mà vì con nếu không cô cũng không có dũng cảm mà bước vào lần nữa.

Người tiến đến mở cửa là ông quản gia “Phu nhân khỏe”.

“Đừng gọi tôi là phu nhân, gọi tôi La tiểu thư là tốt rồi” La Vũ Tịnh hiểu được ý tốt của ông, nhưng cô phải nhắc ông cho đúng, nếu không để chồng cũ của cô nghe được cũng không hay.

Ông quản gia vẫn chỉ là mỉm cười, không có trả lời, trong lòng ông đã có định kiến.

Thật may mắn, Tề Kiếm Vân không có ở nhà, cô vào phòng đọc sách thì liền thấy con, cậu bé đang ngồi ngay ngắn trước bàn viết bài, nhìn dáng vẻ tâm trung cực kỳ giống cha mình, thậm chí giống như thoát ly khỏi thế giới.

“Khắc Hiên! Mẹ đến thăm con” tiếng nói nho nhỏ cất lên, không thử không quấy rầy cậu bé.

Tề Khắc Hiên đầu cũng chưa nâng lên “bài tập của con con chưa làm xong, mẹ đừng phiền”.

“Mẹ ở đây ngồi cạnh con, có được không?”

“Vâng”.

La Vũ Tịnh ngồi vào ghế da bên cửa sổ, chỉ lẳng lặng nhìn con, như vậy thôi cũng làm cô vô cùng thỏa mãn.

Ba Tháng rồi không thấy con, hình như con đã trưởng thành hơn một chút? Đứa trẻ tuổi này chuyển biến rất nhanh, có lẽ về sau con sẽ phải học nhiều hơn, cô sẽ cố gắng có nhiều thời gian hơn nhìn con.

Tề Khắc Hiên tiếp tục vùi đầu với các ký tự, không biết bao lâu, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ vẫn đoan chính ngồi chỗ đó, trên mặt mang theo một tia cười hiền dịu, không có một tia mất kiên nhẫn, ánh mắt tràn đầy tia ấm áp.

Cậu là một đứa trẻ có trí tuệ trưởng thành sớm, còn thực sự học tập là để vui lòng ba, ở trong gia đình này ba giống như thần, còn mẹ giống như là một cái bóng đương nhiên, phảng phất như không tồn tại.

Thật ra cậu cũng không hề chán ghét mẹ mình, cậu chính là sung bái cha, nếu cha không cho cậu gần gũi với mẹ, cậu liền ngoan ngoãn duy trì khoảng cách.

“Con làm hết bài tập rồi sao? Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Xong rồi” cậu buông bút máy, im lặng một lúc rồi mở miệng “con muốn ăn bánh trôi đậu đỏ”.

Thái độ của Tề Khắc Hiên với mẹ như thế thật là không đúng, cậu là cậu chủ nhỏ của gia đình này, trừ bỏ ba ra thì ai cậu cũng không nên tôn trọng. Nhưng La Vũ Tịnh không để ý đến mấy điều này, được làm cái gì đó cho con làm cô thấy vui mừng.

“Được, con chờ mẹ một lát.” Trong ba tháng này, tài nghệ nấu ăn của cô đã tiến bộ rất nhiều, thường xuyên tự mình nấu cơm ăn, cũng thường làm cơm hộp mang đến công ty, luyện tập rất cuộc cũng có lúc được công dụng, bây giờ cô có thể nấu bánh trôi đậu đỏ cho con rồi.

Thời gian vui vẻ dường như trôi thật mau, La Vũ Tịnh đã nấu xong bánh trôi đậu đỏ, nhìn con ăn từng miếng từng miếng một, làm cô vui mừng hơn mọi chuyện khác, cũng biết đây là thời gian quý báu, cô muốn có nhiều cơ hội để yêu thương con nhiều hơn.

Tề Khắc Hiên ngồi trước bàn ăn, miệng phong đồ ăn, xem ra cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường.

“Tiểu Hiên, con có muốn ăn thêm một bát nữa không?”

Cậu bé nhúu mày, giống như thói quen của bố “ba ba nói không thể gọi con là tiểu Hiên, mẹ gọi con là Khắc Hiên”.

“Mẹ xin lỗi, mẹ quên mất” cô vỗ vỗ đỉnh đầu mình, mặt hơi đỏ lên, bởi vì phương thức giáo dục độc đáo của Tề Kiếm Vân, tên gọi thân mật đáng yêu không được cho phép.

“Không việc gì” nhìn mẹ tự tránh như vậy, Tề Khắc Hiên bỗng dưng thấy áy náy, lại không biết làm thế nào để biểu đạt, dù sao thì cậu cũng bị dạy thành ý trí kiên định, nhưng không có xúc động cùng với nhiệt tình.

Cuối cùng, cậu chỉ nghĩ ra một cái phương pháp ngu xuẩn “con muốn ăn một chén nữa”.

“Được” La Vũ Tịnh lấy cho con một chén to nhất, hỏi một cách chờ mong “ăn có ngon không?”

“Ăn ngon lắm” cậu nhìn mẹ mình, thận trọng gật đầu.

(2)

La Vũ Tịnh vừa nghe vừa cúi đầu, bởi vì hốc mắt của cô đã đỏ cả, đáp án của con làm cô ấm lòng trở lại, chính là ba chữ ngắn ngủi ấy đối với cô cũng rất đủ.

Không khí ấm áp trong nhà đột nhiên bị Tề Kiếm Vân vừa trở lại đánh gãy, khi anh xuất hiện ở phòng ăn, nhiệt độ như giảm đi vài độ.

Ông trời ơi, thực sự là anh? Không phải nằm mơ? Có như vậy trong nháy mắt, La Vũ Tịnh nghĩ đến đây là cảnh trong giấc mơ của mình. Cảm giác của cô đối với Tề Kiếm Vân vẫn còn rất mãnh liệt, nhịp tim cô đang bình thường bỗng trở nên vội vàng, giống như chạy một trăm mét vậy.

“Ba, hoan nghênh ba về nhà” Tề Khắc Hiên buông bát đứng lên, thái độ cung kính giống như một binh sĩ gặp được vị tướng.

“Mấy người đang làm cái gì?” Tề Kiếm Vân sớm cũng đã ngủ được mùi của nồi chè, chỉ là hỏi một chút cho có.

Anh không thích ăn đồ ngọt, nên nghĩ con mình hẳn là cũng không thích, vừa rồi nhìn con ăn rất ngon. Đúng là đứa trẻ bảy tuổi chỉ là đứa trẻ bảy tuổi.

La Vũ Tịnh đứng lên, hai tay chấp sau lưng “em... em nấu bánh trôi đậu đỏ cho Khắc Hiên ăn”.

Nhưng mà cô bối rối rất nhiều, cô cũng đã liều mình nói với bản thân, hiện tại cô là một người phụ nữ độc lập tự chủ, không phải là cái cô gái nhỏ đáng thương, cô có quyền lợi đến thăm con trai mình, cô không nên cảm thấy chột dạ.

Sau ba tháng thời gian xa cách, ngoảnh lại vẫn thấy anh làm cô khấn trương vạn phần, thậm chí muốn tìm một chỗ để trốn đi.

So với cô hai tay nắm chặt phía sau, anh vẫn trầm tĩnh vững vàng, giống như không chịu một ảnh hưởng nào cả. cô nghĩ thật sự là không công bằng mà, anh vĩnh viễn sẽ không có lúc nào bị xao động sao?

“Mấy người cứ từ từ ăn đi!” Tề Kiếm Vân đối với cái kiểu tụ họp gia đình này không có hứng thú, xoay người hướng về phía phòng tắm.

Bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nhỏ, một vấn đề mà đáng nhẽ phải được giải quyết từ lâu, lại chậm chạp tìm không ra biện pháp, bởi vậy anh quyết định xoay người, tốt nhất là đối mặt với vấn đề làm cho anh khó giải quyết này.

La Vũ Tịnh nhìn chồng cũ ngồi vào bàn ăn, cời bỏ cà vạt, mặt vẫn là không có một chút thay đổi, anh rốt cuộc là muốn thế nào? Bị anh nhìn thẳng vào, tim trong lồng ngực cô đập rộn lên, đây là cảm giác bị người ta nhìn thấu, anh cũng biết tâm cô bị xao động vì anh? Trái tim này thật là khờ mà.

“a... nếu không ngại để em múc cho anh một bát nhé?” vì phép tắc xã giao, cô vẫn mở miệng hỏi anh một tiếng.

Anh im lặng trong ba mươi giây, thời gian là ngắn ngủi nhưng mà cảm giác lại thấy rất lâu, cô nghĩ là anh sẽ nhử mồi một cái, nhưng anh lại nhẹ nhàng gạt đầu, cái này đúng là không thể đoán được!

Cô múc cho anh một bát, chậm chậm đưa tới trước mặt anh “Anh ăn từ từ”.

Tề Kiếm Vân ăn được hai miếng, may mắn là không có ngọt quá, anh ghét nhất vị ngọt đậm. Bỗng anh chợt nghĩ, anh từng cảm thấy môi vợ cũ thật ngọt, hơn nữa là anh rất thích liếm nó, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vấn đề phức tạp trước mắt anh bây giờ chính là, đã ba tháng trôi qua rồi, anh vẫn không tìm được người phụ nữ thay thế vợ cũ, điều này làm cho anh thực sự rất buồn bực.

Thực sự anh đã tận tâm hết sức, trợ lý đã cung cấp rất nhiều tư liệu về mỹ nữ, trên cơ bản chỉ cần anh nói một câu, thì giống như hoàng đế ngày xưa tuyển phi tần, muốn chọn ai cũng được.

Điều quý quai là cứ hé ra khuôn mặt khả ái nào trong ảnh chụp, anh một chút khẩu vị cũng không cảm thấy, ngay cả sắp xếp một buổi gặp mặt cũng không muốn.

Anh nghi ngờ mình có phải hay không đi vào nguy cơ của đàn ông tuổi ba mươi, nhưng mỗi sáng thức dậy xuống giường, anh vẫn có phản ứng sinh lý bình thường, chẳng lẽ nói theo cách khác là anh không có cảm giác đối với phụ nữ?

Hiện tại anh lại có một cái vấn đề, tại sao khi nhìn thấy vợ cũ anh lại có cảm giác thú tính trỗi dậy? (Thua luôn rồi ^^)

Cô có vẻ gầy đi một chút, thần sắc có vẻ sáng sủa, mái tóc dài che phủ hai tai, mặc một bộ váy thanh lịch màu lam, không có lấy nửa điểm diêm dúa hoặc gợi cảm, lại làm cho anh lửa nóng như đòi mạng, đây rốt cuộc là cái vấn đề gì?

La Vũ Tịnh không hiểu sao tầm mắt của chồng cũ lại sắc bén như vậy, trước đây chỉ cần hai người ngồi đối diện nhau là làm anh tức giận ngay, thật không hiểu cô đã làm gì treu tức anh, thôi cô di chuyển tầm mắt sang con vậy!

“Khắc Hiên, miệng con dính bấn kìa!” La Vũ Tịnh lấy khăn giấy lau mặt cho con, Tề Khắc Hiên hơi giật mình một chút, tuy là không có thói quen này nhưng cũng không cự tuyệt.

Nhìn dáng vẻ hòa hợp của hai mẹ con, làm cho tâm tình Tề Kiếm Vân trở nên ác liệt, nặng nề buông bát xuống, giọng nói lạnh như băng ở dưới không độ “Khắc Hiên bài tập hôm nay đã làm hết chưa?”.

“Đã làm hết ạ” nghe hiểu ngữ khí của cha, vui chơi là tội các, học tập là tất cả.

“Vây đi luyện đàn Violong, đừng lãng phí thời gian”.

“Có vẻ như em không nên quấy rầy nữa, em đi trước đây” La Vũ Tịnh cầm lấy áo khoác và túi xách, giống như con thỏ nhỏ đang muốn chạy trốn, tính uy hiếp của Tề Kiếm Vân quả thực rất mạnh, xem ra cô đã tôi luyện nhiều năm cũng không thể thông dong đối mặt được.

(3)

“Mẹ”

thời khắc sắp bị tách khỏi mẹ, Tề Khắc Hiên nhin không được kêu lên.

“sao?” động tác của cô đột nhiên dừng lại, hôm nay chính là lần đầu tiên con gọi cô, cố điều chỉnh trái tim đang tan ra của mình.

“Không, không có việc gì” Tề Khắc Hiên muốn nói lại thôi, bởi vì cha đã dạy dỗ từ trước, không được có những hành động làm nũng, trên thực tế cậu cũng không biết thế nào là làm nũng.

“Chờ lúc nào mẹ có thời gian sẽ trở lại thăm con, đương nhiên, sẽ không làm ảnh hưởng đến giờ học của con”.

Cô xoa đầu con, việc gặp lại con cứ thấy sao thật ngán ngùi, nhưng cô nên thỏa mãn rồi. Có lẽ là ảo giác, khoảng cách của cô và con tựa như trở nên rất gần.

La Vũ Tịnh xoay người rời đi, hai cha con nhìn theo bóng dáng dần biến mất nơi phía cửa lớn, đột nhiên căn phòng trở nên trống trải, món chè bánh trôi đậu đỏ dường như cũng mất hết vị.

Không khí yên lặng làm người ta có cảm giác không thở nổi, giọng Tề Kiếm Vân trầm thấp ra lệnh “Mau đi tập đàn đi”.

“Vâng”. Tề Khắc Hiên đi về phía phòng ngủ, Tề Kiếm Vân đi về phía phòng làm việc, bọn họ đều có việc quan trọng mà chính mình phải làm, không có thời gian để suy nghĩ.

Nhưng đêm hôm đó, tiếng đàn violon đứt quãng liên tục, không thành thạo trơn tru như mọi ngày.

Đêm đã khuya, Tề Kiếm Vân lăn đi lộn lại vì không ngủ được, đi đến phòng ngủ của vợ cũ, nằm ở trên giường một hồi lâu, không biết là hoài niệm hơi thở cũ của ai, một nỗi buồn dày đặc bao quanh anh, cho tới bây giờ anh cũng rõ cảm giác này, đêm nay không biết là đã thở dài mấy trăm lần.

Trong trí nhớ của anh, vợ cũ là một người phụ nữ có vẻ ngoài đơn thuần nhưng nội tâm vô cùng phức tạp, có lẽ ly hôn cũng là một trong những thủ đoạn của cô, làm cho anh phát hiện thói quen, phát hiện ra cảm giác là cô tồn tại. (Haizzzzz một cái anh này quá, suốt ngày tưởng...)

Nếu đó là sự thật thì cô đã tương đối thành công, bây giờ cả người anh đều không thấy thoải mái, kỳ quái là chính mình lại không thể chịu nổi.

Chết tiệt, anh phải tìm người phụ nữ thay thế cô, nếu không chắc là anh phát điên mất.

Công ty thiết kế Sơn Hải.

“Vũ Tịnh, đem hợp đồng này đánh máy lại cẩn thận, sau đó lưu lại” Diêu Tư Bắc thuật tay đưa tài liệu cho trợ lý, hiện tại anh đã có thói quen làm việc với cô, hai người làm việc rất ăn ý.

“Vâng” La Vũ Tịnh nhận lấy tài liệu, hai tay liên tục gõ trên bàn phím rất linh hoạt. “Hiệu suất làm việc của cô ngày càng cao” Diêu Tư Bắc thật sự là đã nhìn cô với cặp mắt khác xưa, càng ngày càng thưởng thức.

“Cảm ơn” cô cũng đã học được đối với những lời khen ngợi cho mình, không cần quá khiêm tốn.

“Buổi tối có khả năng sẽ tăng ca, có lẽ sẽ phiền đến cô đi?” Anh biết cô đăng ký học tại chức, mỗi tuần đều luôn luôn có vài buổi phải đến lớp.

“Hôm nay không cần đi học, xin quản lý có gì cứ phân phó”.

“Lời tạm biệt không thể nói quá sớm, chờ cô làm việc đến lúc trời tối, chỉ có thăm, ha ha!” Diêu Tư Bắc nhìn cô mà cười, vẻ mặt khoái trá. Hai người nhìn nhau cười, lại không chú ý đến rất nhiều ánh mắt xung quanh bọn họ đang nhìn chằm chằm. Mọi người đều tự hỏi cùng một vấn đề, Diêu quản lý chính trực lúc nào cũng sang sảng của bọn họ, bị người phụ nữ đã một lần ly hôn kia câu dẫn sao?

Tại đây quang cảnh trung là dương thịnh âm suy, Diêu quản lý là một người có phải lòng chút cũng không có gì kỳ quái, chưa bao giờ thấy anh ta nhẹ nhàng như thế với nhân viên, huống chi lại là một nữ nhân viên, đây lại không phải là một chuyện tình văn phòng đi?

Thời gian tan tầm đã qua từ lâu, công ty chỉ còn lại Diêu Tư Bắc và La Vũ Tịnh , tiếp tục hăng hái chiến đấu với các công việc chưa hoàn thành, bỗng nhiên di động của cô đổ chuông, phá tan không khí đang tập trung.

“Alo” cô cứ nghĩ đó là Hỷ Bảo Hân, không nghĩ được nó lại là của chồng cũ, số điện thoại này cô đã dùng từ rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gọi cho cô.

“Khắc Hiên bị sốt, cô về đây đi” Tề Kiếm Vân vẫn là giọng nói trầm trầm, không toát ra được tia lo lắng.

Cô lo lắng vội hỏi:”như thế nào lại bị sốt, bác sĩ đã khám cho nó chưa?”.

“Đừng hỏi nhiều vậy , cô về chăm sóc con, tôi còn bận nhiều việc”.

“Nhưng mà em đang tăng ca...” cô vừa nói vừa liếc mắt sang Diêu quản lý, thật sự bây giờ không biết phải làm sao?

“Tôi nói cô bây giờ quay về” cách nói của anh không thương lượng, lập tức ngắt điện thoại.

(4)

Đầu óc La Vũ Tịnh thật là rối loạn, quay sang Diêu Tư Bắc nói:”quản lý, thật xin lỗi, hình như là con tôi đang bị bệnh...”.

“Thật sự?” Diêu tư Bắc không lo lắng gì, trực tiếp thay cô đưa ra quyết định “VẬY cô mau về nhà xem cháu đi”.

“Nhưng còn có công việc...”

“Đừng nói gì công việc” anh đánh gãy lời cô, nghiêm mặt nói:”không có gì là quan trọng hơn người nhà, cô về đi, nhớ gọi taxi, lúc này không cần tiết tiền”.

Quản lý thực sự là một người tốt, Cô rất cảm động cúi đầu nói:”cảm ơn quản lý... có cơ hội tôi sẽ bồi thường anh”.

“Lần sau mời tôi ăn cơm là được rồi, thôi mau đi đi” anh cũng không khách khí với cô, dù sao thì cô mời anh trả tiền là được rồi.

“Không thành vấn đề, cứ quyết định vậy đi, xin phép quản lý tôi đi đây”, cô rút cuộc cũng yên tâm một chút, cầm lấy túi xách đi ra.

Vội vàng rời công ty, La Vũ Tịnh bắt taxi, nói địa chỉ Tề gia, cảm giác quen thuộc ngoài ý muốn, đã rời đi ba tháng rồi vậy mà vẫn quen thuộc trong đầu. Có một điều nhỏ thôi đã nhớ kỹ như vậy, đối với bảy năm ký ức làm thế nào phai nhạt.

Vừa xuống xe cô liền nhìn thấy ông quản gia đang đứng chờ cạnh cửa “phu nhân tốt lành”.

La Vũ Tịnh cũng không có tâm trạng sửa cách xưng hô của ông, vội vàng hỏi: “Khắc Hiên bây giờ sao rồi?”.

Ông quản gia cũng rất lo lắng, trả lời: “Bác sĩ đã đến rồi, cho uống thuốc và tram cút, nhưng mà vẫn thấy cậu chủ có vẻ không được thoải mái”.

“Thằng bé ở trong phòng sao, cháu muốn nhìn nó?”

Vừa bước vào phòng, La Vũ Tịnh chỉ muốn khóc, nằm ở trên giường là thân thể bé nhỏ, mặt mũi tái nhợt, trán đổ mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, trông rất khổ sở.

“Khắc Hiên con có khỏe không!” cầm tay con lên, cô phát hiện cậu bé đang phát sốt, ngủ không được yên.

“Mẹ, mẹ” trong cơn mê man, Tề Khắc Hiên nhẹ nhàng gọi mẹ, dù cha không thích cậu gần gũi với mẹ, nhưng ở trong đây lòng vẫn khát vọng có sự dịu dàng của mẹ.

Con vừa mới gọi cô! Nghe được tiếng gọi này hốc mắt của cô liền đỏ “mẹ ở đây, mẹ về thăm con đây, Khắc Hiên con phải cố lên”.

Trong mơ hồ Tề Khắc Hiên nghe được tiếng nói của mẹ, cho dù là mơ cũng không sao cả, cậu bé cứ như vậy mà yên tâm. Ở phương diện nào đó cậu và mẹ cũng tương tự nhau, vì niềm vui của cha mà miễn cưỡng bản thân mình, trong cuộc sống chỉ cần một chút niềm vui là có thể thỏa mãn.

Lúc này Tề Kiếm Vân đi vào phòng, ho khan một tiếng không biết thế nào đành hỏi: “Con có khỏe không?”.

Đột nhiên lại gọi vợ cũ về nhà, thật là anh không còn có phương pháp nào khác, con bị bệnh không được thoải mái, còn luôn miệng gọi mẹ, anh không thể không thỏa hiệp, không thừa nhận cũng không được, tình mẫu tử của bọn họ quả thật là không thể chia cắt.

Người phụ nữ này cho dù có trăm ngàn cái chỗ hỏng, lại làm cho cha con bọn họ đều khó có thể quên, cuộc đời đúng là lắm cái treu người, còn có càng nhiều thứ không tự chủ được.

La Vũ Tịnh ngẩng đầu, lo lắng lo lắng “bây giờ vẫn còn sốt, quản gia nói là đã cho uống thuốc, giờ chỉ còn chờ thằng bé tự hạ sốt thôi”.

“Bởi vì thằng bé cứ luôn gọi mẹ... cho nên... cho nên tôi mới gọi cô trở về” anh quá là không biết dịu dàng trong lời nói, chỉ biết lạnh lùng đưa ra kết luận “Tôi còn có công việc bề bộn, cô chăm sóc con là được rồi”.

“Tôi sẽ” cô tuyệt đối sẽ không rời đi, cho dù Tề Kiếm Vân có bảo cô đi, cô cũng muốn ở lại bên con.

Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng mang theo ưu thương cùng kiên nghị, Tề Kiếm Vân lẳng lặng nhìn trong chốc lát, muốn nói rồi lại thôi. Chung quy cũng xoay người rời đi, ở phòng làm việc vẫn còn núi công việc đợi anh.

Đêm nay anh lại mất ngủ, nghĩ đến việc cùng vợ cũ đang ở cùng dưới một mái nhà, rất nhiều ý nghĩ mơ màng nãy lên trong đầu anh, đây rốt cuộc là tại làm sao? Người phụ nữ kia rốt cuộc đã làm gì anh?

Buổi sáng ngày hôm sau, Tề Khắc Hiên đã giảm sốt, trên người đầy mồ hôi, vẫn còn đang yếu nhưng đã dễ chịu hơn. Khi cậu mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy là gương mặt của mẹ.

Người cả một đêm ở bên cạnh chăm sóc cậu, không phải là người cha mà cậu luôn sùng bái, mà là người mẹ luôn có cảm giác xa cách. Trong mắt cậu không thể không có một dòng nước âm ỉ chảy ra, rất nhanh chính mình chớp mắt vài cái, không để nước mắt chảy ra.

5. Chương 05

Chương 5

(1)

Qua mười giờ tối, La Vũ Tịnh rút cuộc làm cho con ngủ, nhìn khuôn mặt con còn vương nước mắt, lòng cô đau như cắt, trăm ngàn lần không tưởng tượng nổi con dám phản kháng lại cha, nguyên nhân lại là để giữ cô lại.

Nếu có khả năng, cô muốn cho con một tuổi thơ vui vẻ, gia đình hạnh phúc, nhưng hiện tại kết cục là đã ly hôn, cô không có khả năng làm được, chỉ có thể thăm con nhiều một chút, quan tâm nhiều một chút.

Xác định Khắc Hiên ngủ say, cô vừa đi khỏi phòng được vài bước chân, liền thấy Tề Kiếm Vân đứng ở ngay hành lang, cô sợ tới mức lùi lại hai bước, thiếu chút nữa đâm vào tường.

“Vội vàng cái gì?” anh nắm bả vai cô, làm cho gáy của cô không đập vào tường.

“Tôi đưa cô về” Hơi ấm truyền theo ngón tay anh, làm cô khấn trương hơn gấp trăm lần, lắp bắp nói “không... không cần”.

Nói là trở về, hôm qua cũng chính là cô tự về, vì sao hôm nay anh ta lại muốn đưa cô đây.

“Tôi đi lấy xe” Anh căn bản không cần hỏi ý kiến cô, mà đối với cô đó là ý chỉ.

Không đánh lại được tác phong áp chế của anh, cô chỉ là ngoan ngoãn ngồi lên xe của anh, xem ra thời gian ba tháng mọi thứ không thay đổi được nhiều cho lắm, vẫn là anh bá đạo còn cô thì vẫn là yếu đuối.

Giống như đêm nay, nhìn anh trách cứ con, cô lại bất lực, tình huống này chỉ sợ là một năm trôi qua thì vẫn cứ giống y như thế đi.

Ngồi trên xe, cô bỗng nhiên phát hiện ra một điều mới mẻ, trước khi ly hôn bọn họ dù có đi ra ngoài đều có lái xe riêng, đây hình như là lần đầu tiên anh ta lái xe đưa cô. Bên trong xe cũng chỉ có hai người, cảm giác phá lệ thân mật cũng có chút gì đó không đúng.

Cô trộm nhìn anh vài lần, giống như trước kia khi anh là gia sư của cô, cô vẫn thường lén nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, cho dù không nói một điều gì, cũng như lúc trước làm cho cô lặng lẽ động tâm.

“Cô ở chỗ nào?” anh hỏi giống như một người xa lạ bình thường.

Cô nói cho anh địa chỉ, anh lại hỏi: “Là nhà cha mẹ cô để lại”.

“Không, là phòng một người bạn tôi thuê cho” cô không nghĩ đến sẽ dùng tới di sản của cha mẹ, những thứ đó vốn không phải của cô kiếm được, sau này cô sẽ đem một nửa đưa cho con, một nửa giao cho các tổ chức từ thiện.

“Cô cũng có bạn sao?” Tề Kiếm Vân nhướn mi hỏi, còn chưa tốt nghiệp trung học cô đã cùng anh đính hôn, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp kết hôn, mỗi ngày đều canh giữ ở trong nhà, anh chưa bao giờ thấy qua cô có bạn.

Anh ta có thể khinh thường cô như vậy? Áp chế bất mãn trong lòng, cô cố gắng bình tĩnh mà chống đỡ. “E có người bạn học hồi học trung học, nửa năm rồi mới gặp lại”.

“Nam hay nữ?” anh lập tức truy vấn, lúc nói xong chính mình cũng thấy có chút ngạc nhiên, anh cần phải hỏi cô nhiều như vậy làm gì?

“Nữ” kỳ quái, anh ta tự dừng lại hỏi đến cái vấn đề này? Cô nhin không được nhắc nhở anh “lúc em học trung học là ở trường nữ sinh”.

“Ồ” anh căn bản không nhớ là hồi trung học cô học trường nào, anh chỉ nghĩ người bạn học kia của cô có ý đồ gì?

“Cô ấy rất tốt với em, còn giới thiệu em đi làm”.

“Đi làm, cô thiếu tiền dùng à?” hai con người đen sẫm của anh mở to một chút, khó có thể tưởng tượng được loại thiên kim tiểu thư như cô sẽ đi làm, mấy năm trôi qua ngay cả xuống bếp cô cũng chưa từng, có điều tối hôm qua thật đặc biệt, chè bánh trôi đậu đỏ của cô nấu rất ngon.

“Không phải vì tiền, là em muốn làm chút việc thôi, không nghĩ sống những ngày nhàm chán”.

sự kinh ngạc đối với anh chỉ có tăng chứ không giảm, như thế nào cô lại không chỉ là cái bình hoa, cứ nhiên có thể có cảm giác, anh tự hỏi. Anh vốn là đang tự hỏi vấn đề “thân thể” chính mình, bây giờ thật ra đối với anh lại thấy có vẻ hứng thú với “tâm linh” của cô.

Người phụ nữ giỏi mưu kế này sẽ đổi tính thật sao? Không chỉ đi thuê phòng để ở, lại còn đi làm, sống một mình, cứ như thế mà buông tha cho thân phận Tề phu nhân, lúc trước không phải cô hao hết tâm lực mới đạt được sao? Im lặng một hồi, anh mới lại mở miệng

“Làm ở công ty nào?”.

“Công ty đó rất nhỏ, chắc anh chưa nghe qua”.

“Nói tôi nghe” anh thật sự rất kiên trì, anh cũng không muốn cho cô đi vào cái công ty quái quỷ gì, nếu xảy ra chuyện gì, mặt mũi Tề gia không biết dấn vào đâu.

“Công ty thiết kế Sơn Hải”.

Anh âm thầm ghi nhớ cái tên này, ngày mai sai trợ lý lập tức đi điều tra, xác định là công ty chính phái mới có thể để cô tiếp tục đi làm. Anh cũng không biết đây có phải là ý nghĩ bảo hộ gia đình hay không, tóm lại anh không muốn cô xảy ra vấn đề gì.

“Đúng rồi, em còn đăng ký học đại học tại chức, em nghĩ tiếp tục học lên” không biết sao lại làm vậy, cô chính là muốn nói cho anh nghe chuyện này, có thể chứng minh một chút ý tứ hàm xúc của cô, cho anh biết cô không phải là cô của ngày xưa.

Quả nhiên, anh càng lấy ánh mắt không thể tin được nhìn về phía cô, yên lặng một chút lâu rồi mới mở miệng “cô đã thay đổi không ít”.

“Mỗi người đều đã thay đổi”. Không khí bên trong xe rất quái lạ, cô nhìn trộm anh vài lần, không nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì, rõ ràng đã ly hôn rồi, cô lại còn có ý nghĩ về anh, chẳng phải đi một vòng lại về chỗ cũ sao? Không có nửa điểm tiến bộ.

Tề Kiếm Vân mất nhìn thẳng phía trước, thoát nhìn như là đang chú tâm điều khiển xe, chỉ có anh mới biết, nỗi lòng của anh đang rối lên, không ngừng nghĩ về sự thay đổi của cô, cô thực sự đã thay đổi sao? Cho nên đối với anh không có ý nghĩ lại muốn làm Tề phu nhân, đối với anh không cần cầu gì, cũng không hề có cảm giác?

Các loại tâm tư trong xe cứ thế diễn ra, xe đã chạy đến trước cửa tòa nhà, cô vội nói “dừng ở đây là được rồi, cảm ơn anh đã đưa em về, quay về nhớ lái xe cẩn thận”.

Cô nói mấy câu khách sáo, tự mình mở cửa xe bước xuống, nghĩ rằng buổi tối nay đến đây là kết thúc.

Tề Kiếm Vân cũng bước xuống xe, nhìn quanh bốn phía kiểm tra, may mắn đây là tòa nhà an ninh đảm bảo, ở đây sống một mình có thể coi như an toàn.

“Chờ một chút!” anh giữ chặt tay cô, thật ra cũng không biết là muốn nói gì.

(2)

“Chờ một chút!” anh giữ chặt tay cô, thật ra cũng không biết là muốn nói gì.

“Có chuyện gì sao?” cô quay đầu lại hỏi, trong lòng hồi hộp, có lẽ cô vẫn là chờ mong điều gì?

“Cảm ơn cô đã chiếu cố Khắc Hiên” anh rút cuộc nghĩ ra một đề tài, một vấn đề an toàn để nói, cũng là đề tài của bọn họ trước đó.

“Em là mẹ thằng bé, đây là điều đương nhiên thôi” đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào mũi giày, bỗng nhiên ngẩng đầu, lấy hết can đảm cố gắng nói “mong anh, đối với con thả lỏng một chút, là cho con có một tuổi thơ vui vẻ, được không?”

Đôi mắt của cô... nguyên bản là trong suốt vậy sao? Đèn đường thật ra cũng không phải thật sáng lắm, nhưng ánh mắt của cô linh động là cho người ta mê mẩn, Tề Kiếm Vân trong lòng ngẩn ra, rốt cục trả lời một câu “tôi sẽ để ý”.

Nói ra cũng kỳ quái, thời điểm bọn họ còn làm vợ chồng, số lần nói chuyện cộng lại của một tháng cũng không nhiều bằng buổi tối hôm nay. Bây giờ hai người không có quan hệ gì, ngược lại có thể cùng nhau nói chuyện bình thường, chuyện này thật đáng chiêm chọc làm sao?

Có lẽ sau khi ly hôn còn có thể làm bạn bè sao? Trước khi kết hôn cô đã dùng hết thủ đoạn để trở thành vợ của Tề Kiếm Vân, nhưng sau bảy năm trôi qua cô đã chịu sự lạnh nhạt của anh đủ rồi, có lẽ anh nên đổi góc độ suy nghĩ lại, cô cũng không phải người phụ nữ có tâm địa rắn rết độc ác, anh cần gì phải ép người quá đáng.

“Cảm ơn anh” cô mỉm cười đứng lên, mềm mại như cánh hoa, mắt anh lại một trận choáng váng.

“Tôi là cha thằng bé, điều này là đương nhiên” anh dùng lời nói vừa rồi của cô để trả lời, đồng thời nhớ đến cái bắt tay đầu tiên của họ nhiều năm trước về trước. Ngày đó là sinh nhật mười tám tuổi của cô, nguyện vọng của cô cũng chỉ là muốn bắt tay anh một cái, mà bây giờ cô còn có nguyện vọng ấy không?

“Như vậy... cũng khuya rồi, anh lái xe cẩn thận một chút” cô thu lại tay nét mặt không thay đổi “ngủ ngon”.

“Ngủ ngon” anh nhìn theo đến lúc khuất sau cửa, anh cũng phải đi thôi, nhưng có một sức mạnh kỳ diệu nào đó, làm cho anh thật lâu không muốn rời đi.

Khi anh ngồi vào trong xe, cũng là lúc đưa ra quyết định, thời điểm nên hành động, anh sẽ không để chính mình phải bó tay sâu não, đây không phải là tác phong của Tề Kiếm Vân anh!

Ngày hôm sau, La Vũ Tịnh đến công ty sớm hơn so với bình thường, bởi gì hôm qua đã xin nghỉ một ngày, cô không muốn làm công việc chậm chễ.

Diêu Tư Bắc vừa nhìn thấy cô liền hỏi: “Con của cô đã khá hơn chút nào chưa?”.

“Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn quản lý”.

“Vây là tốt rồi, tinh thần thoải mái hơn, hôm nay lượng công việc cũng không ít”.

“Xin quản lý cứ giao việc đi!” La Vũ Tịnh nắm chặt bàn tay nhỏ, một mực nóng lòng muốn thử.

Diêu Tư Bắc sáng khoái cười to “được, mỗi người đều có cương vị riêng, bắt đầu tác chiến”.

Cả một buổi sáng bận rộn trôi qua, thời gian cơm trưa mới thả lỏng một chút, La Vũ Tịnh ăn xong cơm hộp của mình, đến phòng trà nước rửa. Một lát sau, cô nhìn trong gương thấy có hai nữ đồng nghiệp đi vào, công ty chỉ có ba người là nhân viên nữ, không biết nhau cũng khó, có điều hai người đó vào làm trước, thân thiết nhau thì không nói làm gì, cố ý vô tình xa lánh La Vũ Tịnh.

Một nữ đồng sự đầu tiên mở miệng “Nhìn không ra cô cũng thật là ghê gớm”.

“gì?” La Vũ Tịnh ngơ ngác một lúc, nhìn trái nhìn phải không thấy có người khác, cho nên người mà họ đang nói với là cô?

“Là phụ nữ đã ly hôn, có con nhỏ, còn có thể lấy được tình cảm của quản lý, tôi thật là bội phục cô ” nữ đồng nghiệp thứ hai ngoài mặt mỉm cười, trong lòng lại mỉa mai.

“Tôi cùng quản lý?” La Vũ Tịnh tròn tròn mắt, nghĩ rằng công ty chỉ có một quản lý, họ là đang nói Diêu Tư Bắc?

Nữ đồng nghiệp thứ nhất ra vẻ tốt bụng “chúng tôi không có ý kiến, dù sao quản lý vẫn là độc thân, cô cũng là người tự do, chẳng qua trong công ty nên chú ý một chút, miễn cho mọi người có đề tài để bàn tán”.

“Đúng vậy! Vụng trộm đến cũng vớ vẩn kích thích, ha ha ~~”.

Bỏ lại tiếng cười chói tai, hai người quay đi, La Vũ Tịnh một mình đứng trước bồn rửa tay, cả người giống như tượng đá, cô thật không dám tin tưởng, ở trong mắt mọi người cô và quản lý lại có quan hệ mờ ám gì?

Làm sao bây giờ? Điều này, cô phải làm sao mới tốt đây? Quản lý đối với cô rất chiều cố, cô không nghĩ bởi vậy mà lại bất hòa với anh ta, nhưng không để rơi ra khoảng cách trong lời nói, chỉ sợ làm cho người ta thêm bình luận, cô thật sự không hiểu, con người với nhau sao lại trở thành phức tạp như vậy? Sáu giờ chiều.

Diêu Tư Bắc đi đến trước bàn của La Vũ Tịnh, ngữ điệu vẫn khoáng trá như bình thường “Tan tầm thôi, không cần cố gắng như vậy, tài liệu không có đuổi theo cô, mai làm lại tiếp tục làm”.

“vâng” La Vũ Tịnh gật đầu, không hiểu được có phải là ảo giác của cô hay không, những đồng nghiệp đang chuẩn bị tan tầm đều vênh tai lên nghe.

“Cô nói mời tôi ăn cơm, vậy hôm nay thế nào?”

“A... tôi... con tôi đang cảm mạo chưa khỏe lắm” La Vũ Tịnh cúi đầu né tránh tầm mắt anh, bởi vì lời ra tiếng vào của các nữ đồng sự, làm cho cô lùi bước, cho dù cô tự nhận trong sạch, cũng không nghĩ mọi người tin là thật.

“Không sao đâu, vậy lần sau đi!” Diêu Tư Bắc vẫn là sáng khoái cười, lại ẩn ẩn mang một chút mất mát, chính anh cũng không nói nên lời nguyên nhân.

“Vâng... quản lý gặp lại sau” cô cúi đầu đi ra cửa công ty, cảm thấy mình thật là yếu đuối, vừa mới vì ánh mắt bên ngoài nhìn vào, phụ lại lòng tốt của quản lý, cô thấy mình thật vô dụng.

Cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này, vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy ngay Tề Kiếm Vân cùng chiếc xe mới của anh ta, cô mở to mắt, nghĩ rằng chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nếu không sao anh ta lại tìm đến tận cửa?

“Khắc Hiên làm sao vậy? Có phải lại bị sốt hay không?”

“Lên xe nói sau” anh sợ cô không chịu lên xe, không trả lời trước.

Tề Kiếm Vân thay cô mở cửa xe, cô không có nghi ngờ anh, ngồi lên xe thắt dây an toàn lại, lo lắng hỏi “Thằng bé uống thuốc chưa? Có muốn gọi bác sĩ đến xem?”

(3)

Tề Kiếm Vân vẫn bình tĩnh nhìn phía trước, giọng nói bình thản, kỳ thật có chút chột dạ “con không có việc gì, hôm nay buổi sáng phải đến trường học, buổi tối còn phải học tiếng anh”.

“Thật sự không có việc gì? Thaath tốt quá!” cô nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, lập tức lại nảy lên càng đậm mê hoặc “vậy xin hỏi... anh tìm em có chuyện gì?”

“Đến giờ cơm chiều rồi, tôi chọn chỗ” công việc như núi bị anh bỏ lại một bên, tiếp khách xã giao cũng bỏ lại sau, hôm nay anh nhất định phải nhìn thấy cô, tối hôm qua anh lại mất ngủ, nếu còn như vậy nữa thực sự xảy ra vấn đề.

“A?” cô chỉ ngây ngốc há mồm, đương nhiên là cô biết đã đến giờ cơm chiều, nhưng mà như thế thì làm sao?

Bọn họ trừ bỏ từng kết hôn đương nhiên là từng ăn cơm chung, bấy năm nhiều như vậy đều là tự ăn, cho tới bây giờ cũng không cần cùng nhau ăn cơm! Đừng nói gì đến nhà hàng ăn, anh căn bản không đưa cô ra ngoài bao giờ, hôm nay chuyện gì đã xảy ra?

“Chúng ta... sẽ cùng nhau ăn cơm?”

“Nói chuyện của Khắc Hiên, cô ngày hôm qua không phải nói với tôi đối với con thả lỏng một chút?” anh đã sớm chuẩn bị tốt cái cớ, cô thương con như vậy, nhất định sẽ đồng ý, tuy rằng anh làm như vậy là có điểm gian trá, dù sao so với cô từng đối với anh, cũng không tính làm gì.

“vậy...” có lẽ sau khi ly hôn vẫn có thể làm bạn bè, cô khuyên chính mình nên có chút thoải mái, đừng có một chút lại khấn trương như đòi mạng, xã hội này sau khi ly hôn cũng không đáng kể chút nào đi?

Xe chạy đến trước “khách sạn Kinh Vũ”, cô không khỏi cứng họng, đây là sản nghiệp trên danh nghĩa của “tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, là điểm hội tụ các nhân vật nổi tiếng thường xuyên lui đến, năm đó lễ kết hôn của bọn họ cũng là ở đây.

Nhưng mà cô làm vợ anh, cũng không có một lần bước nửa bước chân vào khách sạn này, ngoài việc Tề Kiếm Vân chưa từng mang cô tới, chính cô cũng không có ý nghĩ trở lại chỗ cũ, nhớ lại tình cảnh bọn họ kết hôn ngày đó.

Cuộc sống thật là nhiều điều trào phúng, ngay lúc bọn họ sau khi ly hôn, ngược lại lại bước đi ở nơi đã từng kết hôn.

Hai người xuống xe một chút, quản lý khách sạn tiến lên tiếp đón, cung kính cúi đầu nói “hoan nghênh chủ tịch, hoan nghênh phu nhân”.

“Tôi không phải là phu nhân...”

Lời của cô bị Tề Kiếm Vân đánh gãy, anh ta trực tiếp hỏi quản lý “Hắn là đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Đúng vậy, xin mời đi theo tôi” quản lý dẫn bọn họ đi tới thang máy, đi vào nhà ăn ở tầng bảy, ghế lô cho khách quý đã được chuẩn bị từ trước, hoa tươi, nến và đàn violon đều đang chờ đợi khách quý.

Bày ra lớn như vậy? La Vũ Tịnh được một trận kinh ngạc, không thể hiểu Tề Kiếm Vân đang suy nghĩ cái gì? Hai người bàn chuyện giáo dục con, có cần thiết phải thấp nền lung linh như vậy không? Không khí nơi này là sao chứ?

“Mang đồ ăn ra đi!” sau khi ngồi xuống, Tề Kiếm Vân phân phó quản lý, dáng vẻ rất tự nhiên.

Từng món ăn được đưa lên bàn, La Vũ Tịnh cũng đã một thời gian chưa ăn tới những món ăn cao cấp này. Thời gian bắt đầu sống độc lập, cô bắt đầu học vào bếp, phát hiện nấu nướng cũng là một thú vui, thậm chí cảm giác được có chút thành công.

Đối với mấy hưởng thụ này, cô cũng không có lưu luyến gì nhiều, nếu như sang trọng xa xỉ chỉ từng ngày buồn chán trôi qua, còn không bằng cuộc sống bình thường mà sống thực sự.

“Ăn nhiều một chút, cô gầy đi nhiều” anh nhìn cô ăn không nhiều lắm, thế là tại sao? Anh không muốn cô tiếp tục gầy đi.

Anh ta đang quan tâm đến cô sao? Cô bỗng sửng sốt, ngược lại buông dao nĩa xuống, không biết phản ứng thế nào.

“Không ăn no như thế nào lấy sức để bàn chuyện con cái?” (Hic anh ta đang âm mưu để lát bàn chuyện ...**)

Anh ta nói cũng có lý, ngoài việc ăn cơm ở ngoài ra, chuyện mà bọn họ có thể nói cũng chỉ có thể là chuyện xung quanh vấn đề con cái, cô thật sự vui sướng vì anh có thể nghe ý kiến của cô, đấy giống như là núi băng tuyết tan, thế giới hòa bình, thần yêu người phạm.

Từ lúc hai người quen biết nhau tới nay, hình như đây là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò? Đứng choáng váng, cô tự thấy buồn cười với ý nghĩ của chính mình, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Tề Kiếm Vân có thể dễ dàng thay đổi, thì anh ta còn là Tề Kiếm Vân sao?

Chỉ là không khí như thế này thật bình thản, thậm chí còn thấy ấm áp, cô nhịn không được rơi vào mộng mơ con gái, có lẽ sẽ có một ngày như vậy... sẽ có một ngày anh như vậy để ý một chút đến cô.

“Ăn no rồi?”

“Vâng” La Vũ Tịnh gật đầu, Tề Kiếm Vân gọi quản lý hỏi mấy câu, xác định yêu cầu bây giờ có thể làm được. Tuy là nhất thời nổi lòng tham, nhưng anh là chủ khách sạn này, muốn thế nào đều được cả.

Đối với bữa ăn hai giờ này, anh càng lúc càng đứng ngồi không yên, tuy ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thật ra anh đã muốn sắp nổ tung. Anh có cố thể nào đối với chính mình phủ nhận cũng vô dụng, sự thật chứng minh anh đối với cô có mãnh liệt khát vọng, mặc kệ cô có thủ đoạn bao nhiêu cũng không quan trọng, hoặc là cô đã muốn không cần anh, tóm lại anh muốn cô, ý nghĩ chỉ mong mau chóng hòa tan.

La Vũ Tịnh trở lại phía cửa ghế lô, thấy chồng trước đã đứng ở đó “đi thôi!”

Cô đi theo sự hộ tống của anh, hai người đi vào thang máy, cô vốn tưởng rằng đi xuống dưới tầng trệt, không nghĩ đến thang máy lại hướng thẳng lên trên, cô trừng mắt nhìn hỏi “chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến rồi sẽ biết!”

Cách nói của anh làm cô một trận run rẩy, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra, bình thường nam nữ yêu đương sau khi sau khi cơn nước xong có lẽ là có một đêm xuân. Nhưng cô không thể tiếp thu điều này vì chẳng có gì giữa bọn họ cả, bởi vì bọn họ cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương mà.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, cửa vừa mở ra, hóa ra là phòng tổng thống, Tề Kiếm Vân vừa rồi là giao cho quản lý làm việc này.

Có lẽ là thói quen nhiều năm, có lẽ là tâm lý chướng ngại nào đó, anh đối với vợ trước lại có phản ứng, vừa rồi lúc ở bàn ăn, anh tưởng thiếu chút nữa là đứng dậy, kêu mấy người phục vụ lập tức rút hết, trực tiếp ở trên bàn có ngay được cô. (Tâm trạng bị bỏ đói lâu ngày có đồ trước mắt mà không được ăn *chớp mắt*)

Anh đợi lại chờ, hàn huyên lại tán gẫu, thật vất vả đợi đến lúc cô ăn no, lúc này nên đổi anh ăn no nê.

Anh lấy thẻ từ mở cửa, nhìn cô đứng bất động, vỗ vỗ bả vai cô, lời nói như mệnh lệnh “đi vào!”.

“Đi vào làm cái gì?” cô không hề là cái cô gái ngốc nghếch, đương nhiên cô hiểu được ý tứ của anh, lúc này mà vào cửa chắc chắn gặp chuyện không hay! Sự việc này cô không thể tin được, cũng không thể trốn tránh được sự thật trước mắt, Tề Kiếm Vân thật sự muốn cùng cô làm cái chuyện kia...

Anh nhìn cô, đơn giản nói ngang ngạnh “Cô còn muốn nhìn thấy Khắc Hiên sao?”

“Đương nhiên muốn, sao anh lại hỏi vậy?”

“Vậy nghe lời đi!” anh không có kiên nhẫn đợi nữa, giữ chặt tay cô trực tiếp lôi vào phòng.

“Anh... anh dám dùng con để uy hiếp tôi sao?” cô ngậy ngẩng cả người, khiếp sợ cùng phần nộ, bởi vì cô không tưởng tượng nổi, anh vì muốn cùng cô lên giường mà có thể dùng nhiều thủ đoạn như vậy? Vì sao? Cô đối với anh vẫn có lực hấp dẫn sao? Nếu chính là dục vọng, anh ta muốn tìm ai cũng được mà!

“Cũng chỉ là trao đổi điều kiện thôi, với cô, tôi không cần phải dùng thủ đoạn uy hiếp” lúc trước cô tùy tiện xông vào cuộc sống của anh, mạnh mẽ có được danh phận mình muốn, bây giờ cùng lắm anh chỉ cần cô một buổi tối mà thôi, so sánh với nhau hẳn là chẳng thấm vào đâu.

Qua ngày mai, anh tin tưởng mình có thể thoát ra khỏi thói quen lao tù, trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, anh chỉ là lâu lắm không ôm cô mới có thể phát sinh ra ảo giác, sau khi tận hưởng một hồi sẽ được giải thoát, anh nhất định có thể.

Anh đem cô ép đến bức tường, vươn hai tay ngăn cản làm cho cô không có đường lùi, cô bị giam hãm giữa đôi tay anh, giống như cô cố ý dán lại trong ngực anh, cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt, hơi thở dốc của anh.

“Đừng làm như vậy! đừng...” thật đáng sợ, cô nghĩ là mình đã quên cái cảm giác giống như núi lửa phun trào, mà một khắc này hoàn toàn đã trở lại.

Khi con người đen đó nhìn thẳng cô, khoảnh khắc có gì đó như băng tan, cuộc sống mới tạo cho cô bình tĩnh thông dong, không chịu nổi một chút kích thích đấy sao?

“Tôi nói muốn!” cái anh cần lấy anh cứ lấy, trước đây cô đã đồng tình cho anh, thì bây giờ cũng nên như thế.

Thái độ của anh kiên quyết, một tay xoa trước ngực cô, một tay kéo váy cô lên, cả người cô như cứng lại, muốn trốn thoát nhưng là phí công “Xin anh đừng làm như vậy, tôi với anh đã ly hôn rồi!”.

“Thế thì làm sao? Cùng lắm lại kết hôn một lần nữa!” ý định trong lòng thay đổi, sau khi trải qua năm mô hôn nhân, bây giờ anh cũng không để ý tự chui đầu vào rọ, kết hôn ly hôn lại kết hôn cũng không sao cả.

Quan trọng là đối tượng có thể trở lại cuộc sống vững vàng, ban ngày có thể bận rộn về... sự nghiệp, buổi tối có thể ôm cô ngủ, con lớn lên sẽ làm người thừa kế, sự việc cứ đơn giản vậy thôi.

“Cái gì?” cô càng lúc càng ngạc nhiên, anh ta làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy? Hôn nhân đối với anh thực sự không có gì sao?

Anh lười nói cùng cô nhiều, dù sao thì sẽ không có kết luận, nếu anh quyết định cô chỉ nên nhận thôi.

Cúi đầu, anh hôn lên môi cô, hai tay cũng xoa thân thể mềm mại của cô, đây là đường cong mà anh đã sớm quen thuộc, lúc này cảm giác thật là mới mẻ, giống như lần đầu tiên tiếp xúc, đại khái là cảm dục cũng lâu lắm, làm cho anh phá lệ hưng phấn đi!

Anh ôm cô mang đến bên giường, sau hai ba lượt liền bỏ hết quần áo của cô xuống, anh không thể đợi thêm nữa, sẽ là bây giờ.

“Bỏ ra” cô đẩy bờ vai anh, nhưng bây giờ không điều gì có thể lay động khát vọng của anh.

Làm cho trên người cô bây giờ chỉ còn lại cảnh đẹp, anh không khỏi ngừng thở, trước kia chưa từng nhìn kỹ cô, chỉ là ở trong đêm tối mà tiến hành, tuy rằng cảm từ cảm giác biết được làn da của cô trắng nõn, đáng người yếu điệu, lại không phát hiện nét đẹp mê người của cô.

Không biết là ai đã từng nói, đàn ông có thị giác của dã thú, quả nhiên tầm mắt của anh không thể rời đi chỉ có thể âm thầm tán thưởng cái đẹp của cô.

“Không dừng lại đây...” thừa dịp anh đang thất thần, cô lúi đến góc giường, bắt lực giống như một con thỏ con.

“Dừng uống phí sức lực!” anh đột nhiên nắm chặt hai tay của cô, không cho cô có cơ hội giãy dụa, lập tức hôn lên khung cảnh trắng nõn của cô.

Đột nhiên những giọt nước mắt tủi thân cũng trào ra, cô không bao giờ có thể chịu đựng được điều này nữa. Cuộc sống hôn nhân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có thể khiến anh ấm áp, mà nay hai người đã ly hôn rồi, anh chỉ có càng thêm bá đạo.

Cô thực sự hận chính bản thân mình, ngẩng ngực ngồi lên xe anh ta, đêm đêm nay trở thành bữa tối hẹn hò, còn âm thầm vui sướng vì anh ta chịu lắng nghe cô nói chuyện.

Không thể nghĩ nổi anh ta đem cô làm đối tượng phát dục, thậm chí dùng con để uy hiếp cô không thể phản kháng. Năm đó, cô làm sao lại có thể yêu được người đàn ông này? Cô thật ngu xuẩn!

“Cô khóc cái gì?” phát hiện trên mặt mình ướt át, anh dừng động tác lại, không khỏi ngạc nhiên nhìn thẳng cô.

Cô quay mặt qua hướng bên kia, không muốn anh nhìn thấy rõ sự yếu ớt của bản thân, cô chưa bao giờ khóc trước mặt anh, nhưng mà bây giờ cô không nhịn được mà nghẹn ngào “Tôi ghét anh,, tôi chán ghét anh... người tôi ghét nhất trên đời này chính là anh...”

“Chán ghét tôi? Cô cho là tôi sẽ để ý sao?” đôi mày anh nhíu lại, hai nắm tay nắm chặt.

Anh ta cái gì cũng không quan tâm, cô hiểu mà, cô chính là rất hiểu điều đó! Cô xoay người, đem mặt vùi vào trong gối, tiếp tục khóc mà không có tiếng động, cá tính dịu dàng của cô sẽ không cãi nhau với người khác, sẽ không trở mặt, chỉ biết âm thầm bị thương.

Nhìn cô khóc hai vai run run, anh thở dài, cao giọng ngăn cô “Đủ, đừng khóc!”

“Dù sao.... Anh cái gì cũng không để ý... anh cần gì phải quan tâm tôi khóc hay không khóc?”

Nghẹn ngào của cô, nức nở của cô, bay vào trong tai anh, phá lệ làm anh phiền lòng. Thật sự cho dù anh có là một con người vô cùng cứng rắn, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc, bảo anh phải làm thế nào chứ? Nước mắt quả nhiên là vũ khí của phụ nữ, anh thực sự hoàn toàn không có cách.

Một lúc sau, anh ngồi dậy, đi xuống giường, cô nghĩ anh cứ thế là rời đi, ai ngờ anh mang đến một cái khăn mặt, đặt lên người cô nói “Lau nước mắt của em đi, đừng làm bẩn chăn đệm”

Anh không nói được một câu dễ nghe, cũng không đưa tay ra giúp cô lau nước mắt. Ngoại trừ việc anh trời sinh bản tính lạnh lùng, còn bởi vì anh vẫn nhớ cái bẫy của cô, bảo anh làm sao có thể dịu dàng đây? Cho dù ý nghĩ ấy có xuất hiện trong đầu, bẽ lũ cá tính ngoan cố vẫn khó có thể hành động.

La Vũ Tịnh bị trọc tức, anh ta lại để ý đến chăn đệm? Được lắm, đồ vật trong khách sạn này đều là tài sản của anh ta, anh ta đương nhiên là để ý, nhưng mà cô cũng chẳng phải phục thuộc anh ta cái gì, cô chính là cô!

“Tôi mặc kệ! Tôi muốn khóc, đem cả cái giường này làm bẩn hết đi! Anh có thể làm gì tôi“ cô ngẩng đầu, mở to mắt, nước mắt vẫn là đổ rào rào, lại lộ rõ vẻ khiêu khích không thể khinh thường.

“Em thật to gan!” anh nắm lấy bả vai cô mà lắc, vì sao một người phụ nữ chưa bao giờ dám phản kháng của anh, giờ phút này có thể hét to với anh, hơn nữa còn có vẻ vô cùng... chói mắt? Chẳng lẽ cô không hề là một con thỏ con nhu nhược, ngược lại là mạnh mẽ giống như một con mèo hoang đang cắn anh!

Trong lúc anh đang nghĩ về điều đó, thì cánh tay trái truyền đến một trận đau đớn, ông trời, cô quả thực cắn anh giống một con mèo hoang!

Anh đương nhiên làm cho cô thực hiện điều đó không được lâu lắm, thu hồi cánh tay bị cắn, nhìn thấy một dấu răng vô cùng rõ ràng, anh cũng không bởi thế mà tức giận, phải nói là thấy thú vị, vợ cũ của anh không giống với trước đây, nhưng anh cũng không chán ghét sự thay đổi đó.

Cái cười mỉm trên môi anh là cho cô hoảng, cô như thế nào lại khiêu chiến anh ta, lại khiến anh ta vui vẻ?

“Em muốn khóc, muốn cắn đều được, tôi muốn ôm em!” không nói nhiều lời vô nghĩa, anh dùng hành động chứng minh, cởi cà vạt trói chặt hai tay của cô, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai người.

Cô khinh hoàng không khóc nổi, anh ta thật sự sẽ làm như vậy, cảm giác như bây giờ trời có sập xuống cũng không thể ngăn cản được anh ta.

Chỉ có điều là, anh mặc dù trói tay cô lại, nhưng không có những hành động thô bạo, từng chút từng chút hôn lên những giọt nước mắt của cô, cũng ở trên người cô chậm rãi tạo ra những tiết tấu gợi cảm, không bao lâu sau đã làm cô thở dốc không ngừng..

(6)

Nghĩ đến việc đã ba tháng không ôm co trong tay, anh cũng không nghĩ gấp gáp gì, dù sao thì cũng bị bỏ đói lâu như vậy rồi, so với lập tức nuốt vào bụng không bằng tình tế nhấm nháp.

“Đừng như vậy...” cô thật muốn té xỉu, trước kia anh sẽ không bao giờ như vậy, anh có thể làm chuyện này đối với cô...

Trước kia bọn họ đều là làm tình trong bóng tối, anh không phải người đàn ông triền miên, hay dịu dàng, sẽ không có nhiều thời gian âu yếm trước (Quá trình khởi động ý ** ^^), mà cô cũng chỉ là bị động thừa nhận, ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không có, thế nào trong đêm nay tất cả đều thay đổi?

“Rốt cục cũng ngừng khóc?” Anh vẫn chú ý hai khóe mắt của cô, những giọt nước mắt rốt cuộc đã ngừng, tiếng lòng đang buộc chặt của anh cũng được thả lỏng, có thể làm cần mấy chuyện xấu đối với cô.

“Anh còn như vậy tôi vẫn muốn khóc!” cô lấy nước mắt uy hiếp anh, chỉ sợ anh làm mọi cách trêu đùa là cô mất đi lý trí.

“Như thế nào? Chịu không nổi sao? Em có thể khóc, nhưng tôi cũng sẽ không dừng” anh rút cuộc kiềm chế không nổi, thẳng lưng giữ lấy cô.

Ông trời ~~ anh âm thầm thở dài một tiếng, rốt cuộc thì anh có thể nhớ lại cảm giác bên trong ấm áp này, đây là điều anh muốn, những ngày mất ngủ rút cuộc cũng được bồi thường, hôm nay anh đã có thể hoàn toàn thưởng thức, bỏ qua tất cả để đón nhận.

Toàn thân cứ việc nóng đến phát run, nhưng giống như trước kia, cô có thói quen cắn môi dưới không cho chính mình phát ra tiếng,

Anh không quen nhìn hành động này của cô, tội gì phải ngược đãi chính mình? Anh lấy ngón tai cái đẩy môi cô ra, giống như khiêu chiến nói: “Đừng im lặng như một con thỏ con, không phải em muốn cắn tôi sao? Hãy kêu lên giống như một con mèo hoang đi”.

“Anh đừng có mà nghĩ...A!” vừa mới mở miệng, cô không tự chủ được phát ra một tiếng rên rỉ, đều do anh bỗng nhiên dùng thêm sức lực, hại cô không thể chịu nổi.

Anh nở một nụ cười trầm thấp, đôi mắt đen mờ màng “Kêu thêm vài tiếng nữa, tôi phát hiện như vậy có ý tứ hơn”.

“Tôi không muốn!” cô quật cường lại định cắn môi, lại cắn được ngón tay của anh, làn da thô cứng răn làm cho cô cắn cũng không được, bỏ ra cũng không thể, anh chính là cứ vậy mà cố ý trêu đùa đôi môi cô.

Không tiến cũng không lùi được, cô bị ép vào đường cùng, mỗi khi anh cố ý thả chậm hoặc tăng nhanh, khoái cảm ủa đến làm cô phát ra tiếng kêu nho nhỏ, âm thanh rất mềm mại, rất đáng yêu, ngay cả cô cũng không dám tin tưởng đó là âm thanh chính mình phát ra.

“Cho đến bây giờ tôi cũng không biết, em lại gọi cảm như vậy” anh vô cùng thỏa mãn, âm thanh của cô giống như xuân được, làm cho máu trong người anh nhộn nhạo.

Hai tay bị cà vạt trói chặt, cô cũng không có biện pháp đẩy anh ra, chỉ có thể mắng “Anh đừng quá đáng như vậy, anh ra đi, ra đi...”

“Xin lỗi không thể nghe theo em được, ai bảo em đẹp như vậy?” Anh thăm mắng chính mình trước kia không biết thưởng thức, vì sao lại luôn ở trong bóng tối mà có cô? Bây giờ trong ánh sáng trong trẻo của căn phòng, anh mới có thể thấy rõ nét quyến rũ của cô.

Đẹp? Cô nhất thời choáng váng, lần đầu tiên nghe anh nói cô đẹp, quả thật là không tin nổi, cô vẫn nghĩ rằng trong mắt anh, cô chỉ là một dáng vẻ không đáng chú ý, không thể nghĩ được anh đột nhiên nói cô đẹp.

“Em ngây ngốc gì vậy? Chuyên tâm chút đi!” Tay anh túm lấy hông cô dùng một chút lực, yêu cầu toàn bộ sự chú ý của cô, chuyện này không phải là anh độc diễn, cũng muốn cô cảm thấy thoải mái, nếu không thì có nghĩa lý gì?

“Tôi... anh...” trong đầu cô hoàn toàn mê muội, toàn thân nóng lên, ngay cả muốn mắng anh cũng không thể mắng được, chỉ có thể trợn to đôi mắt.

Anh lo nghĩ, rốt cuộc quy tội đến chính mình “là tôi làm không tốt, mới làm cho em giận người? Tôi đây sẽ cố gắng thêm một chút nữa”.

“Không... anh không cần...” cô chưa kịp nói cái gì, đã bị anh điên cuồng giữ lấy, ngoài việc thở gấp ra không có lựa chọn nào khác.

Đêm đã khuya, nhưng người lại không thể bình tĩnh, La Vũ Tịnh ngã mình xuống giường lớn, đây không biết là lần thứ bao nhiêu rồi. Cô rút cục không còn sức để nói chuyện hoặc nhúc nhích, chỉ có thể làm cho hai mắt khép lại đi vào giấc ngủ.

Tề Kiếm vân giúp cô thả lỏng hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, trầm tư một lúc lâu, rốt cuộc trầm thấp cất tiếng nói “Em là người phụ nữ của tôi, từ đầu cho đến cuối cùng, em đều là của tôi”.

Kết luận lúc trước kết hôn đã bị phủ định, anh nghĩ chỉ cần có cô một lần, sẽ nhận rõ là cô chẳng là gì, chỉ là thời gian lâu lắm rồi nên anh mới thế.

Những bây giờ anh đã nhận ra, chính mình trong hôn nhân trước đây khách nhau một trời một vực, tự biến mình thành kẻ cam chịu đàn ông “chế ước”, ngoài La Vũ Tịnh ra không thể nghĩ muốn nổi ai, thật là muốn phát bệnh, duy nhất chỉ có kẻ này, chỉ có thể đem cô ôm thật chặt, không để cho cô có thể đi bất cứ chỗ nào.

6. Chương 06

Chương 6.1

Sáng sớm, Tề Kiếm Vân đứng sáu giờ liền thức giấc, bình thường anh không ngủ nhiều lắm, chỉ khoảng năm, sáu tiếng để khôi phục tinh thần, thế mới có sức để quản lý các công việc của vương quốc xí nghiệp khổng lồ.

Đều qua anh ngủ rất ngon, cơn mất ngủ đã không tìm đến anh, sự mất cân bằng của thể xác và tâm hồn đã được giải quyết, quả nhiên La Vũ Tịnh đối với anh chính là giải được, cho dù trước kia cô có dùng thủ đoạn gì để trêu đùa, anh xác định bản thân anh cần cô.

Nhưng vừa di chuyển tầm mắt, anh phát hiện người phụ nữ của mình đang nằm cuộn lại thành một đống, nằm ở góc giường bên kia, giống hệt như con mèo nhỏ đáng thương đi lạc.

Cảnh này làm anh không khỏi nhúu mày, không vui vẻ hỏi “em tránh trong góc ấy làm gì?”.

Không đợi cô trả lời, một tay kéo lấy cô ôm lại trong lòng, phát hiện chân tay của cô rất lạnh, anh lập tức dùng hai chân kẹp lấy chân của cô, lại dùng hai tay cầm lấy tay cô, thay cô xoa bóp sưởi ấm.

Sao lạnh vậy chứ? Làm sao lại thế? Anh không khỏi phát hỏa, cô là người phụ nữ của anh, thân thể này đều là của anh, sao lại không biết chăm sóc cho tốt?

La Vũ Tịnh vô cùng kinh ngạc, đây là sự dịu dàng của anh sao? Thật sự là quá khó khăn để tưởng tượng, cũng không dám tin lắm.

Động tác của anh nhẹ nhàng chậm chạp, ngôn ngữ không hề khách khí “chiếc giường này lớn như vậy, còn có chăn lông ngỗng, em tại sao lại đi ngược đãi chính mình hả?”

“Em...” cô không biết là nên giải thích như thế nào, cô cũng trăm ngàn lần không muốn như vậy mà

~~ Lúc nửa đêm, cô không ngủ được bao lâu thì bị cái lạnh làm thức giấc, có lẽ thói quen ngủ một mình nhiều năm, không nghĩ người bên cạnh cũng cần chăn, không chỉ chiếm hết chăn trên giường, còn ngủ rất khí phách, chiếm hơn nửa cái giường, làm cô hoàn toàn bị anh ép vào góc.

“Co chuyện thì nói đi, đừng có dông dài” Con mèo hoang nhỏ đêm qua há mồm cắn anh bây giờ chạy đi đâu rồi? Anh lại nghĩ đến đôi mắt sáng ngời của cô, đáng vẻ hai má đỏ bừng, vừa thú vị vừa đáng yêu.

“Anh buông...” cô giãy dụa muốn thu hồi tay, hai người lại tiếp tục một trận đấu sức, càng ma sát càng sinh ra nhiệt.

“Đừng lộn xộn!” anh ngăn chặn động tác của cô, cổ họng đã khô không khóc.

Cô nhìn thấy lửa tình trong đôi mắt anh, điều đó thật sự rõ ràng, hai người gần sát như thế, cô rất khó có thể bỏ qua biến hóa sinh lý của anh. Trước đây trong bóng đêm cô chỉ có thể cảm giác được, mà bây giờ thị giác cùng xúc giác cùng nhau chịu sự kích thích, làm toàn bộ khuôn mặt của cô đỏ bừng.

“Không cần... không cần lại đây” cô không có chỗ để lui, trơ mắt nhìn mặt anh tới gần.

“Đứa ngốc, em suy nghĩ đến lần rồi à?” anh quyết tâm muốn có cô, có trời mới biết đây là chuyện gì? Anh không muốn suy nghĩ sâu xa, tóm lại là đem cô quay trở về là tốt rồi.

Đời này cô chính là người phụ nữ của anh, cho dù là mãi mãi về sau cũng không thay đổi.

“Nhưng là... Anh chưa dùng biện pháp tránh thai...” trước kia anh đều sử dụng biện pháp phòng tránh, tối hôm qua lại liên tiếp “quên”, anh không phải là xúc động quá mức, lại muốn cô sinh thêm đứa con chứ?

“Thế thì làm sao?” anh thấy đây cũng không phải là một vấn đề “con của chúng ta đều thông minh giống anh, nếu không sinh ra vài đứa thì không phải là đáng tiếc sao?”

“Chúng ta đã ly hôn rồi, tôi đã nhắc anh rất nhiều lần!”

“Lại tái hôn cũng không sao, em không cần phải vội vàng, lúc trước anh không phải nói cưới liền cưới sao?” Bao nhiêu người phụ nữ nghĩ nát óc để được làm cô dâu của anh, anh đối với cô khoan dung như thế cô còn không biết cảm ơn? Lần đầu tiên lấy cô, coi như là bị cô đùa chơi, lần thứ hai lấy cô, anh cũng không oán hận gì.

“Tôi nếu muốn kết... Không nghĩ cùng với anh...” cuộc sống của cô mới bắt đầu một lần nữa, sao có thể lại quay đầu về chỗ tối chứ?

Anh lạnh lùng ngắt lời cô, đôi mắt đen mở to lộ ra tức giận “em có gan thử nói lại lần nữa xem”

“Được, cho dù mặc kệ cái vấn đề kia...” cô không muốn cùng anh tranh luận, chỉ phí công sức, bây giờ làm cho cô để ý chính là một sự việc khác!

“Em có cái vấn đề gì?” sự nhần nại của anh có hạn, đừng buộc anh phát điên.

“Cái kia... bởi vì trời đã sáng.. có thể nhìn thấy hết...” đầu óc hoảng loạn quá độ, cô ngay cả nói cũng không hoàn chỉnh, tối qua chỉ là ánh đèn mà thôi, nhưng bây giờ còn có ánh mặt trời!

“Vì sao không cho anh nhìn rõ ràng? Dù sao đều là của anh, anh muốn thấy thế nào đều được” Một tay anh lập tức giữ hai tay cô lại, một tay kia lướt qua đường cong phụng phụng của cô, thản nhiên tự sướng, thưởng thức cảnh đẹp.

“Xin anh đừng... đừng nhìn tôi như vậy...” cô khẩn trương đến phát khóc, anh ta có thể tập trung như vậy mà chăm chú nhìn? Cảm giác giống như muốn nhìn thấu từng tấc da thịt của cô, cô không biết là e lệ hay là hưng phấn, nhưng lại có cảm giác chính mình nóng lên.

Ánh sáng mặt trời chói lọi như thế, giai nhân xinh đẹp như thế, anh không khỏi thở dài, khen ngợi nói: “mặt của em đỏ, còn có chỗ này... cùng chỗ này... đều là ửng hồng”.

“Đừng nói nữa... xin anh đừng nói nữa...” cô nhắm chặt mắt, muốn chống lại ngôn ngữ cùng động tác của anh.

Nhưng mà sau khi đóng cửa thị giác, xúc giác lại càng cảm nhận sâu sắc hơn, cô có thể cảm nhận rõ ràng, động tác của tay anh, hô hấp của anh đang chậm rãi dao động trên người cô, mãnh liệt đến nỗi không rõ là cảm xúc hay là tra tấn.

Chương 6.2

“Tại sao trước kia anh lại không nghĩ đến việc bật đèn, hoặc là ở ban ngày mà có em nhỉ?” anh hỏi chính mình, thật sự không thể nghĩ ra nguyên nhân, tự dưng làm lãng phí thời gian nhiều năm như thế. Anh nên sớm tỉnh tở nhắm nháp cô, khám phá cô, đây mới là cái mà anh luôn lưu luyến.

Chỉ bằng cái nhìn chăm chú của anh, toàn thân cô run lên, còn bị anh nhìn thấy tất cả của cô. Sau đó anh buông hai cánh tay cô ra, để tay cô ôm phía sau mình, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Tận mắt nhìn thấy thân thể cường tráng của anh, lại còn chạm tay lên khiến toàn thân cô phát run, còn cô lại bị anh nhìn thấy hết thấy, bây giờ trời đất có thay đổi cũng không thể miêu tả nỗi cảm giác của cô, vì sao sau khi ly hôn mới có thể đạt được cao trào như thế? Cuộc sống có phải là rất trêu ngươi không?

Sau vài lần mây mưa thất thường, Tề Kiếm Vân toàn thân trần trụi bước xuống giường, không nghĩ ngợi đến vấn đề che cơ thể chính mình lại, nhưng thật ra cô vừa thấy liền quay mặt, còn kéo chăn che đầu mình lại.

Đôi mày anh lập tức nhíu lại, không để ý thái độ che che lấp lấp của cô, chạm vào bả vai cô “anh muốn đi tắm rửa, em có muốn tắm luôn không?”

Anh chẳng lẽ đang mời cô? Không không không, cô nghĩ cũng không dám nghĩ, hai người không chỉ cùng khóa thân, mà còn xem người kia tắm rửa, cái loại thân mật này thật đáng sợ.

Mắt cô nhìn xuống dưới, nắm chặt ga trải giường “đợi lát nữa... em tự mình tắm là được rồi”.

“Em muốn chính mình tự tắm cũng không thành vấn đề, nhưng mà em phải giúp anh gội đầu, và chà xát” cô càng ngượng ngùng, anh lại càng muốn trêu chọc cô.

“A?” cô vừa nghe xong, toàn thân cứng đờ.

“Nhanh lên! Người anh toàn là mồ hôi, rất dính rất khó chịu”

Nhìn thấy cô do dự, anh rất đơn giản ôm lấy cô, trực tiếp đi vào phòng tắm, bắt đầu một cuộc đại chiến.

Lúc này cùng anh hoan ái ở trong nắng sớm đã là cực hạn lớn nhất của cô, bây giờ lại muốn khiêu chiến tấm yên ương, có rất nhiều kích thích ủa đến, cô thật sự không chịu nổi, yếu đuối ở trong lòng anh, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

“Như thế nào lại biến thành anh là người phục vụ em?” miệng của anh tuy là oán giận, nhưng hai tay anh cũng không có dấu hiệu ngừng di chuyển.

“Anh đủ chưa? Không cần lại chơi...” cô bị anh trêu đùa liên tục run run, ngay cả hô hấp cũng thật cảm thấy khó khăn.

“Em, người phụ nữ này thật không biết cảm ơn, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng hầu hạ ai”.

Cùng anh tranh luận cũng chẳng tác dụng gì, cô chỉ chuyển sang đề tài khác “em phải đi làm, đã muộn rồi, hơn nữa... hơn nữa em không có quần áo để thay” Đều qua anh vội vàng kịch liệt, quần áo của cô rất sớm đã thành vật hy sinh.

“Trong khách sạn có cửa hàng quần áo, anh gọi bọn họ mang lên cho mấy bộ” anh không coi đây là một vấn đề gì, cô đáng người như vậy mặc gì cũng sẽ đẹp, không mặc lại càng mê người, nhưng chỉ anh mới có thể chiêm ngưỡng.

“Em muốn mặc quần áo do chính mình mua” Cô không phải là vợ anh, lại càng không phải là tình nhân hay thú cưng, đương nhiên không thể nhận đồ của anh.

Tề Kiếm Vân sững sốt một chút, người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng không ngoan, nhưng mà rất kỳ quái, anh lại mê mẩn biểu tình quật cường của cô “Em là người phụ nữ của anh, anh mua cái gì em đều phải nhận, em dám cự tuyệt thử xem”.

“Chúng ta thực sự không nên như vậy mà đi xuống...” lúc trước cô đi khỏi Tề gia, đã chuẩn bị rất tốt tinh thần không quay đầu lại, thật vất vả sống ba tháng sau khi ly hôn, vậy những cố gắng kia tính để làm gì?

Anh lại hoàn toàn không hiểu tâm tình của cô, nhíu mày hỏi: “Trong đầu em rốt cuộc là suy nghĩ cái gì? Ngày mai chúng ta đi mua quần áo, lại nói với cha mẹ một tiếng không phải được rồi sao? Tiệc cưới bất cứ lúc nào cũng có thể tổ chức tại khách sạn này”.

“Mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy”.

“Mọi chuyện chính là đơn giản như vậy, em lại theo anh kết hôn lần nữa, sau đó mọi ngày lại giống như trước kia” anh làm việc quan trọng nhất là hiệu suất, nếu xác định muốn cô, vậy trong thời gian ngắn nhất hoàn thành hết mọi thủ tục, đây không phải là một sự kiện đơn giản nhất sao?

“Em không cần!” Cô đập vào bờ vai anh, bay lên mấy giọt nước.

Lời kháng nghị của cô lập tức bị anh nuốt vào, lặp lại tuyên bố quyền sở hữu của mình, tiếng nói này, thân hình này đều là của anh.

Chương 6.3

Chờ Tề Kiếm Vân hôn xong, buông lỏng sự kiềm chế đối với cô, phát hiện ra hai tròng mắt cô ẩm ướt đầy nước mắt, lập tức cảnh cáo “Không cho phép khóc, em nghe thấy không? Em dám rơi ra một giọt nước mắt, anh liền đem em nhốt ở căn phòng này ba ngày ba đêm, hơn nữa không cho phép mặc quần áo!” (Kính dị quá anh ơi...)

“Anh...”

Nhìn cô bị anh dọa tới mức không nói nên lời, thật ra trong lòng anh đang nở nụ cười “Nước hết ẩm rồi, em không lạnh sao? Lại đây, anh giúp em lau khô người”.

Vì sao? Sự tàn bạo và dịu dàng của anh lại xuất hiện cùng lúc? Làm cô vừa cảm thấy rét lạnh vừa cảm thấy ấm áp.

Chẳng lẽ cả đời này cô nhất định phải bị anh ăn trệt để sao? Cô không muốn thừa nhận việc này là sự thật, nhưng lại trở nên yếu đuối trong đôi tay anh.

“Mặc áo sơ mi của anh vào trước, anh gọi phục vụ mang lên, vẫn là nên bảo thủ một chút, anh không nghĩ cho em ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Sau khi anh gọi điện một lát, ngoài cửa liền có tiếng gõ cửa, đây đúng là sức mạnh của đồng tiền cùng quyền lực.

La Vũ Tịnh được bao bọc bởi chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, giống như một ngòai trên giường, tro mắt nhìn chông cũ đang trợn quần áo cho cô.

Nếu là lúc trước, cô sẽ cảm động đến nước mắt rơi đầy mặt, Tề Kiếm Vân lại có thể mua quần áo cho cô! Nhưng hôm nay cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, cảm giác thê lương, cô nói chung là bất lực, không thoát khỏi vương quốc của anh.

Vừa mới hít thở được một chút không khí của tự do, bây giờ lại bị đôi tay anh kìm kẹp.

Giữa trưa, Tề Kiếm Vân lái xe đưa vợ trước đi vào công ty thiết kế Sơn Hải, nhìn cô mặc quần áo mới anh chọn đi vào cửa, rõ ràng là một bộ quần áo công sở bảo thủ màu xám, như thế nào mặc trên người cô lại có thể gợi cảm như vậy?

Ngoại trừ điểm đó làm anh không hài lòng, anh phát hiện mình không có thích cái từ “vợ trước”, dù sao vẫn là nên sớm một chút làm cho cô khôi phục thân phận “Tề phu nhân”, có như vậy mới dễ nghe.

Ba mươi năm sống trên đời, anh muốn cái gì là có được cái đó, không biết cái gì gọi là không thể, trừ khi là anh không muốn có.

“Cậu nói cái gì? Anh ta lấy đứa nhỏ ra uy hiếp cậu? Đồ đầu heo!”

Giữa buổi đêm, âm thanh cao vút của Bảo Hỷ Hân bay lượn giữa nhà ăn, gây chú ý cho không biết bao nhiêu khách ăn.

“Nhỏ giọng chút, mọi người đều đang nhìn chúng ta” La Vũ Tịnh da mặt mỏng, sợ nhất là những tình huống xấu hổ.

Bảo Hỷ Hân ho khan vài tiếng, tầm mắt xẹt qua một lượt, ám chỉ mọi người không có gì hay ho, mọi người cũng thức thời đem sự chú ý của mình trở lại với thực đơn, cũng không cố vểnh tai nghe lén.

Bảo hỷ Hân nắm giờ hai nắm đấm lên, hỏi bạn tốt: “Cậu sẽ không để cho hân ta thực hiện được đấy chứ?”

“Không có biện pháp, anh ấy như vậy hung, lại bá đạo như vậy...” La Vũ Tịnh đối với bản thân mình cũng thật ảo não, vì sao Tề Kiếm Vân đối với cô vẫn có những ảnh hưởng mãnh liệt như vậy? Chỉ cần anh chau mày, giận dữ hét cô liền không có khả năng phản kháng.

Độc lập tự chủ sau khi ly hôn, chẳng lẽ chỉ là ảo giác của cô? Cô thật sự không thể làm một người phụ nữ hiện đại sao?

“Cậu thật sự là có thói quen bị ngược mới không thể phản kháng, nếu mà là tớ, lập tức đá anh ta bật rế!” Bảo Hỷ Hân nghe xong thiếu chút nữa hất đổ bàn, cô và chồng sống chung, tôn trọng giúp đỡ lẫn nhau, đều là người đương nhiên phải có nhân quyền, có thể dùng thủ đoạn uy hiếp vậy sao?

“Cậu nói đúng, tớ thật vô dụng...” La Vũ Tịnh cúi gầm mặt, giống như một bông hoa héo rũ, uống phí bao nhiêu sự cố vũ của Hỷ Bảo Hân đối với cô, uống phí cô lúc trước hạ quyết tâm, những điều này thật không có ý nghĩa...

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của người đối diện, Hỷ Bảo Hân thấy chính mình nếu trực tiếp quá cứ trách móc sẽ làm cho người này càng uể oải, nên cô đối phương thức mới.

“Tớ hơi phóng đại, thật ra thì cậu cũng đã tiến bộ rất nhiều, đừng hà khắc với chính mình quá”

“Cảm ơn” La Vũ Tịnh cười khổ một chút, hét lên hơi thở toàn mùi trà sữa “còn có, anh ấy nói muốn cùng tớ tái hôn, thật là kỳ quái...”

“Hả? Anh ta nói như thế nào?” Hỷ Bảo Hân trợn to đôi mắt, chẳng lẽ hai vợ chồng bất hòa có khả năng hợp lại? Cô biết La Vũ Tịnh từng yêu chồng trước, lại không biết người đàn ông kia có hiểu hay không biết quý trọng cô.

Chương 6.4

“Vẫn là dùng kiểu nói ra lệnh, giống như tái hôn là việc nhỏ vậy”

“Quả nhiên là bản tính không thể thay đổi, làm tớ còn nghĩ...” hai con người Bảo Hủy Hân đảo qua đảo lại, bỗng nhiên nghĩ đến một điều “nếu anh ta muốn kết hôn, không thể dễ dàng như vậy được, bảo anh ta một lần nữa theo đuổi cậu!”

“Bảo anh ấy theo đuổi tớ?” La Vũ Tịnh có nằm mơ cũng không nghĩ đến tình huống này, Tề Kiếm Vân là một người đàn ông cao ngạo như thế, sao có khả năng đi theo đuổi phụ nữ, huống hồ người đấy là vợ trước.

“Đúng vậy, cái gì dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng, bản tính của con người chính là như thế, đặc biệt là đàn ông, cậu trước tiên phải biết coi trọng bản thân, anh ta có thể mới biết nên quý trọng cậu như thế nào” Bảo Hủy Hân không phải khuyên bạn nên nên chấm dứt hay nên hợp lại, chỉ cần bạn tốt có thể vui vẻ, cho dù đã ăn xong cũng không có sao, nhưng điều kiện kiên quyết là người đàn ông đó nhất định phải thực sự yêu cô.

“Trước khi kết hôn có người thích tớ, nhưng anh ấy chưa từng theo đuổi tớ” thời trung học cô học trường nữ sinh, nhưng La Vũ Tịnh tính có khí chất ôn nhu điềm tĩnh, vẫn hấp dẫn không ít chàng trai ở bên ngoài.

“Vậy thì sao! Nếu quan trọng thì hoàn toàn có thể làm, nếu anh ta muốn cậu trở lại bên cạnh, thì phải xuất hết chiêu thức của bản thân ra!”

“Anh ấy sẽ chấp nhận yêu cầu này sao? Tớ cảm thấy thật là khó...”

“Có cái gì khó?” Bảo Hủy Hân có thể nói là chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép, hoàng đế không vội cấp thái giám chết bầm “cậu phải mạnh mẽ lên, nếu không vẫn sẽ bị anh ta áp bức, cả đời này đừng nghĩ thay đổi!”

“Đúng rồi, tớ có cần anh ấy một cái!” La Vũ Tịnh nghĩ đến chuyện đó, chính mình cũng thấy buồn cười.

“Cần anh ta? Ha ha ~~~” Bảo Hủy Hân sừng sốt, ngửa đầu cười to “Cậu thực sự, có một chút khí phách, tiếp tục”.

Hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau say sưa, còn gọi bánh ngọt để chúc mừng trước, cho tới tận lúc ông xã của Bảo Hủy Hân đến đón cô, cả hai mới chào tạm biệt nhau.

Nhìn bóng dáng vợ chồng bọn họ hai người tay trong tay, trong đáy lòng La Vũ Tịnh thầm hâm mộ, cái cảm giác thân mật này là điều cô hướng tới, không biết đến ngày nào đó mới có khả năng xảy ra giữa cô và chồng cũ? Phải đợi anh thông suốt, có lẽ là một điểm đích thần kỳ.

Ba ngày sau, Tề Kiếm Vân cho lái xe nghỉ ngơi, tự mình lái xe đưa đón người phụ nữ của mình tan tầm, anh thậm chí muốn cùng một chỗ với cô.

Kỳ thật qua ba ngày này, anh ngày nào cũng đều muốn nhìn thấy cô, nhưng mà cô lại lấy cớ “ăn cùng bạn”, “đến trường để học” lý do không thể không cự tuyệt anh.

Người phụ nữ này ăn phải gan hùm gan báo gì đây? Buổi tối hôm đó cô ở trong lòng anh cầu xin tha thứ, mảnh mai như một đóa hoa bách hợp nhỏ, anh nghĩ đến hình ảnh đó máu trong cơ thể như sôi trào, ai ngờ hiện tại cô lạnh như băng, một con người đáng vẻ như xa cách nghìn dặm, quả nhiên là một người phụ nữ không thể nhìn rõ.

Lúc trước chính là anh bị vẻ ngoài ngây thơ của cô lừa gạt, nghĩ đến cô ngoan ngoãn hiền thân về sau sẽ càng ngoan ngoãn uống thuốc, không nghĩ tới cô lại gây cho anh một tin vui động trời, gắt gao dùng hôn nhân cùng đứa con đưa anh vào lao tù, đây là cái nhìn sai lầm đầu tiên của anh, dù sao sau khi kết hôn anh cũng không để cô lừa gạt nữa.

Ai mà biết được người tính không bằng trời tính, sau khi ly hôn anh lại nhớ đến cô, khát khao có cô, hay là anh chính là thiên vị người phụ nữ có tâm địa rắn riết? Từ mười năm trước cho đến mười năm sau, anh không biết gì về cô, chỉ cảm thấy cô mâu thuẫn lại phức tạp.

Nhưng mà mặc kệ có như thế nào, anh cũng phải mau chóng tóm cô quay về, nếu không chứng mất ngủ về đêm của anh sẽ thật là gian nan.

Xe mới chạy đến nơi cần đến. Tề Kiếm Vân lập tức phát hiện, người phụ nữ của anh cũng một người đàn ông đang nói chuyện ở cửa lớn, xem ra không khí rất vui vẻ, cười cười nói nói, một lúc lâu thì mới vẫy tay tạm biệt nhau.

La Vũ Tịnh không biết được màn vừa rồi đã bị chồng trước nhìn thấy, ngồi lên xe, cô phát hiện Tề Kiếm Vân vẻ mặt nghiêm trọng, như là vừa mới ăn vài tấn thuốc nổ, tùy thời có thể phát nổ.

“Tên kia là ai?” Tiếng nói của anh chui ra qua hai kẽ răng.

“Tên kia?” Cô nghĩ hoặc nhìn theo hướng mà anh chỉ mới giật mình nói “Anh ấy là sếp của em, Diêu quản lý”.

“Hắn ta muốn theo đuổi em có phải không?” dựa vào trực giác của người đàn ông, Tề Kiếm Vân xác nhận là có vấn đề.

La Vũ Tịnh ngạc nhiên một chút, không hiểu anh sao lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ này? “làm gì có chuyện đó, anh đừng có nói bậy”.

“Chỉ có mắt mù mới không nhìn ra được, vẻ mặt của hắn ta nhìn em thèm nhỏ dãi.”

“Cái gì mà thèm nhỏ dãi?” cô bị cách dùng từ của anh chọc giận “cho dù có chuyện như thế thì cũng không liên quan gì đến anh”.

“Chẳng lẽ tên kia quan trọng với em thế?” anh đem phản ứng của cô đọc theo một lý giải khác, bỗng nhiên có một khối tức giận bốc lên nghi ngút, hoàn toàn không nhớ là hai người đã ly hôn, trong nhận thức của anh, cô vĩnh viễn là người thuộc về anh.

Chương 6.5

“Đừng có gọi là tên này tên nọ, anh ấy là một người sếp rất thân thiết, em thực sự cảm ơn anh ấy” cô ở công ty đã chịu đủ ánh mắt dòm ngó của đồng nghiệp, bây giờ còn phải chịu sự nghi ngờ của chồng trước, cô muốn nhịn cũng không nhịn được nữa.

“Bắt đầu từ ngày mai không cần đi làm, lập tức từ chức cho anh!” anh không thể mặc kệ mà ngồi xem được, nếu anh không tóm lại được người phụ nữ của anh, thậm chí là bị người đàn ông khác cướp đi, anh tuyệt đối không cho phép điều đó.

“Anh cũng không phải là gì của em, xin đừng quyết định giúp em, cảm ơn anh hợp tác” cô lười cãi vã cùng anh, nếu lớn tiếng cô chẳng phải là giống anh sao, nhưng nếu so với bình tĩnh mà cô vừa học xong, làm vẻ mặt khinh thường quay đi là được rồi.

“Em đã thay đổi” anh nhìn chăm chăm vào cô, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng, cô có thể trấn định như thế, người nói chuyện luôn nhút nhát như con thỏ nhỏ rút cuộc là ai vậy?

“Bất kể là ai rồi cũng sẽ thay đổi, chỉ có anh là sẽ không thay đổi” người đàn ông này giống như một tảng đá lớn, cứng rắn đến vạn năm không thay đổi.

“Vì sao anh phải thay đổi? Anh rất tốt mà” từ lúc có ý thức cho đến giờ, anh khẳng định mình ở khắp nơi, sự nghiệp học hành, công tác đều rực rỡ, ngay cả chuyện tình cảm cũng thuận buồm xuôi gió, đương nhiên La Vũ Tịnh là một ngoại lệ, gây nhiều loạn sinh con cho anh. Nói tóm lại anh vĩ đại kiệt xuất như vậy, đâu cần thay đổi?

Anh được lắm! Cô mở miệng ra nói chuyện cũng không muốn, lẽ lười với anh, thái độ rõ ràng bất mãn.

Anh ngẩn ra, lập tức cười to, người phụ nữ này biến đổi cũng thật nhiều, tự nhiên lại dám nhìn mặt với anh, có phải hay không có vẻ trông rất đáng yêu?

Cô cũng không hiểu cái này thì có gì buồn cười, tóm lại là mau nói rõ ràng mọi chuyện là được “Lần trước anh nói, muốn tái hôn với em...”

Cô chưa kịp nói hết câu, anh đã giúp cô đưa ra kết luận, cái này đơn giản, anh làm việc rất hiệu suất “Em đã nghĩ thông suốt? Anh bây giờ sẽ gọi điện cho ba mẹ, ngày mai chúng ta cả nhà ăn cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó thuận tiện nói với họ chuyện này”.

“Em không phải là có ý này!” Cô vội vàng ngăn lại động tác của anh, người đàn ông này lúc nào cũng tự cho mình là đúng, luôn tự đưa ra kết luận, cô thật không hiểu mình đã làm ra cái chuyện tốt gì lại có thể yêu anh.

Nhìn cô giữ tay anh lại, anh ngược mi hỏi “Nếu không thì em có ý gì?”.

“Ý của em là...” La Vũ Tịnh cúi đầu, nhìn đôi tay anh, cô bỗng nhiên nhớ lại cô gái ôm ấp tình cảm năm xưa, xấu hổ nói “Nếu... nếu anh thực sự muốn kết hôn với em, trước tiên hãy nghĩ hết cách theo đuổi em đã, chờ em thực sự tiếp nhận rồi, anh còn phải cầu hôn với em...”

“A?” lúc này đổi lại anh kinh ngạc ngàn lần, không nói nên lời.

Nhìn biểu hiện khó có thể tin của anh, hay là anh cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc theo đuổi cô? Điều này đối với anh thật khó khăn, rất khổ sở sao? Là Phụ nữ thì đều có tự tôn, lại có hư vinh tâm, cô cũng muốn ném thử niềm vui được theo đuổi.

“Nếu như anh nói không muốn, em sẽ không kết hôn” cô cũng có sự kiên trì của mình, không phải anh có tài năng ra điều kiện, nói này nói nọ, bằng đó mà muốn cùng cô tái hôn, sợ là đợi đến một trăm năm nữa đi.

Bên trong xe là một trận trầm lặng, Tề Kiếm Vân đem xe dừng ở bãi đỗ xe, mới xoay đầu sang phía cô hỏi: “La Vũ Tịnh, em có phải hay không uống nhầm thuốc?”.

“Em không có! Dù sao chính anh chọn đi, không thì đành gạt bỏ” trong cô đã quyết tâm, chỉ có một cách đẩy thôi, Bảo Hỷ Hân nói rất đúng, con người phải biết tự yêu bản thân mình rồi mới có người khác yêu mình, thế nào cũng phải dạy dỗ cho người đàn ông này một chút.

Xuất hiện trước mắt là “Khách sạn Kinh Vũ”, anh muốn đưa cô đi ăn cơm, thuê phòng? Người này Xem cô như là đồ vật! Một lần học là một lần khôn, cô không thể mặc anh ta muốn lấy thì lấy, anh ta mơ tưởng thật là nhanh.

“Là ai đem em phá hỏng vậy?” tự nhiên cô lại có loại chủ ý này, anh không tin tưởng đây là ý tưởng của cô.

“Em chính xác là đang nói chuyện của chính mình, em mới có thể đề nghị, xin anh hãy tôn trọng ý nghĩ của em.”

“Em không sợ anh lấy con ra uy hiếp em?”

Lại thế nữa! Cô ghét nhất là bị anh ép thế này, dựa vào cái gì mà chỉ có anh mới có thể làm chủ, cô chỉ có thể làm người không có âm thanh bóng dáng sao? Không, cô không bao giờ muốn chịu đựng nữa, cô là một con người nên có nhân quyền!

La Vũ Tịnh trừng mắt nhìn anh, cái nhìn lạnh đến cực điểm “Anh nếu muốn làm như mình nói thì làm đi! Anh sẽ chỉ làm Khắc Hiên Hận anh, làm cho em oán anh, nếu đây là điều anh muốn, anh liền nhận được kết quả.

Chương 6.5

Anh lại có thêm một chút ngạc nhiên, bàn tay to vươn tới mơn trớn đôi môi đỏ mọng của cô “Cái miệng nhỏ nhắn thật lợi hại, anh trước kia như thế nào lại không biết, em lại có thể ăn nói chưa ngoa?”

“Đừng chạm vào em!”

Cô đẩy tay anh, xoay người muốn mở cửa xe muốn bước xuống, nhưng đúng lúc đó anh cầm lấy tay cô, hít sâu vào mấy hơi, cực vì không muốn đáp ứng “được, anh sẽ làm theo quy củ của em, nhưng em phải cho anh một chút bồi thường.”

Đáng giận, vì sao anh lại đáp ứng cái loại truyện ngu xuẩn này? Trước tới giờ chỉ có phụ nữ yêu đương nhưng nhớ anh, anh muốn cái gì sẽ có cái đó, hiện tại tự dưng lại bảo anh đi theo đuổi vợ trước, chẳng phải

buồn cười đến cực điểm? Nhưng nhìn dáng vẻ kiên quyết của cô, nhếch môi, anh lại mềm lòng, thôi làm cho cô một lần cũng không sao, ai dạy anh bây giờ lại khát vọng cô như thế?

“Anh muốn theo đuổi em, còn muốn em bồi thường anh?” Cô phát hiện ra lời nói của mình như đàn gảy tai trâu, người đàn ông này cân não giống như tảng đá, rất không ngoan, cùng anh đàm phán đúng là uống phí sức lực.

“Em rõ ràng chính là của anh, nhìn được mà không gặp được, điều này đối với anh thật không công bằng” anh đã hơn ba tháng nay đều không ngủ ngon, không có “âm dương điều hòa” cuộc sống, làm thế nào để tập trung làm việc?

“Anh không thể nói lý!” đừng đừng, anh dựa gần như vậy là muốn làm cái gì? Trong bãi đỗ xe còn có người đi lại, anh ta không phải là muốn...

“Trước cho anh một cái hôn, anh khát chết đi được!” ba ngày trước anh mới ăn no, hiện tại anh đang đói bụng lắm rồi.

“Không được...” cô nói còn chưa dứt câu, đôi môi đã bị anh che lại, phát ra những âm thanh như là rên rỉ, tay đẩy anh ra cũng vô ích, không bao lâu sau lại mềm nhũn hòa tan.

Đáng sợ, anh chưa bao giờ hôn cô ở một nơi khác ngoài phòng ngủ như vậy, giờ phút này ở bãi đỗ xe coi như là nơi công cộng, con mắt mọi người vẫn có thể nhìn thấy được nha.

Độ nóng trong xe ngày càng tăng cao, Tề Kiếm Vân cũng không để ý mình bị người khác nhìn thấy thì như thế nào, điều trước mắt là quan trọng nhất, anh thích lướt qua mấy món khai vị buổi sáng, nếu không để ăn đến toàn cơm sẽ rất khó chịu.

Sau nụ hôn nồng nhiệt, anh nhìn lớp sương mỏng trong mắt cô, đôi má ửng hồng, thiếu chút nữa muốn cưỡng bức cô, không kiên nhẫn hỏi: “Theo đuổi em phải bao lâu mới được? Anh đã đặt trước phòng, theo anh đi lên trước đã, anh ngày mai sẽ bắt đầu theo đuổi em”.

“Anh... anh đừng nghĩ mơ!”

Đêm đó Tề Kiếm Vân lại là người cô đơn từ từ vượt qua đêm dài, nằm ở trên giường vợ trước lăn qua lộn lại, xem ra vì anh vì anh đang mạnh mẽ suy nghĩ, vẫn là đem ra một chút công phu đem người phụ nữ của anh trở về đi..

7. Chương 07

Chương 7.Sáng sớm, vào văn phòng, Tề Kiếm Vân giao cho trợ lý mấy nhiệm vụ, sau khi nghe xong người trợ lý luôn luôn làm hết phận sự không khỏi âm thầm giật mình: Chủ tịch đột nhiên lại muốn đưa hoa tặng phụ nữ, hơn nữa còn là tặng cho phụ nhân tiền nhiệm?

Kinh ngạc của kinh ngạc, trợ lý luôn luôn làm hết phận sự vẫn y lệnh mà làm việc, chấp hành nhiệm vụ công siêu cấp mà chủ tịch giao.

Một giờ sau, một người đưa hoa ôm một bó hoa hồng cực lớn đi vào công ty thiết kế Sơn Hải, mùi hương cùng vẻ đẹp của những bông hoa kia lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong đó bao gồm La Vũ Tịnh, công ty chỉ có ba nhân viên nữ, mà hai người kia thì đã kết hôn, chỉ có La Vũ Tịnh hiện tại tính là “độc thân”, bởi vậy mọi ánh mắt hoài nghi phút chốc đều rơi xuống trên người cô.

Thật ra thì cũng không cần phải hoài nghi, người đưa hoa đã rất nhanh liền mở miệng nói: “Xin hỏi tiểu thư La Vũ Tịnh ạ? Làm ơn ký vào giấy nhận giúp”.

Mọi người đang chăm chú nhìn mình, La Vũ Tịnh sợ hãi đi lên ký tên, nhân viên đưa hoa lộ ra nét tươi cười, gạt đầu rồi rời đi.

Trong nội tâm La Vũ Tịnh đều biết, đây là Tề Kiếm Vân bắt đầu theo đuổi cô, nhưng mà có cần thiết phải làm cho một trận lớn thế này sao? Tuy rằng cô có tâm lý hư vinh của phụ nữ, nhưng mà làm thế này cũng thu hút ánh mắt để ý của mọi người quá đi?

“Thật là hâm mộ ~” hai người nữ đồng nghiệp vây lại bên cạnh, nếu là phụ nữ thì đều yêu thích hoa, tuy rằng các cô cố ý xa lánh La Vũ Tịnh, nhưng nhìn đến hoa liền không nhịn được mà tiến lên thưởng thức.

“Nếu không chê ít, các chị lấy một ít để cắm trên bàn đi!” La Vũ Tịnh làm người thuận nước đong thuyền, nếu không nhiều hoa như vậy cô cũng không biết nên để chỗ nào đây?

Lo lắng của cô lại tăng lên gấp bội, đương nhiên cửa hàng hoa đưa hoa đến đây ba lượt, buổi sáng, giữ trưa cùng lúc trạng vạng, là ba bó hoa tươi phân biệt, có hoa hồng, hoa bách hợp, lan Tử La, mùi hương tràn ngập toàn bộ văn phòng.

Từng người đồng nghiệp đều cười với cô đầy ái muội, không cần phải nhiều lời, mọi người đều có thể hiểu ra được, La Vũ Tịnh là có người theo đuổi, hơn nữa là là một đại tình thánh!

Về phần những lời đồn đãi về cô với Diêu quản lý, hiện tại đã bị bỏ ra phía sau, đề tài mới nhất là người hâm mộ thần bí, mới mẻ hơn nhiều.

La Vũ Tịnh dùng hết sức lực để duy trì bình tĩnh, không cho người nào nhìn ra cô có nội tâm phức tạp, tuy nói có chút mất hứng, thật ra là vẫn có phần vui sướng, dù sao quen biết Tề Kiếm Vân mười năm nay, đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cô, điều này khó có được!

Sau khi tan tầm, mọi người đều về hết, Diêu Tư Bắc mới đến trước bàn La Vũ Tịnh, nhìn ba bó hoa tươi có giá trị xa xỉ, nội tâm không biết vì sao ề ề đau khổ.

“Xem ra có người đang nhiệt tình theo đuổi cô.”

“Thật ra... anh ấy... anh ấy là chồng trước của tôi” La Vũ Tịnh không nghĩ dấu điểm quản lý, anh là người bạn duy nhất của cô trong công ty.

Diêu Tư Bắc lập tức “A” một tiếng, tỏ vẻ hiểu biết “chồng trước của cô nhất định hối hận vì đã cùng cô ly hôn, muốn toàn lực挽回, có phải vậy không?”

“Có thể là...” nhưng cô không nghĩ tới Tề Kiếm Vân lại khoa trương đến như thế, anh người mà luôn có tác phong bình tĩnh là người nào vậy?

Sắc mặt của Diêu Tư Bắc rất phức tạp, anh không vui, lại không có tư cách không vui “cô sẽ quay đầu lại sao?”

“Tôi cũng không biết” cô đối với bản thân mình không có tin tưởng, xếp hợp lý Tề Kiếm Vân lại càng không tin tưởng, việc theo đuổi này có thể liên tục được bao lâu? Chỉ sợ anh không có kiên nhẫn như vậy, không được vài ngày không khéo lại trở mặt.

“Mặc kệ như thế nào, hy vọng chính cô được vui vẻ ” anh cố gắng áp chế những ích kỷ trong đầu, chân thành chúc phúc.

“Cảm ơn quản lý.”

“Trừ bỏ thân phận quản lý, tôi cũng là một người bạn quan tâm cô. Nếu cô cùng anh ta có vấn đề gì, có thể tùy lúc mà tìm tôi, tôi nhất định hết sức giúp đỡ!” anh vỗ ngực, hoan nghênh cô tùy lúc cô đến dựa vào.

“Vâng...” cô có ngu ngốc cũng có thể cảm giác được, sự quan tâm này đã vượt quá sự quan tâm của cấp trên đối với nhân viên, trong đầu cô lướt nhanh ý nghĩ về việc phải làm gì bây giờ, rồi sau đó mỉm cười nói: “Quản lý, thế còn anh thì sao? Có đối tượng nào tốt hay chưa vậy?”

“Tôi?” Diêu Tư Bắc xoa xoa cái gáy, tự giễu nói: “Tôi bận quá, căn bản không có thời gian tìm bạn gái, huống hồ hoàn cảnh công tác đều là đàn ông chiếm đa số, muốn tìm hiểu cũng không có cách nào”

Cô nhắc nhở anh nói: “Anh đã quên Hỷ Bảo Hân làm việc ở đài truyền hình sao? Cô ấy là người quen biết rộng, quen rất nhiều cô gái độc thân, có thể nhờ cô ấy giới thiệu.”

Vẻ mặt của anh cứng ngắc mất vài giây, nói không nên lời trong lòng không biết vì sao tê tái, nhưng nụ cười tươi sáng nhanh chóng phục hồi “được, chờ lúc nào tôi rảnh đi!”

Có thứ gì đó vừa được lên men, cứ như vậy mà bị chìm xuống, nhưng không hoàn toàn biến mất, vẫn chờ đợi thời cơ phát huy tác dụng.

Ngoài việc mỗi ngày đều ba lần tặng hoa, Tề Kiếm Vân cũng thường tới đón La Vũ Tịnh lúc tan tầm, tặng cô một đồng châu báu với quần áo đắt tiền, đưa cô đến những nơi những người yêu nhau thường đến, ở trong sức tưởng tượng bản cùng của anh, dần ông theo đuổi phụ nữ chính là có những chuyện như này đi!

Tuy rằng khi xem phim thì anh ngủ, Lúc đi dạo thì không những nói chuyện điện thoại, ăn cơm còn muốn lật xem công văn, nhưng nói như thế nào thì cũng coi như là hèn hò.

Anh cũng không chán gét hình thức ở chung này, hóa ra hai người trừ bỏ trên giường ra còn có việc khác để làm, phát hiện ra điều mới mẻ như thế, công việc cho dù có nặng nề đến đâu, có thể cùng cô gãi bó một chỗ, chỉ là nghe được một một chút âm thanh của cô, nhẹ nhàng nắm đôi tay nhỏ bé của cô, còn có một loại thảo mãn không thể nói thành lời.

Điều không được hoàn mỹ chính là, dù sao anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, La Vũ Tịnh kiên trì không cho anh tiến thêm bước nữa, mặc kệ anh muốn ngủ lại ở phòng nhỏ của cô, hoặc mang cô về Tề gia, thậm chí là thuê phòng khách sạn, cô cũng một mực dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Lý do quan trọng nhất của cô là: “Anh còn không theo đuổi được em, làm sao có thể phát triển nhanh như vậy?”

“Chúng ta đã kết hôn!” anh lâm vào chán nản, đã sớm là vợ chồng thế mà lại giải quyết không xong không thể đụng vào cô? Buồn cười!

“Chúng ta đã ly hôn!” cô không nhúc nhích cũng không cười to, âm thầm lấy nóng vội cũng anh làm niềm vui.

“Em như thế thật là tàn nhẫn, em biết không?” Xem ra không ăn được, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, huống chi anh đã sớm hưởng qua ngon ngọt, bỗng nhiên bắt anh nhìn ăn làm thế nào làm?

“So với anh còn kém” cô lạnh lùng đáp trả anh một câu.

“Rốt cuộc thì muốn anh làm thế nào mới được?” anh không nghĩ tới bản thân mình lại có ngày hôm nay, anh lại phải đi cầu xin vợ mình? Cô gái nhỏ xù xì bái anh đã sớm biến thành một người phụ nữ độc lập có cá tính.

“Anh chưa từng theo đuổi qua phụ nữ?” cô khinh ngẩng liếc anh một cái, ánh mắt khiêu chiến là cho anh càng muốn âm yếm.

“Không có, đều là bọn họ theo đuổi anh” cái này không ai có thể bì nổi với anh.

“Sống đến già sẽ học được già, xem ra bây giờ anh bắt đầu học cũng không muộn”, cô liền chán ghét cái thái độ quá dư thừa tự tin của anh, người đàn ông này khả năng là làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió, lại không biết thế nào là dịu dàng nồng nhiệt, anh còn phải học nhiều!

Giọng nói của anh cố giảm âm lượng “La Vũ Tịnh! Đừng thử thách lòng kiên nhẫn của anh.” Chết tiệt, cô như thế nào phải tra tấn anh mới thấy vui sao?

“Em tin chắc là có rất nhiều phụ nữ ngày đêm yêu thương nhưng nhớ anh, nếu chờ không kịp, anh có thể tùy tiện chọn một người.”

“Em biết rõ anh chỉ muốn em!” giết chết anh đi, anh cũng không hiểu được tại sao? Rõ ràng đều ôm cô như vậy rất nhiều lần, anh lại hưng phấn giống như một cậu thiếu niên mười lăm tuổi, thậm chí so với trải nghiệm còn chờ mong hơn, đây là đạo lý gì chứ?

Không cần nói nhiều, anh trực tiếp hành động, cho dù cô lạnh lùng trào phúng, nhưng so với anh cũng bị chết khát rồi.

Khi anh hôn lên đôi môi cô, cô không khỏi thở dài trong lòng, người có khát vọng không chỉ mình anh, kỳ thật cô cũng giống anh là chờ mong.

Nhưng mà cái gì dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng, đây là bản tính con người, lời nói của Hủy Bảo Hân cứ quanh quẩn bên tai cô, cô thừa nhận là cô sợ, giả sử nếu hợp lại anh coi thường cô, cõi lòng của cô sẽ tan nát đến không thể gom nhặt lại được.

Loại tình cảm vừa chờ mong lại vừa sợ bị tổn thương này, người luôn luôn tự tin như anh có thể biết sao?

Một nụ hôn nồng nhiệt thật dài, làm cho anh có hơi chút thỏa mãn, lại nghĩ có thể tiến thêm một bước “em chính mình chọn địa điểm, anh đêm nay nhất định phải.”

“Em nói không cần sẽ không chọn!” hô hấp của cô còn chưa trở lại bình thường, cũng đưa ra chủ ý cự tuyệt ngay.

Đột nhiên anh cảm thấy đã chịu đủ, từ nhỏ anh như là con trời, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, muốn có cái gì có cái đó, mà biểu hiện nổi trội xuất sắc của anh cũng chứng minh rồi, anh quả thật là đáng giá để mọi người ngưỡng mộ cùng chờ mong.

Mà bây giờ anh cầu vợ trước quay lại, còn biến thành một người đàn ông đi tìm bất mãn, đây hoàn toàn là không có thiên lý, người cao ngạo như anh sao có thể nhẫn nại?

“Trò chơi này đã chơi đủ chưa?” trong lòng tức giận, càng nghĩ càng nóng, anh ngay cả trong lời nói của mình cũng nhảy dựng lên. “Anh biết, phụ nữ các em chính là yêu hư vinh, thích đàn ông theo đuổi, chiều chuộng, bây giờ tất cả anh đều đã làm, em en vừa lòng đi? Đừng giả dạng làm một nữ thánh, chúng tan ngay cả con cũng đã sinh rồi, em còn muốn anh tôn trọng trinh tiết của em như thế nào nữa?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, anh sợ, thấy lời mình vừa lỡ nói ra không thích hợp lắm, chỉ thấy cô rung rung một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt kia làm cho anh suốt đời khó quên.

Chỉ thấy trong mắt cô rừng rừng, cắn chặt môi dưới, như là bị thương đến chết tâm, dùng hết sức lực sở hữu mới nói ra được “Tề Kiếm Vân, anh vĩnh viễn cũng không biết được, phụ nữ muốn nhất cái gì.”

“Em...” anh không nói gì để chống đỡ, chỉ có thể nhìn theo bóng dáng rời đi của cô.

Một lực lượng kỳ lạ mãnh liệt thổi quét qua anh, ngực giống như có một tảng đá đè nặng, trầm trọng đến mức anh không thể hô hấp, hay là... cảm giác này gọi là hối hận, đã gọi là đau lòng.

Anh rất hận tình huống này, nếu một lần nữa nhìn lại ánh mắt đau thương muốn chết kia của cô, chỉ sợ anh sẽ muốn giết chết chính mình, nhưng anh rốt cuộc nên là như thế nào? Thông minh tự phụ như anh, vì sao một nửa chủ ý cũng không có?

Trên đường lái xe về nhà, không gian yên tĩnh đang ở giữa quan tài, bỗng nhiên anh phát hiện chính mình nhớ tới lời bài hát, anh chỉ nghe qua một lần lại ấn tượng rất sâu...

“Mất em, có được thế giới thì như thế nào? Những khát vọng trong mơ của em, anh nghĩ vĩnh viễn sẽ không biết... anh mất đi em, thắng thua hết thảy vẫn lạnh lùng như cũ, ai có thể làm cho anh yêu thương, trừ bỏ em...”

Lúc trước anh cho rằng bài hát này ca từ thật ngu xuẩn, hiện tại anh hiểu được chính mình càng ngu xuẩn, có một số việc không nên tự thử nghiệm tài năng linh hội, nhìn đôi mắt mang theo sầu bi của cô, anh nghĩ cả đời này anh cũng không quên được...

“Anh có biết hay không phụ nữ muốn nhất là cái gì?”

Tề Kiếm Vân phát hiện chính mình hỏi cái vấn đề rất xuẩn, lời cũng đã nói, không thu hồi được.

Anh đã có vài đêm mất ngủ, ban ngày lại không ngừng miên man suy nghĩ, cứ nhắm mắt lại nhìn thấy khuôn mặt ưu thương của La Vũ Tĩnh, làm cho anh muốn phát điên, người phụ nữ này đến tột cùng có ma pháp gì, đưa anh mau chóng vào địa ngục bị thẩm, người hận nhất cũng chính là anh.

Ngày chủ nhật tại sân gôn, anh cùng cha mình hàng tháng vẫn cùng nhau đánh gôn một lần, mẹ thì đang là hội viên ở câu lạc bộ học du già, chờ hai người đánh xong thì ba người cùng ăn cơm, đây là thời gian duy nhất gia đình họ trao đổi với nhau.

Vấn đề của con trai làm cho Tề Triển Thần nhú mày, khoe mắt của bọn họ đều giống nhau, vừa nhú lại thì càng có vẻ nghiêm túc.

“Ta nghĩ, ta hiểu biết nhiều hơn con một chút” Kỳ thật ông rất hứng thú khi con bàn đến chủ đề này, trước đây bọn họ nói chuyện nội dung chủ yếu là chuyện chơi bóng, thực sự giống như xã giao với khách vậy.

Đôi khi ông cũng hoang mang nghĩ, hai vợ chồng tính tình đều dầm ấm, tại sao lại sinh ra một đứa con vừa lại vừa cứng? Nhưng có lẽ cây vạn tuế cũng có một ngày nở hoa, con mình trưởng thành trẻ một chút cũng không sao.

Tuy rằng rất mất mặt và ngu xuẩn, nhưng Tề Kiếm Vân đang tò mò vẫn hỏi: “phụ nữ rốt cuộc muốn cái gì?”

“Ta với mẹ con kết hôn ba mươi năm, ta cho đến bây giờ đều không làm thế nào hiểu được mẹ con đang suy nghĩ cái gì, bà ấy cho là quan trọng thì ta đều không thấy quan trọng, ta cho rằng quan trọng thì mẹ con lại cho là nhàm chán” Tề Triển tạm dừng một chút, khẽ nhếch miệng lộ ra một nụ cười hạnh phúc. “không sao cả, đối với phụ nữ mà nói, không cần biết gì nhiều lắm, chỉ cần yêu người đó là đủ”.

“Yêu?” Tề Kiếm Vân chỉ cảm thấy bắt đầu nổi da gà, chữ này làm cho anh một trận không tự nhiên.

“Đúng vậy! chính là yêu, không có đáp án khác” Tề Triển Thần trong mắt ánh lên sự hiền từ và thông minh, đó là kết tinh sáu mươi năm sống trên đời của ông. “Khi con thực sự yêu một người phụ nữ, niềm vui của người đó chính là niềm vui của con, nỗi buồn của người đó cũng chính là nỗi buồn của con, con không cần hiểu được nhiều lắm, chỉ cần quan tâm người đó, tôn trọng cô ấy, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào.”

Tề Kiếm Vân in lặng suy nghĩ, anh phảng phất như đã hiểu một chút gì đó, nhưng lại không thể dùng lời để diễn tả.

Nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của con, Tề Triển Thần sờ sờ bộ râu, nghĩ đây thật là một điều ngoạn mục, điều này đã làm cho ông nghĩ đến đứa con kiêu ngạo này, khuyết điểm lớn nhất chính là quá vĩ đại, quá thuận lợi, thậm chí chưa từng khổ khó vì tình, bây giờ mới bắt đầu cũng không lo là quá muộn đâu!

“Con không phải vừa mới ly hôn, nhanh như vậy đã tìm được đối tượng?”

Tin tức về vụ ly hôn của con, sau này bọn họ mới biết được, từ khi con chính thức kế thừa “tập đoàn ngân hàng Kinh Vũ”, ông thôi không lãnh đạo lùi về hưu, cũng với vợ đi khắp nơi ngao sơn ngoạn thủy cũng không tìm hiểu cuộc sống của cô dâu mới, chỉ biết là cháu nội cũng rất thông minh.

Không nghĩ đến về bề ngoài hòa bình tan biến, cuộc hôn nhân kéo dài bảy năm chấm dứt, Diệp Đình Linh gọi điện đánh tiếng hỏi con dâu, xác định là con dâu chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn. Nhưng nguyên nhân thì không cần phải nói, nhất định là con mình đối với con dâu không đủ yêu thương, có lẽ cuộc hôn nhân này từ đầu đã là rất miễn cưỡng.

“Cha cũng biết, là mẹ của con trai con” Tề Kiếm Vân không nghĩ sẽ che giấu, dù sao cha mẹ sớm hay muộn rồi cũng biết, anh nếu lấy thì đối tượng là vợ trước.

“Vũ Tịnh? Con muốn một lần nữa theo đuổi con bé?” Tề Triển Thần chấn động, lại ngoài ý muốn đánh bóng một cú rất đẹp, ha ha xem ra mọi thứ đều xoay vần.

“Cô ấy bảo con một lần nữa theo đuổi cô ấy, con cũng không biết là tại sao? Lại cùng nhau tổ chức một hôn lễ long trọng không phải tốt sao?” Tề Kiếm Vân phá lệ dùng sức đánh bóng, lại bùm một tiếng bóng rơi xuống nước, đây là điều anh lạc hậu nhất so với cha mình.

“Ôi trời! Đầu óc con đơn giản vậy sao?” Tề Triển Thần khó mà có cơ hội khiển trách con, tuyệt đối không buông tha cho cơ hội này.

“Là cô ấy nghĩ như vậy rất phức tạp, làm gì mà vòng một vòng lớn như thế, dù sao kết quả chẳng giống nhau?” Lại một bóng nữa rơi xuống nước, Tề Kiếm Vân nghĩ muốn buông luôn gậy golf, hôm nay là vận gì

thế không biết?

“Trong cái quá trình nói chuyện yêu đương này, quá trình tuyệt đối là rất quan trọng, càng nhanh lại càng không có kết quả mà ta muốn”.

“Nói chuyện yêu đương? Rất không hiệu quả!” lần thứ ba đánh bóng rơi xuống nước, Tề Kiếm Vân không nhin được mắt “đáng giận!”.

“Xem đi, dự tốc bất đạt*, chuyện yêu đương cũng giống như khiêu vũ, ta tiến lên một bước đối phương lùi lại một bước, đối phương tiến lên một bước ta lùi lại từng bước, tìm ra nhịp của hai người thì cả hai sẽ là một cặp khiêu vũ hoàn hảo”

Cha phát cỡ làm cho Tề Kiếm Vân rơi vào trầm tư, quả thật là anh cố chấp sao, rất nóng vội sao? Anh càng muốn giữ chặt, cô càng muốn chạy trốn? Nên làm thế nào để cô cam tâm tình nguyện, chủ động đón nhận ôm ấp của anh? Anh phát hiện ra đây là một môn học rất khó, anh biết đây chính là giới hạn của anh.

Cha còn có nói “yêu”, ý này nghĩa là sao? Có thể ăn, có thể sử dụng, có thể kiếm tiền? Anh với chuyện này không có khái niệm nào cả, nhưng anh xác định, anh đối với La Vũ Tịnh không chỉ là dự vọng, nếu không sẽ không lúc nhìn thấy đôi mắt tràn ngập sương mù và nước mắt, sẽ không đau lòng giống như bị người khác chém hơn mười nhát dao.

Trước khi kết hôn, anh bởi vì điều kiện suất chúng, có rất nhiều phụ nữ chủ động theo đuổi tiếp cận anh, làm cho anh ôm trò chơi tình ái, kế hoạch đến năm ba mươi tuổi sẽ tìm cô gái ngoan để kết hôn, ý tưởng này thực tế cũng thật là ích kỷ.

Năm đó anh hai mươi ba tuổi kiêu ngạo và tự phụ, nghĩ rằng ai cũng không thể thu phục được mình, không ngờ người tính không bằng trời tính, bị một cô gái có vẻ bề ngoài hiền lành làm hại, vẫn là dùng phương thức mang thai cũ, anh giận mình muốn chết, cũng hận đối phương thấu xương, chính là lạnh lùng đến bảy năm.

Bảy năm, ân oán cũng nên kết thúc rồi, anh không thể không thừa nhận với chính mình, anh đã làm được rồi, cô cũng không phải là đại gian ác gì, tội gì phải nhẫn nhịn rất nhiều ngược đãi của anh?

Sau khi ly hôn anh mới dần dần tỉnh ngộ, chính mình thật ra một chút chán ghét cô cũng không có, ngược lại là chính anh cưỡng bức bản thân mình không cho thích cô, bởi vì hứa hẹn với chính mình lúc trước, hành động theo cảm tính, không chịu yêu thương cô.

Chuyện bây giờ, anh nên làm thế nào để đưa cô trở về? Nó đã trở thành vấn đề đầu đầu nhất của anh.

Có lẽ anh nên bắt đầu thành thực với chính mình, thành thực đối mặt sự thật... anh đã vì cô mà tâm động thật sâu là chuyện thật...

Đương nhiên lúc ăn cơm trưa, Diệp Đình Linh không biết rõ cho nên nhìn chồng mình, sao có vẻ mặt thần thần bí bí? Lại quay sang nhìn con một cái, như thế nào lại có dáng vẻ hốt hoảng?

Có điều bà cũng không lập tức truy vấn, về sau chồng bà tự nhiên sẽ nói cho bà biết, dám có can đảm không nói cho bà biết xem.

“Kiếm Vân, cuối tuần này mẹ muốn đưa Khắc Hiên đi chơi, thằng bé ngày đấy chắc là không cần học chứ?” Diệp Đình Linh dường như không có việc gì hỏi.

Tề Kiếm Vân không yên lòng lấy thì quấy bát canh, nghe tiếng mẹ hỏi đến lần thứ hai mới hoàn hồn đáp: “Khắc Hiên ngày cuối tuần không cần phải học, cuối thứ sáu mẹ có thể đón cháu”.

“Như thế nào? Thằng bé không phải có một đồng khóa học?” Diệp Đình Linh sớm đã biết rằng cháu mình có lịch học đã được sắp sẵn, nên mới cố ý s hỏi trước, để tránh không khỏi ảnh hưởng đến lịch học.

“Con đều cho bỏ rồi” Tề Kiếm Vân nhún nhún vai trả lời.

“Hả, vậy cháu chúng ta bây giờ có hai ngày nghỉ cuối tuần?” Tề Triển Thần cũng có chút ngạc nhiên, con mình rốt cục cũng mở trí cho cháu, rất thần kỳ.

“Vũ Tịnh nói, cô ấy cho rằng Khắc Hiên học nhiều môn quá” việc nhỏ này không đáng kể chút nào, anh đều có thể nghe theo cô, nhưng vì sao chính cô lại không chịu ngoan ngoãn gả cho anh?

“Vũ Tịnh?” nghe được tên con dâu, Diệp Đình Linh không khỏi trợn to mắt, như thế nào mà con dâu mới ly hôn còn lui tới? Con mình thậm chí lại bắt đầu nghe theo lời nói của con dâu?

Bà cùng chồng trao đổi một cái ánh mắt, nghi vấn đã được giải đáp, hiển nhiên là con có ý muốn vẫn hồi, thật đúng là ngạc nhiên mà.

Diệp Đình Linh giả vờ dường như không có chuyện gì, thản nhiên nói ra một đề nghị: “mẹ đây nghĩ, hai vợ chồng cùng nhau đưa Khắc Hiên đi chơi đi! Con không phải có cả đồng nghiệp ở gần biển sao không dẫn bọn họ đi chơi một chút.”

“Nói cũng thật là, con đã quên mất là có thể làm như thế, thật ngốc quá!” Tề Kiếm Vân tự gõ lên đầu mình, anh kết hôn đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ mang vợ con đi du lịch, cuối tuần này sẽ có hiệu quả, anh nghĩ.

Không tự chủ được, anh bắt đầu ảo tưởng hình ảnh cùng La Vũ Tịnh thức trắng đêm tâm sự, bọn họ có thể tán gẫu thật nhiều thật nhiều chuyện, nhưng vì sao là không phải thức trắng đêm hoan ái? Khát vọng của anh đối với cô không chỉ là khát vọng thân thể, mà còn có cả khát vọng tâm hồn sao?

Không biết nói cái gì mới làm cô vui vẻ, anh phát hiện chính mình không biết mở miệng nói gì, trên thực tế, biểu đạt tình cảm đối với anh có vẻ hoàn toàn xa lạ.

Nhìn con cười ngây ngô trong chốc lát, rồi chốc lát lại thờ dài, trăm phần trăm là dáng vẻ của một người đàn ông đang yêu, Diệp Đình Linh cùng Tề Triển Thần trong lòng kinh ngạc, nhưng chưa phát biểu bình luận gì, tiếp tục nhắm nháp thức ăn. Chính là ở dưới bàn, bọn họ đá chân với nhau mấy lần, có một loại tình cảm vui sướng không nói nên lời.

Khả năng tổ chức hôn lễ lần hai là cực cao, bọn họ có thể bắt đầu chuẩn bị, nói không chừng còn có thể có đứa cháu thứ hai được sinh ra, nghĩ đến những hình ảnh tốt đẹp ấy, trong mắt hai vợ chồng đều ánh lên tia vui mừng.

CHƯƠNG 7.5

Đình đình

7h sang ngày thứ hai, đánh thức La Vũ Tịnh không phải là đồng hồ báo thức, mà là tiếng chuông điện thoại di động.

“Alo?” cô mắt nhắm mắt mở, trong lòng nghĩ là ai mà sớm thế đã gọi? công ty có việc gấp chẳng? Hay là sức khỏe con trai không ổn tốt?

Bên tai truyền lại 1 giọng nói bình tĩnh: “em ăn cơm chưa?”

Âm thanh này, âm thanh này...không phải là chồng trước của cô hay sao? Cho dù là nửa tỉnh nửa mê cô lập tức nhận ra ngay và tỉnh ngủ hẳn.

“Uh... vẫn chưa.” Cho dù thế nào, cô là 1 người có lễ phép, đương nhiên trả lời 1 cách lễ phép.

“Mau đi ăn đi.” Tề Kiếm Vân cơ bản không biết mình nói cái gì, anh chỉ là muốn nghe giọng nói của cô, nhưng anh tuyệt đối không nói nổi những từ buồn nôn đó, vì vậy, không nói lời quan tâm, thế này coi như là quan tâm đi.

“Oh... vâng.” Cô đóng băng rồi, chỉ có thể ngốc nghếch trả lời.

Kết thúc trò chuyện, Tề Kiếm Vân gác máy, đến 1 câu tạm biệt cũng không nói. Không phải là anh không muốn nói thêm mấy câu nữa, nhưng anh cảm thấy xấu hổ chết mất rồi, mọi việc đều thật ngu xuẩn, nói cách khác, biểu hiện của anh giống như 1 người tâm thần vậy!

Làm thế nào để 1 người phụ nữ quan tâm, đối với anh mà nói còn khó khăn hơn kế hoạch kết hợp xí nghiệp.

Tính gì thế này? La Vũ Tịnh nhìn chăm chăm điện thoại, không biết nên nổi giận hay vui mừng, hành động của anh nói lên sự quan tâm không bằng nói là ngốc, mới sáng sớm đã dùng ngữ khí mệnh lệnh nói cô đi ăn, còn không bằng bảo anh tự đập đầu vào tường!

Lần trước sau khi 2 người chia tay trong bất hòa, đã 1 tuần rồi, anh chỉ có thể nghĩ ra chuyện ngu ngốc này sao? Thế mà trên thương trường anh hoành hành không bị cản trở, trên tình trường lại là 1 chú chim non.

Xem ra anh vĩnh viễn không hiểu được cô muốn gì, cái gọi là “dịu dàng”, trên người anh nên là khiếm khuyết trời sinh, đời sau khó thấy!

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày cô đều nhận được ba cú điện thoại, vào lúc ăn sáng, ăn trưa và ăn tối, Tề Kiêm Văn dường như ăn nhầm thuốc rồi, tất nhiên lấy vô vị làm thích thú cô từ không tin đến không có cách nào khác nhẩn nại nhìn sắp nổ rồi.

Trưa ngày thứ 5, Tề Kiêm Văn lại gọi điện “hỏi thăm sức khỏe”, lời lẽ cũng không thay đổi. “Em đã ăn cơm chưa?”

Cô chịu đủ rồi, người này không phải là bố mẹ cô, cứ cho là bố mẹ cô cũng không lộn xộn như thế này, cô lại không chống lại chỉ sợ sẽ không tỉnh táo. “Việc em ăn rồi hay chưa không liên quan đến anh, xin anh đừng gọi điện nữa!”

Tề Kiêm Văn phân tâm, hóa ra anh làm cô bức mình rồi, anh thật ngốc, quan tâm mất 5 ngày mới phát hiện ra người ta không cảm kích, nhưng anh lại không thể giải thích được, mỗi ngày đều quay số điện thoại của cô, sau khi kết thúc còn vô ý cười 1 cách ngu ngốc.

Đây là yêu sao? Cả đời anh chưa từng yêu người nào, lần đầu đã mất công thế này, hiệu quả lại ngược lại, thật đáng buồn cười, nhưng ở tận đáy lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Đầu dây bên kia yên tĩnh 1 lúc lâu, cô cứ tưởng đường truyền có vấn đề, đột nhiên nghe thấy giọng nói khe khẽ của anh: “xin lỗi, kỳ thực... anh chỉ là muốn nghe thấy giọng nói của em...”

Lời xin lỗi điềm tĩnh của anh làm nổi bật tức của cô hoàn toàn tiêu tan thậm chí có chút đau long, hóa ra anh làm việc ngu ngốc này vì cái lý do này?

“nghe thấy giọng em để làm gì?”

Giọng anh không bộc lộ lưu luyến. “anh cũng không biết, là muốn nghe, mỗi ngày đều muốn nghe.”

Ngoài nghe thấy giọng của cô, anh còn muốn mỗi ngày được gặp cô, nhưng lại sợ cô không tha thứ cho sự lỗ lờ lần trước của anh, đành phải “tang hình” hi vọng nổi bật dọc của cô tiêu tan, ai biết lời hỏi thăm của anh lại làm cô tức giận.

Hừ, con gái thật khó hiểu, lời yêu thương thật khó nói, anh không có kiên nhẫn để thích hợp những việc phiền phức này, nhưng để thích hợp được không còn cách nào khác, cho dù thế nào, anh quyết định dùng những lời dịu dàng, hồi phục người vợ yêu của anh.

Tim cô đập mạnh, nhưng tự nhắc nhở không nên vì thế mà yếu mềm, như này có phần quá đơn giản, lời nói của anh lần trước vẫn còn in trong trái tim cô, từ khi anh không tôn trọng cô, không muốn mất công theo đuổi cô, sự việc đã không có chỗ để điều đình.

“được, anh đã nghe thấy rồi, còn có chuyện gì nữa?”

Người phụ nữ xấu xa, phải đối xử lạnh lùng với anh như nào nữa mới đc? Bất đắc dĩ anh đành phải dựa vào đứa con trai làm mối cầu. “Hôm nay là thứ 6, Khắc Hiên tối nay không phải học thêm, em có muốn đến thăm con hay không?”

Anh rất thông minh, hiểu được điều cô muốn. “nếu anh không có ý kiến gì, em muốn đến thăm thiếu Hiên, tiện thể làm cơm tối cho con.”

“vậy để anh đến đón em.” Anh không sửa tên thân mật của con đối với cô, cho dù anh không thích gì cách gọi Tiểu Khắc, Tiểu Hiên.

“không cần, em phải đi sớm mua thức ăn.” Cô xem đồng hồ, bắt đầu tính xem hôm nay nấu món gì.

“mua thức ăn?” anh cực ít làm loại việc này, phan tâm 1 lúc mới hiểu. “anh đi đón em.”

“em tự đi là được rồi.” cô vẫn không định tha thứ cho anh, mới không muốn cùng anh đi.

“Bây giờ anh đã đến cửa công ty em rồi.” anh không cho cô thời gian trả lời, gác máy luôn.

Ngoài dịu dàng ra phải có chút quyết đoán, nếu không chú mèo hoang của anh giống như bà già, rất dễ lừa dối.

“Này? Alo!” Cô trợn mắt nhìn điện thoại, quả nhiên Tề Kiếm Vân vẫn là Tề Kiếm Vân, vẫn lộng hành độc quyền như vậy, cô có thể đợi anh thay đổi được bao lâu? Thật hi vọng có người có thể làm anh lĩnh ngộ, theo đuổi phụ nữ không phải là làm như vậy, bây giờ không chuộng kẻ xấu xa rồi, hãy làm một người đàn ông tốt xem!

6 giờ chiều, đến giờ tan làm, các đồng nghiệp đều lần lượt ra về, La Vũ Tịnh cũng bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc, lúc này Diêu Tư Bắc đi đến trước bàn làm việc của cô, cố làm ra vẻ thoải mái hỏi: “có cần quá giang xe tôi không? Hay là có người đến đón cô rồi?”

Cô cầm lấy chiếc túi da, cố làm ra vẻ tự nhiên. “à... chồng trước đến đón tôi rồi, tôi phải nấu cơm cho con tôi ăn.”

“Hai người lại làm hòa rồi à?” Diêu Tư Bắc không muốn như vậy, ánh nhìn không cách nào rời khỏi cô được, chú ý nhất cử nhất động của cô.

Qua mấy ngày, không có người đưa hoa đến, chiếc xe xa hoa cũng không xuất hiện ở cửa, anh nghĩ người đàn ông đó đã buông tay rồi, không ngờ rằng vẫn còn lấy con trai để làm lý do, người ngoài khó có thể chen chân rồi.

“Tôi cũng không biết có nên làm lành hay không, nhưng mà, thực sự tôi rất muốn gặp con trai mình.”

“Rất tốt, người ở nhà nên ở cùng nhau.” Trong ngữ điệu âm mê đem lại sự cảm khái, anh cũng muốn có 1 gia đình của mình.

“Quản lý tạm biệt, chúc anh cuối tuần vui vẻ!” La Vũ Tịnh không dám nhìn lại ánh mắt đó, nó làm cô cảm thấy rất áy náy.

Nếu Tề Kiếm Vân không tồn tại, có lẽ cô cũng thích Diêu Tư Bắc. Nhưng con người sinh ra không có “nếu như” chỉ có “như vậy”.

8. Chương 08

“Nghỉ rồi à? Hôm nay làm việc có vất vả không?”

Vừa lên xe, nghe thấy câu hỏi của chồng trước, La Vũ Tịnh không hiểu được dụng ý của anh, liếc anh 1 cái: “khổ nữa em cũng làm, em không muốn làm bình hoa nữa.”

“Làm bình hoa có gì là không tốt? sướng bụng vui mắt.” anh trả lời quá nhanh, phát hiện mắt cô trợn lên, mới lại bổ xung 1 câu: “anh thực sự cảm thấy em xinh đẹp.”

Trước đây anh biết cô là người tươi tắn dễ nhìn, sau khi ly hôn càng thấy cô đẹp 1 cách kỳ lạ, đàn ông nhìn đàn bà rất trực tiếp, hấp dẫn hay không anh đều biết rõ, nếu không sao biết anh chỉ cần 1 mình cô?

“không thêm nói với anh.” Cô không hi vọng nhiều ở anh, người đàn ông này chỉ có hứng thú với vẻ bề ngoài và thể xác, kết hôn nhiều năm qua cô sớm đã biết rõ, anh làm sao có thể hiểu được cảm nhận và tư tưởng của cô chứ?

Nhìn cô quyết không mở miệng, anh đổi chủ đề. “muốn đi siêu thị nào?”

“cái trước mặt là được rồi.” cô làm người hướng dẫn, chỉ phương hướng.

Lái xe đến siêu thị, Tề Kiếm Vân không rõ tình hình lắm, dưới sự chỉ đạo của La Vũ Tịnh, đẩy 1 cái xe đẩy hàng, cùng cô vào mua đồ.

Nhìn cả người anh là tây phục và giày da hàng hiệu, nhất là cái khí chất giàu sang quyền quý kia, không ăn nhập gì với xung quanh, cô không nhịn nổi nói: “không quen thì đừng miễn cưỡng, anh ra xe đợi em là được rồi.”

Từ sau khi sống 1 mình, siêu thị là nơi cô thường xuyên đến thăm nhất, so với bách hóa với cửa hàng, nơi đây đầy ắp sức sống, nhưng lại không biết Tề Kiếm Vân có thể tiếp nhận hay không?

“Chuyện nhỏ ấy mà.” Anh khẽ mỉm cười. “Muốn mua cái gì?”

Thật là không có gì không? Cô do dự 1 lúc mới nói: “Tiểu Hiên rất thích ăn rau xanh, nhưng lại không thích ăn cà rốt, e muốn làm món cơm cà ri, xem con có nhạt bỏ cà rốt ra không.”

“Em chỉ nhớ khẩu vị của con trai, mà không quan tâm xem anh thích ăn gì sao?” Ánh mắt anh lên án sự không công bằng của cô.

Ai để ý đến anh chứ? Cô trốn mắt nhìn anh. “Khắc Hiên là con trai em, hơn nữa anh thích ăn gì đầu bếp sẽ nấu cho anh ăn.”

“Chỉ có con mới được ăn cơm em nấu sao? Không công bằng, anh cũng muốn ăn.” Anh như ăn phải giấm chua, vớ vẩn đến cực độ, nhưng không chịu nổi anh phải phản đối, muốn được cô quan tâm chú ý đến.

“Em không phải là đầu bếp của anh, cũng không phải là mẹ anh.”

“Nhưng em là vợ anh!” anh dừng bước, ngữ điệu dâng trào, giống như cô vừa mới nói lời đại nghịch bất đạo gì đó.

Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, cô ngượng đến chết mất. “em không phải là vợ anh, anh đừng ru ngủ bản thân nữa!”

“Đợi đã!” anh làm sao có thể để cô chạy chứ? Phải biết sự nghiệp to lớn nhất của anh bây giờ chính là theo đuổi cô, yêu cô!

Một người chạy nhanh về phía trước, một người đẩy xe hàng chạy nhanh theo phía sau, 2 người nói không ngừng, xem ra lại giống những cặp tình nhân đang yêu, trong vô thức, tự mình cũng đang cười.

Mua đồ xong, Tề Kiếm Vân 2 tay cầm 2 túi đồ, đi ra phía ngoài cổng siêu thị, đây là lần đầu tiên anh đi cùng cô mua đồ, thì ra làm những việc vô vị này lại thấy hứng thú, càng kỳ lạ hơn là, còn có 1 loại hạnh phúc kỳ diệu không nói rõ được.

“thì ra cuộc sống vợ chồng là thế...” sau khi ly hôn anh mới có cảm nhận như vậy, có lẽ đã muộn rồi, cả đời người cũng không khai thông được, bây giờ thì anh hiểu rồi, cái anh cần là 2 người ở bên nhau.

“anh vừa nói gì thế?” cô nhìn anh hỏi, không khỏi tò mò.

8.1.2

“Anh nói, chúng ta có thể làm vợ chồng, thật là quá tốt rồi.” anh thì thầm bên tai cô, tiện thể hôn trộm cô 1 cái, tận hưởng gương mặt tròn mắt thẹn thùng của cô.

Một người phụ nữ giỏi trò tâm kế bấy chồng, thậm chí đã làm mẹ của đứa con 7 tuổi, vẫn có loại vẻ mặt đáng yêu này, thật sự làm anh bị mê hoặc và say đắm. rốt cuộc cô là thiên thần hay ác quỷ, anh phát hiện tự mình không quan tâm đến đáp án, anh chỉ muốn ở cùng cô.

“Anh, anh thật đáng ghét!” cô liền chạy mấy bước, tại nơi người qua người lại này, anh cũng quá to gan lớn mật rồi?

Giống như một cậu bé trêu chọc cô gái mà mình thích, bị mắng anh cũng vui vẻ cười, cô nhìn lại càng phát hỏa, quay người đi đường của mình.

Đáng tiếc, phương hướng cảm của cô chẳng ra làm sao, vừa bước đã bước sai hướng, quên mất chỗ vừa đỗ xe ở đâu, vì thế anh 1 tay cầm túi, 1 tay giữ cô lại nói: “vợ à, em đi sai hướng rồi, xe của chúng ta ở bên kia.”

“Em không phải là vợ anh!” cô bực mình rồi, người đàn ông này cho rằng gọi nhiều thành thật chắc? lại không cố gắng theo đuổi cô, cũng không cầu hôn cô một cách trịnh trọng, đừng bao giờ nghĩ như vậy là được!

“Không thể anh gọi em như nào? Bảo bối à?” Anh linh động, những lời thật tâm trong lòng tưởng chừng rất buồn nôn mà tự nhiên phát ra, nhưng nói ra lại không tệ, mà ngược lại lại là một niềm vui.

Nếu như hiểu sớm vài ngày, có thể anh sẽ nói nhiều hơn những lời lẽ yêu thương với cô trong điện thoại rồi, bây giờ bắt đầu cũng không muộn, để anh phát huy tốt thiên phú vừa mới phát hiện.

“Xin anh đừng gọi em là bảo bối!” so với vợ còn tệ hại hơn gấp 200 lần!

“Tiểu đáng yêu, chúng ta về nhà thôi!”

La Vũ Tịnh từ trước đến giờ chưa bao giờ hi vọng mình yếu ớt đến vậy, cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, lẽ nào số trời đã định cô được chồng trước ăn (tiêu diệt)? Thật hi vọng ngày nào đó nhìn thấy bộ dạng cười không nổi của anh, haizz.

8.2.1

tối hôm đó, Tề Khắc Hiên vui vẻ ngồi ở bàn ăn, cậu đã bày sẵn các loại dụng cụ ăn, đang đợi mẹ bưng thức ăn lên bàn. Nhưng hình như bố cậu vẫn đang ở thư phòng, cậu do dự không biết có nên đi gọi bố hay không?

Công việc đối với bố cậu mà nói thì rất quan trọng, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cậu thực sự rất hi vọng cả nhà cùng nhau ăn cơm!

đúng lúc này, Tề Kiếm Vân lại xuất hiện và nói với con trai: “Tốt rồi, mọi việc đều làm xong rồi, tối nay không có việc gì rồi”.

Tốt quá rồi! Tề Khắc Hiên tỏ vẻ vui mừng, bố cậu dạo này thay đổi càng ngày càng bình dị giống người bình thường, đây nhất định là có liên quan đến mẹ cậu, mặc dù tuổi còn nhỏ cũng thấy được bây giờ bố cậu cực kỳ để ý đến mẹ cậu rồi!

La Vũ Tịnh bưng lên hai đĩa xào, mỉm cười nhìn con trai, thấy chồng trước lại nhíu mày, tại sao âm hồn của anh vẫn chưa siêu thoát chứ?

“Để anh giúp em”. Tề Kiếm Vân chưa bao giờ dễ dàng chịu tác động, phản ứng thờ ơ của cô là đuổi không được anh, sau đó anh tự động vào bếp đem thức ăn ra, tiện thể xối cơm và canh cho cả ba người mới ngồi xuống nói: “ăn thôi!”

Đối với hành động của chồng trước, đến 1 tiếng khẳng định hay khen ngợi cũng không có, quay sang hỏi con trai: “Tiểu Hiên, mấy hôm nay con làm cái gì?”

Tề Khắc Hiên ngoan ngoãn trả lời mẹ: “Thứ hai học tiếng Anh, thứ ba toán, thứ tư tập làm văn, thứ năm mỹ thuật, hôm nay học violon.”

Tuần này miễn cũng nhiều quá rồi!” La Vũ Tịnh nói với con trai, ánh mắt lại hướng về chồng trước, không khách khí trừng mắt với anh 1 cái.

Tề Khắc Hiên nói hộ bố: “Lẽ ra tối nay còn có giờ tin học, nhưng bố nói sau này không cần nữa, bố có thời gian sẽ dạy con.”

La Vũ Tịnh rất đau lòng, không ngừng gấp thức ăn cho con trai.“học nhiều như vậy, nhất định con rất mệt, ăn nhiều một chút.”

“Vâng!” Tề Khắc Hiên vui vẻ nghe lời, có bố mẹ bên cạnh, cậu không kén ăn nữa, đến cả cà rốt cũng thấy ngon miệng.

Tề Kiếm Vân thấy La Vũ Tịnh chỉ chăm lo con trai, hoàn toàn phớt lờ anh, bản chất như sắp phát tác, nhưng nhìn thấy nụ cười của cô lại làm anh mềm lòng. Đó là thời khắc an ủi nhất của mẹ, khi cô nhìn con trai ăn những món mà cô làm.

Trước đây sao anh lại cố chấp muốn tách hai mẹ con họ ra chứ? Ngày hôm nay nghĩ lại thật không thể tưởng tượng nổi, cũng không thể tha thứ, vì thế anh tự nói với chính mình, trong bảng xếp hạng của vợ, anh xếp sau con trai mình là điều đương nhiên, ai bảo anh tước đoạt nhiều niềm vui của họ chứ?

Cả nhà ăn cơm xong, tìm đĩa DVD để xem, là đĩa phim hoạt hình mà con trai thích, thay vì đĩa hiểu biết về khoa học kỹ thuật mới, xã hội nhân văn vừa xem đã làm người ta thấy buồn ngủ mà Tề Kiếm Vân trước đây yêu cầu.

La Vũ Tịnh không chú tâm nhìn màn hình, cô chỉ chăm chăm nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai, nhưng hi vọng khuôn mặt tươi cười hôm nay có thể kéo dài lâu hơn một chút.

“Mẹ, mẹ chẳng nhìn tivi gì cả!” Tề Khắc Hiên đột nhiên phát hiện ra điều này.

“Mẹ thích nhìn con hơn.” Cô xoa xoa đầu con trai, trong mắt chỉ có niềm yêu thương.

Nhìn bức họa này, Tề Kiếm Vân cảm thấy yết hầu có chút gật gật, một loại tình cảm không thể diễn tả được chảy trong tim, trong lúc này, có người muốn anh đổi tất cả bằng hạnh phúc trước mắt, anh sẽ đáp ứng không hề suy nghĩ.

8.2.2

10 giờ tối, Tề Khắc Hiên vừa nghe mẹ kể chuyện, vừa từ từ chìm vào giấc ngủ, lúc trước cậu có thể vì quá mệt, chẳng mấy mà ngủ, nhưng bây giờ cậu không nữa, muốn nghe tiếng của mẹ nhiều hơn, muốn cảm nhận nhiều hơn sự ấm áp này.

Tề Kiếm Vân ngồi bên cạnh, chia sẻ sự may mắn của con trai, nghe La Vũ Tịnh kể chuyện Nghìn lẻ một đêm, không ngờ anh nghe rất say sưa, đến cả con trai đã ngủ anh cũng không phát hiện, chỉ cảm thấy kỳ lạ, sao không kể tiếp nữa? còn thúc giục cô: “Sau đó thì sao?”

“Suyt...” La Vũ Tịnh muốn anh nói nhỏ chút. “Tiểu Hiên mới ngủ.”

Anh gật gật đầu, tắt đèn, theo cô ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau khi hai người đi đến phòng khách, cô mới yêu cầu anh: “Sau này anh đừng bắt Tiểu Hiên học nhiều như vậy được không? Con không có thời gian chơi, cũng không có bạn bè.”

Thơ ấu là thời kỳ hoàng kim của cuộc sống, được chơi được cười được hiểu động cũng ở thời điểm này sao có thể ngày nào cũng sách vở, thầy giáo chứ? Sau này có hồi ức đẹp nào chứ?

Anh ngoan ngoãn nghe lời, lập tức trả lời. “Anh đã bỏ môn tin học rồi, anh sẽ bỏ nốt mấy môn con không thích, còn nữa cuối tuần không phải học, em thấy thế nào?”

Anh nghĩ thông rồi, cái con cần không chỉ là học, còn có giải trí và cảm thụ, nếu không thì sau khi lớn sẽ biến thành một người giống anh “tình cảm là rào cản trí tuệ”, anh có thể dành cả đời để xin lỗi con.

“Đa tạ.” cô cảm thấy vui, anh có thể nghe lời cô. “Thôi, em phải về rồi.”

“Anh không muốn đưa em về.” Nên nói là anh không muốn cô về, không muốn kết thúc đêm nay như thế này.

“Không sao, em đi taxi.” Cô hiểu nhầm anh, trong lòng nghĩ có lẽ anh mệt rồi, hay là lừa đưa cô về, bây giờ họ không còn quan hệ gì nữa, đương nhiên anh không phải vì cô mà làm gì cả.

Anh lập tức lắc đầu. “Muộn thế này, đi taxi rất nguy hiểm.”

Cô nghĩ ngợi một chút. “thế em nhờ quần gia hoặc lái xe đưa em về một đoạn.”

Anh lại loại bỏ ý nghĩ này thay cô. “Họ cũng đã nghỉ ngơi rồi.”

“Thế, thế thì...” rốt cuộc muốn cô thế nào? Thế này không được thế kia cũng không xong, lẽ nào muốn cô đi bộ về?

“Dù sao phòng của em vẫn còn, em ngủ ở đây một đêm đi!” anh cuối cùng cũng thốt ra được lời nói thật lòng, nhìn chăm chăm cô.

Cô sợ hãi, lời đề nghị này quá nguy hiểm, cô làm sao có thể tự nhảy vào cạm bẫy chứ, đương nhiên muốn lấy cớ. “Nhưng em không mang quần áo để tắm, còn có thứ em cần...”

Anh nhanh chóng chặn cớ của cô. “Phòng em không thay đổi gì, quần áo và đồ dung của em vẫn còn, anh nghĩ em không thiếu gì cả.”

“Thật sao?” Cô có nên vui không? Anh không bỏ đồ vật trong phòng cô, xem là để kỷ niệm hay là tưởng nhớ cô đây?

Anh hiểu nỗi lo nghĩ của cô, chủ động giải thích: “Đừng lo, anh sẽ không lên giường của em lúc nửa đêm đâu, mặc dù anh rất muốn.”

“Anh...”

“Nếu em không nói gì, anh sẽ ôm em đến phòng anh ngủ.”

Anh giữ vai cô, bàn tay truyền đến hơi ấm, mặt cô nóng bừng lên, vội quát: “Anh đừng có vớ vẩn!”

Nhìn mặt đỏ khát của anh, cô hoảng hốt cực độ, sao lại thế chứ, người đàn ông này chỉ cần thể xác cô, không cần trái tim cô sao?”

“Anh chỉ đùa thôi, anh không ép em làm điều em không muốn làm, anh tôn trọng suy nghĩ và cảm nhận của em, mặc dù anh vẫn chưa có gì, nhưng anh đang cố gắng.” Anh rút tay về, đi đến phòng cô, giúp cô mở cửa.

Cô nghi ngờ có phải tai mình có vấn đề? Tề Kiêm Vân cũng biết nói những lời “bảo vệ nhân quyền” sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy được không? Ở lại đi!” Anh theo lệ lại lấy con trai làm lý do, một lý do an toàn lại có hiệu quả. “Ngày mai Tiểu Hiên ngủ dậy thấy mẹ vẫn còn ở lại, nhất định sẽ rất vui.”

Lòng cô xao động, kỳ thực, cô cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ sau khi con trai thức giấc. “Anh cam đoan tuyệt đối không quấy rầy em chứ?”

“Anh cam đoan sẽ không quấy rầy em, trừ phi em muốn.” Anh chưa bao giờ cam đoan khó khăn như này, trái với ý muốn trong lòng, lại không thể không làm.

“Được, em tin anh lần này.”

“CẢM ƠN.” Anh vuốt tóc cô, sau đó chấp tay ra sau một cách cực kỳ nhẫn nại, nói với giọng khàn khàn: “Thế thì... chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon...” cô không dám nhìn vào mắt anh, chạy đến phòng ngủ ngày xưa, liền đóng cửa, phảng phất sau cửa còn có thể cảm nhận ánh mắt của anh, nhìn cô một cách kiên quyết, sâu sắc, không nói ra mong muốn của anh.

Cô sợ, thực sự cô rất sợ, sợ đôi mắt ma lực kia của anh, càng sợ hơn trái tim bất lực của mình, đây không phải là một trận chiến cân sức, từ trước đến giờ chưa ao giờ, bởi vì khi bạn yêu một ai đó, trái tim chắc chắn sẽ chìm đắm...

8.3.1

Nằm trên chiếc giường quen thuộc trước đây, La Vũ Tịnh lại mất ngủ, đồng tai lên lắng nghe, như thể bất cứ lúc nào cũng có tiếng bước chân truyền đến, không biết là tâm trạng kháng cự hay mong đợi, cô sắp phát điên rồi.

Trần trọc không biết bao lâu, cô mới mê mê muội muội đi vào giấc ngủ, trong giấc mơ vẫn không ổn định, đáng ghét, Tề Kiêm Vân sao có thể tự ý xông vào giấc mơ của cô cơ chứ? Người đàn ông này cho dù bất cứ thời gian nào bất cứ nơi đâu, đều ngang ngược như thế, cũng làm cô bận tâm như vậy.

Sáng sớm, khi cô vẫn còn mơ màng, ánh mặt trời màu vàng của cửa sổ thu hút tầm nhìn của cô, ngoài ra còn có một bóng hình đập vào mắt cô, đó không phải là ai khác, chính là Tề Kiêm Vân.

Mới bắt đầu cô cho rằng mình đang mơ, nhưng chớp chớp mắt, bóng người đó càng ngày càng rõ nét, người ngồi ở cửa sổ đích thực là anh.

“Anh vào đây làm gì?” Vô sợ thót cả tim, hai tay kéo vội chăn, may mắn là áo ngủ của cô tương đối kín đáo, cho dù cái chăn không che kín cũng không đến nỗi quá gợi cảm.

“Muốn nhìn ngắm em mà thôi.” Tề Kiếm Vân đứng cạnh cửa sổ, ánh nắng từ sau lưng đổ xuống, anh như thể đến từ nắng sớm, đường nét của khuôn mặt cũng biến thành dịu dàng, càng có thể thấy rõ sự ấm áp trong mắt.

“Không có gì đẹp cả!” Cô gạt mớ tóc dài trước trán, không quá vui mừng phản bác lại. Không hiểu bộ dạng của mình bây giờ như nào, sợ tóc rối bù xù, không chừng còn có quần thâm ở mắt nữa!

“Ai bảo thế? Anh thấy đẹp là đẹp.” Môi anh nở nụ cười rạng rỡ, cô bĩu môi (cái này không biết dịch thế nào cho nó thuận tai không thô, nhưng hành động này giống mấy em teen post hình ý ^^), cái vẻ mặt bướng bỉnh đó chỉ làm cho anh muốn hôn cô mãnh liệt. So với bình thường đêm qua anh bị mất ngủ nghiêm trọng, muốn đến căn phòng của cô phía đối diện như thể quay lại trước đây, cô nằm lặng lẽ trên giường, khi chân anh bước đến gần, bờ vai cô cứng nhắc, có lẽ là cố ý quay lưng về phía anh, sau đó anh từ từ xoay người...

Đủ rồi đủ rồi, lại tưởng tượng anh sợ phá vỡ sự bảo đảm của mình, “quấy rối” cô một cách bất chấp mọi thứ, dốc hết tình cảm, điên cuồng...

Quả nhiên, cô hỏi anh. “Không phải anh nói không làm phiền em sao?”

“Anh chỉ đứng lặng lẽ ở đây thôi, nên không tính là làm phiền em chứ?” Thật sự nếu muốn làm phiền cô, anh sẽ không lãng phí thời gian nói, cũng không cho cô thời gian để nói, ngoài những âm thanh rên rỉ thờ dốt không chuẩn bị mà phát ra.

Cô không muốn tranh luận, đó là tự tìm tội để nhận. “Anh vào bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, mới nửa tiếng.” Đáng tiếc cô dậy quá sớm, quấy rầy anh thưởng thức người đẹp ngủ.

La Vũ Tịnh nghĩ mãi không thông, anh đứng đây nửa tiếng rồi, chỉ là muốn ngắm nhìn cô mà thôi? Đây là việc lãng phí sinh mạng, không có ý nghĩa, không giống tác phong của anh chút nào cả!

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Anh nói rồi, chỉ là muốn nhìn ngắm em mà thôi.” Anh tiến đến mép giường ngồi xuống, tay gạt tóc của cô. “Còn muốn nói chuyện cùng em, chào buổi sáng.”

“Anh nhìn cũng nhìn rồi, nói cũng nói rồi, có thể đi được chưa?” Cô lui ra phía sau một chút, đáp lại một cách không có thiện ý.

Anh không dễ dàng gửi như vậy, chủ ý đã định phải thật tâm nói chuyện với cô một lần, quen biết mười năm qua, lần đầu tiên anh cảm thấy có lời không nói rõ được, cho dù không hôn cũng không sao, anh thực sự muốn biết cô nghĩ những gì.

“Hôm nay là thứ bảy, việc của anh đều làm hết rồi, chúng ta nói chuyện thế nào?”

“Em không cho rằng có gì để nói cả.” Cô quay đầu, trợn mắt nhìn đèn bàn cạnh giường, đột nhiên má nóng bừng, cô nhớ rõ ràng, mỗi đêm anh đến phòng cô, chỉ để cái đèn này, trong một màn mờ ảo có cô.

Anh không thấy tâm tư hỗn loạn của cô, nói một việc khác, cũng là việc về ban đêm. “Nhớ đêm hôm sinh nhật em 18 tuổi không?”

Sao có thể không nhớ chứ? Cô nhắm mắt, rơi vào quá khứ, hồi ức không mời mà đến, từng chút từng chút của đêm hôm đó, là điểm chuyển ngoặt lớn nhất của đời cô, việc đến như hôm nay, cô đều không biết là đúng hay sai? Nhưng nếu quay lại một lần, chỉ sợ cô vẫn yêu anh vô vọng...

8.3.2

Dường như anh thấy rất thú vị, tiếng nói cũng trở nên từ tính (t nghĩ là thu hút ^^) rất nhiều. “Lúc đó em nói “em có một nguyện vọng” là nắm tay anh.”

Làm ơn (t thường nói là lạy hồn) anh là kiểu người làm những việc ngu ngốc không nên làm sao? Cô không muốn thừa nhận cảm xúc lúc đó, vội lấy cớ: “Em đã từng coi anh là thần tượng, con gái muốn cầm tay thần tượng là lẽ đương nhiên.”

“Nhưng em cũng không cự tuyệt hành động tiếp theo của anh.”

Trừng mắt nhìn chiếc đèn bàn bên kia giường, cô cảm thấy cả tai và cổ mình đều nóng. “Sự việc đã qua rồi, xin anh đừng nhắc lại.”

“Anh muốn biết, cảm xúc em đối với anh khi đó là như nào?”

Từ xấu hổ chuyển sang phần nộ, một ngọn lửa cháy rực lên, cô nắm chặt hai tay, cơ hồ bấm chặt vào lòng bàn tay. “Tề Kiếm Vân, anh nhất định phải nói ra sao? Không sai, em yêu anh, từ khi lần đầu tiên em gặp anh, em giống như một kẻ ngu ngốc yêu thầm anh, như vậy anh vui chứ?”

“thì ra là vậy, anh thực sự rất vui.” Miệng anh dường như không giấu nụ cười, trong long lằng lằng, giống như quả khí cầu được bơm đầy hơi, tất cả đều là vui sướng.

Trời ạ ~ La Vũ Tịnh than vãn trong lòng, vì sao cô phải thừa nhận tâm tư với người đàn ông này chứ? Ông trời đùa giỡn với cô bao năm quá chưa đủ vui sao? Nhìn anh giống như một con mèo nuốt chú chim hoàng yến vậy, nhất định là đang rất vui vẻ lại thầm chế nạo cô chứ gì? Bởi vì cô là một kẻ đại ngu ngốc, mới mãi ngu ngốc yêu anh...

Im lặng một lúc, anh lại đặt câu hỏi: “Tại sao sau đó em không uống thuốc tránh thai?”

“Bởi vì..bởi vì em không muốn kết thúc như vậy, em muốn lưu lại chút gì đó.” Cô có chút tự khinh bỉ mình, chẳng phải vừa mới khai hết rồi, còn gì để giấu giếm chứ?

“Nghĩa là sao?”

“Nếu em có thể giữ đứa con của anh, ít nhất cũng chứng minh chúng ta đã cùng... với nhau, em có thể thấy con, cũng như là nhìn anh, em có thể dung cả đời để bảo vệ kết tinh của chúng ta, thứ cảm xúc đó anh không hiểu được đâu, cảm giác khi một người phụ nữ sinh con vì một người đàn ông...” đây điều dứt rồi, sẽ bay đến một nơi thật xa không thể biết được trên những tầng không, bàn tay nhỏ bé của cô không thể giữ được, vẫn dốc hết sức cứu vãn.

“Cho nên sau này bố mẹ em muốn chúng ta kết hôn, em cũng không phản đối?” Kỳ thực anh đã biết đáp án, nhưng vẫn muốn cô nói ra, nó mang lại cho anh một thứ cảm xúc thỏa mãn đến kỳ diệu, thì ra cô đã quan tâm đến anh như vậy, đến cả dùng khổ nhục kế cũng trở nên đáng yêu.

“Em cho rằng đó là một cơ hội, em nghĩ là sau khi kết hôn anh sẽ phát hiện ra điểm tốt ở em, em quá kỳ vọng vào hạnh phúc rồi, thế cho nên cái gì cũng không thể nhìn rõ.” Cô dứt khoát chịu đựng tất cả, vô vọng mỉm cười: “Anh muốn cười em cứ cười đi, dù sao em ngốc đến cực điểm, tất cả đều là em tự tìm lấy...”

Sự thừa nhận của cô làm anh rất kinh ngạc, anh làm sao ngu xuẩn làm vậy với cô gái bình thường là cô chứ? Kỳ thực cô rất mạnh mẽ, sẵn sàng dùng sinh mạng của mình để cá cược, chính là muốn cược tình yêu của anh, trái tim của anh, mà sự thực chứng minh, cô thắng rồi.

“Em thành công rồi, em làm anh kết hôn với em rồi.” Càng lợi hại hơn là, cô còn đánh cắp trái tim của anh.

“Nhưng em sai rồi, em ảo tưởng anh sẽ dành một chút tình cảm, một chút ấm áp cho em, xét cho cùng em quá ngây thơ.” Mới nghĩ đến đây, hai mắt cô cô độc, bởi vì bị cuốn hút mà cái giá phải trả, quá xa so với sự tưởng tượng của cô lúc ban đầu.

“Ngây thơ có gì là không tốt?” anh cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên, ngay lập tức làm cô run rẩy.

Quá không công bằng, ngay cả khi đến ngày hôm nay, với cô anh vẫn có sức ảnh hưởng lớn, rõ ràng biết anh không yêu cô, lại còn mơ tưởng, sau khi ly hôn cũng không suy giảm, sự ngây thơ của cô chính là đáng buồn như vậy.”Buông em ra,” Cô muốn rút tay lại, nhưng anh vẫn khẳng khái không bỏ, còn muốn lợi dụng tình thế kéo cô vào lòng.

Nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của cô, bỗng nhiên anh muốn khen cô, sung bái cô, một người phụ nữ bao nhiêu thiên biến vạn hóa lại lời cuốn. Đáng tiếc là anh không giỏi làm thơ, ca hát hay vẽ tranh, nếu không anh thực rất muốn viết tặng cô một bức thư tình.

“Anh nhìn đủ chưa? Cô không vui bữu môi (hay chu mỏ gì đấy nói chung là ghét~> xị cái mặt ra ý) không thể chống lại sức mạnh của anh, lại không kiềm chế được mặt hồng lên của bản thân, thật là quá đủ rồi.

“Gả cho anh, anh muốn em gả cho anh trong thời gian nhanh nhất.” Tại thời khắc này, anh chỉ nghĩ được những từ này, trong đầu lặp lại liên tiếp.

Cô đóng băng vài giây, mới định thần lại: “Không cần!”

Đây mà gọi là cầu hôn sao? So với trong mộng của cô cách xa 180000m, xin anh cố gắng chút đi, thậm chí qua loa một chút, đừng cho rằng cô vẫn là một thiếu nữ 18 tuổi chứ, vẫn còn ngu ngốc hóm hĩnh hoài bão, không thể được!

“Gả cho anh, mau nói em đồng ý.”

“Em mới không... không đồng ý...”

“Anh muốn hôn em, nhắm mắt lại.”

“Em bảo không!”

Mắt nhìn mặt anh càng ngày càng lại gần, càng cangayf càng to, thứ âm thanh ma lực như thể thổi mien, nhưng cô không thể yếu đuối như vậy, liều mình mở to mắt.

Trên đời có việc gì dễ dàng hơn? Sau khi cô thừa nhận tình cảm của mình, anh cái gì cũng không tiết lộ, chỉ ra mệnh lệnh cô cưới anh, còn muốn hôn cô, đừng có mơ!

Tim đập rộn ràng, quên cả thở, ngộ nhờ anh hôn thật, cô biết không thể cưỡng lại được, nhưng nhất định cũng không cam chịu, trận chiến này phải kết thúc như nào mới hay đây?

9. Chương 09 (kết)

9.1

“Mẹ, mẹ, mẹ ở trong đây à?”

Tiếng của Tề Khắc Hiên từ ngoài cửa truyền đến, cậu không biết cậu đã kịp thời giải cứu mẹ.

Khi cậu thấy bố mở cửa phòng, cậu sợ thót tim, hồi ức quay lại, cậu không từng thấy bố đợi trong phòng mẹ, làm sao biết tình cờ gặp cảnh tượng này trong sáng nay chứ? Càng kỳ lạ hơn là bố và mẹ đều mở to mắt, giống như vừa mới phát hiện ra việc hệ trọng gì đấy.

“Tiểu Hiên, sớm quá!” La Vũ Tịnh rất vui khi nhìn thấy con trai, nhất là sau tình trạng khẩn cấp đó.

“Con thấy có người nói trong phòng mẹ, thì ra là bố và mẹ, kỳ lạ quá.” Từ nhỏ cậu cho rằng bố mẹ phải ngủ tách ra, nhìn thấy họ ở cùng nhau lại cảm thấy kỳ quặc.

“Sau này bố và mẹ sẽ cùng ở phòng này, con không được cảm thấy kỳ quặc.” Tề Kiếm Vân dự báo, còn nháy nháy mắt với con trai.

Người đàn ông này lại tự nhận rồi (tự sắp đặt theo ý mình)! La Vũ Tịnh không muốn đôi co với anh trước mặt con trai, chuyển chủ đề mới: “Tiểu Hiên, tối qua ngủ ngon không?”

“Có ạ!” Tề Khắc Hiên ngồi xuống mép giường, cười hihi. “Ông Ông bảo có thể ăn sáng rồi, cho nên con đi gọi mọi người.”

“Tốt.” cô xoa xoa má con trai. “mẹ thay quần áo, mọi người đợi mẹ một chút.”

“Con quay đi không nhìn là được.” Tề Khắc Hiên quay người, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh cũng thế.” Tề Kiếm Vân lập tức quay theo.

La Vũ Tịnh hai tay chống vào eo, không biết là tức hay là buồn cười. “Hai người đều ra đi!”

Không lâu sau, trên bàn ăn của Tề gia, có 3 người cùng dung bữa sáng, đây là cảnh tượng chưa từng có làm mọi người không giấu được sự ngạc nhiên.

Quản gia Ông phục vụ bằng cả trái tim, hỏi: “Bà chủ, hồng trà của bà nguội rồi, có cần đổi nóng 1 chút không?”

“Không cần đâu, cảm ơn, còn nữa... đừng gọi tôi là bà chủ...” cô sớm đã không phải là bà chủ họ Tề, gọi như vậy thật kỳ!

Đáng tiếc, tai quản gia Ông như có chức năng tự động lọc, mặt vẫn giữ nụ cười, bưng đĩa hoa quả lên. “Bà chủ, mời ăn hoa quả, bà đặc biệt thích ăn dâu tây, hãy ăn nhiều một chút.”

Thịnh tình khó chối từ, cô chỉ “ừ!” một tiếng, cầm quả dâu tây lên cho vào mồm, trước mặt nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của chồng cũ, người đàn ông này nhất định đang cười thầm đây, tuy nhiên cách cầu hôn trước đó của anh, không bao giờ cô ngoan ngoãn nói đồng ý.

Không sai, Tề Kiếm Vân tương đối hài lòng, quả nhiên quản gia Ông không ngoan, hiểu được vị trí của nữ chủ nhân được duy trì, phải tăng lương cho ông ấy mới đúng.

Ăn xong bữa sáng, Tề Kiếm Vân tuyên bố: “hôm nay thứ 7, không nên làm việc hay đọc sách, nên nghỉ ngơi, cho nên chúng ta đi chơi đi!”

Tề Khắc Hiên kinh ngạc nhìn bố, như thể nghe thấy chuyện cổ tích hơn cả nghìn lẻ một đêm. “Chúng ta sẽ đi đâu ạ?”

“Ở bãi biển ta có một biệt thự, con có muốn đi không?” Trên thực tế, đó là khu nghỉ sinh thái của Tề Kiếm Vân, ngoại trừ dùng người giúp việc và lái xe ra, anh chưa từng cần bất kỳ ai.(đoạn này t không hiểu lắm)

Sau khi đến biệt thự, Tề Kiếm Vân mở cửa, trong phòng sớm đã chuẩn bị sẵn, thức ăn, quần áo, sản phẩm giải trí đều không thiếu.

Anh đưa vợ đến sau cửa, thì ra đằng sau biệt thự là bãi biển, tất cả những thứ nhìn thấy đc đều là màu xanh của bầu trời và màu xanh của nước biển.

Tề Khắc Hiên phá vỡ im lặng, hét to: “con muốn nghịch nước!”

“không được.” Tề Kiếm Vân ngăn chặn cậu ngay lập tức.

Tề Khắc Hiên mặt ỉu xiu xuống, đã đến bãi biển rồi mà lại không thể nghịch nước? đám mây đen đột ngột bao phủ bầu trời, nhặng mặt trời rất nhanh lại lộ ra, bố nói tiếp: “Con vẫn chưa thay đồ bơi, sao có thể xuống nghịch nước, mau đi thay quần áo đi.”

“Vâng!” Tề Khắc Hiên mừng rỡ, tuân lệnh thực hiện.

Đội hai bố con thay quần bơi, đeo kính bơi, ba người cùng nhau ra bãi biển, để ca ngợi một màn màu trời biển, bất cứ lúc nào, khi mọi người nhìn thấy vẻ lộng lẫy của biển, đều cảm thấy bản thân nhỏ bé, cũng mới hiểu được sự rộng lớn của thế giới.

“Hai người cẩn thận một chút.” La Vũ Tịnh chỉ tấm nắng, không dám xuống nước, chỉ ở trên bờ nhắc nhở hai bố con họ.

“Mẹ thực sự không muốn nghịch nước sao?” Tề Khắc Hiên tràn đầy kỳ vọng mẹ cũng có thể tham gia.

La Vũ Tịnh cười đau khổ nói: “mẹ sợ nước. hai người chơi là được rồi.”

“đến đây, chúng ta sẽ chơi trước cho mẹ con xem, mẹ con mới biết là rất vui.” Tề Kiếm Vân kéo tay con trai 1 cái, dẫn dắt xuống biển.

Sự quan tâm chú ý của Tề Khắc Hiên sau đó lại thay đổi. “wow ~ lạnh quá!” Nước biển thảng năm vẫn còn lạnh, nắng vàng lấp lánh dưới sự tỏa sáng của mặt trời, cậu nghĩ cậu sẽ nhớ ngày này, mãi mãi ghi nhớ.

“Ngồi xuống!” Tề Kiếm Vân bế con trai lên, đặt cậu lên vai mình, như vậy mới có thể ra chỗ sâu hơn của biển, khám phá thế giới dưới biển đẹp hơn.

La Vũ Tịnh đứng trên bờ, nhìn hai bố con họ chơi rất vui, đôi mắt cô không còn cảm thấy nóng nữa, hạnh phúc giản đơn bao nhiêu lại quý giá bấy nhiêu, ước vọng của cô không phải chỉ thế thôi sao?

Đã từng cho rằng cảnh tượng này cả đời cũng không thể thấy được, cuối cùng ngày hôm nay đã thấy được, cô còn yêu cầu xa xỉ cỡ nào nữa?

Không lâu sau, Tề Kiếm Vân với Tề Khắc Hiên quay lại bờ, vẻ mặt hai người thật kỳ quái (mờ ám), cô liền đứng dậy hỏi: “Sao thế?” bị chuột rút rồi phải không, hay là dẫm phải thứ gì sắc nhọn?

“bắt được rồi, haha!” Tề Kiếm Vân một tay ôm ngang người cô, bước nhanh ra biển.

“Anh làm gì thế? Bỏ em ra!” cô ôm chặt cổ anh, sợ anh không cẩn thận, hại cô rơi xuống biển chết đuối.

“Mẹ cũng phải xuống nước, haha!” Tề Khắc Hiên dùng lực té nước, chưa đến mấy cái đã làm cô ướt hết rồi.

“Hai bố con các người! thật là...” La Vũ Tịnh không còn cách nào khác chộp lấy hai bố con họ, được chồng trước ôm như vậy, bị con trai té nước, tham gia vào trò nghịch nước.

Đùa đi! Chơi đi! Đây là lãng phí cuộc sống, đây là vô nghĩa, nhưng đây là hạnh phúc.

9.2

Nghịch nước xong, tắm rửa xong, Tề Kiếm Vân lại có một điểm làm cho người khác phải ngạc nhiên. “Tối nay chúng ta nướng thịt được không?”

“Được ạ!” Lời đề nghị của anh lập tức nhận được sự tán đồng mạnh mẽ của con trai, với hàng loạt cử chỉ, hò hét, nhảy nhót vui mừng.

Nhìn thấy nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn sàng trong tủ lạnh, còn có các trang thiết bị nướng thịt trong tủ bếp, La Vũ Tịnh phát hiện ra tất cả đều lên kế hoạch hết rồi, Tề Kiếm Vân còn có sự chuẩn bị gì làm người khác kinh ngạc trong dịp cuối tuần này? Cô không nén nổi mong đợi.

Người nào cũng sẽ thay đổi, nhưng một viên đá lạnh có thể trở nên dao động không? Nhìn những hòn đá cuội trơn nhẵn ngoài biển kia, có lẽ có thể mang đến cho cô một chút hi vọng.

Lúc hoàng hôn, cả bầu trời đầy ắp ráng chiều, tạo hình giống như một bức tranh, hơn nữa là một bức tranh trừu tượng.

Ba người họ nướng thịt trên bãi biển, giữa trời đất dường như chỉ có gia đình họ, tiếng cười của Tề Khắc Hiên lan tỏa không ngừng, hai ngày này cậu biến thành kẻ lảm lời cũng thích cười, so với khuôn mặt không biểu cảm trước đây, dường như không nhận ra là cùng 1 đứa trẻ.

Ngọn lvar công nghệ của Tề Kiếm Vân còn giành được cả sự sùng bái của con trai. “Bố, bố thật lợi hại!”

Tề Kiếm Vân long mày giật giật mỉm cười, phụ họa “Còn phải nói.” Điều này dường như so với việc khai phá vùng đất mới trên thị trường càng làm cho anh có cảm giác thành tựu.

“Có thể nướng được chưa?” La Vũ Tịnh đã xâu xong ớt và thịt viên, đợi lửa đủ nhiệt.

“Đương nhiên là có thể rồi.” Tề Kiếm Vân nhận xâu thịt nướng, tiện thể sờ sờ tay cô cả ngày anh đều chơi trò này, cho dù là sờ trộm, hay quang minh chính đại sờ, tất cả có thể sờ triệt để trong thời gian ngắn nhất.

La Vũ Tịnh cũng không tính toán với chồng trước, bầu không khí lúc này quá tốt, tùy anh thích sờ gì thì sờ, trên thực tế cô cũng không ghét cái cảm giác này, giống như họ là 1 đôi vợ chồng hạnh phúc, còn có đứa con đáng yêu nhất thế giới, cuộc đời cô còn muốn gì khác nữa, như thế này là chưa đủ sao?

“Mẹ vất vả quá, con sẽ bón để mẹ ăn.” Tề Khắc Hiên cầm xâu thịt nướng, đem đến bên mẹ.

“Tiểu Hiên Hiên ngoan, mẹ cũng bón cho con ăn.” Bây giờ cô có con tức là có đủ mọi thứ rồi, lòng tràn đầy vui mừng.

Tề Kiếm Vân bất bình đỏ kị nói. “thế ai bón cho anh ăn đây?”

“Tự bón tự ăn.” Cô trả lời 1 cách lười biếng, mặt mày không một chút thay đổi (mặt không đổi sắc).

Tề Khắc Hiên xin xỏ hộ bố. “Bố nhóm lửa cũng vất vả lắm rồi, mẹ cũng bón cho bố ăn đi mà!”

Con trai có hiếu! Tề Kiếm Vân tán thưởng trong lòng, không hổ anh mất bao nhiêu tâm lực để dạy dỗ, Khắc hiên quả nhiên là niềm tự hào của anh, quá hiếu sự rồi!

Mặc dù con trai nói như vậy, biểu hiện mong muốn mãnh liệt của Tề Kiếm Vân, La Vũ Tịnh bất đắc dĩ phải thuận theo số đông, gấp một viên thịt đưa vào miệng anh, nhìn anh thích thú thưởng thức, cô cũng không thể nhịn cười.

Mặt trời lặn phía đằng tây, màn đêm phủ xuống, bức họa từ tịch dương chuyển sang khung cảnh đêm, đem đến cho mọi người một thứ cảm nhận khác, ánh sáng huy hoàng cũng sẽ bị dập tắt, trong đêm đen là tĩnh lặng và thần bí.

Tề Kiếm Vân thấp hai ngọn đèn để chiếu sáng, thịt nướng ăn vui vẻ rồi, anh còn chuẩn bị một điều kinh ngạc khác. “đốt pháo có thể hơi nguy hiểm, cho nên chúng ta chơi cái này!”

“Đây là cái gì ạ?” Tề Khắc Hiên xem xét kỹ lưỡng 1 vật màu đen

Tề Kiếm Vân trình trọng giới thiệu: “đũa thần của tiên nữ, đứa trẻ nào cũng phải biết thứ này chứ! Lại đây, để bố giúp con châm lửa.”

Lửa vừa châm, đũa thần “chít” (tiếng này giống tiếng chuột kêu k biết dịch như nào :”>) một tiếng cháy bùng lên, giống như một quả bom màu vàng, trên chiếc gậy nhỏ màu đen bùng cháy.

Tề Khắc Hiên cực kỳ vui mừng, cầm lấy đũa phép chạy qua chạy lại, nhìn ánh lửa từ lúc rực rỡ cho đến lúc tắt lịm, trong tâm hồn nhỏ bé của cậu, phẳng phất cũng hiểu rõ tất cả sẽ qua đi, những điều tuyệt vời đều sẽ hướng về yên ổn, nhưng những hồi ức đẹp đẽ này mãi mãi tồn tại trong lòng.

Đũa thần của tiên nữ có phải là cây đũa ma thuật? nếu là như vậy cậu phải cầu xin cô tiên nhân từ, hi vọng bố mẹ cậu mãi mãi ở bên cạnh cậu, mãi mãi hạnh phúc vui vẻ như thế.

9.3

Đêm đã khuya, con đã ngủ rồi, nên là thời gian dành cho người lớn, Tề Kiếm Vân và La Vũ Tịnh ngồi ở ban công, gió biển đêm hè vỗ nhẹ vào mặt, như thể 1 hơi thở ấm áp, thì thầm nhắc nhở bên tai họ, không thể bỏ lỡ phong cảnh đẹp đẽ này.

“Khắc Hiên mỗi ngày đều phải viết trải nghiệm, nhưng hôm nay cái con viết không phải là trải nghiệm, mà là nhật ký.” Tề Kiếm Vân cầm máy tính xách tay của con trai, chữ bên trên giống của trẻ con, nhưng xem ra lại rất cẩn thận, rất nghiêm túc.

La Vũ Tịnh mở ra xem, đọc tiêu đề: “Ngày thứ bảy vui vẻ...” cô ngẩng đầu, nhìn anh một cái với vẻ hoài nghi.

“Đọc tiếp đi!” anh thúc giục cô.

“Hôm nay là thứ bảy, mình không phải đi học, cũng không phải đọc sách. Bố và mẹ đưa mình ra biển chơi, cả nhà ở trong một căn phòng rất to, còn có nghịch nước và nướng thịt ngoài biển. Mình hi vọng ngày nào cũng là thứ bảy, mình sẽ chăm chỉ đi học và đọc sách, chỉ cần bố và mẹ ở bên cạnh, mình sẽ mãi mãi làm một đứa con ngoan...”

Đọc đến đây, La vũ Tịnh đã ghen ngào, tâm tình của con cô sao không hiểu chứ? Nếu có thể, cô muốn nga ngày bên cạnh con chăm sóc.

“Cho nên em hãy mau quay về đi, còn nữa mau gả cho anh đi!” anh đương nhiên nhìn ra tâm trạng dao động của cô, nóng bỏng tấn công, đưa ra yêu cầu nhanh chóng.

“Việc của em với Tiểu Hiên, và anh tuyệt đối không liên quan.” Ai nói cô muốn làm mẹ của con trai, thì nhất định phải làm vợ của chồng cũ chứ? Cô tin rằng nhất định có mưu kế, ví dụ như nói hai người sống cùng nhau, cùng nhau chăm sóc nuôi nấng con trai, giống nhau nhưng lại chẳng liên quan đến hôn nhân, như này cũng không hoàn toàn, như vậy cũng không hoàn toàn không thực hiện được.

Anh thất vọng tràn trề, cứ cho rằng đây là tuyệt chiêu vạn vô nhất thất (dùng cả chục lần cũng không thất bại). “Em thật cứng đầu, sao ngày xưa anh không phát hiện ra chứ?”

“Bây giờ anh phát hiện ra cũng chưa muộn.” cô trả tập ghi chép của con trai, suy nghĩ trong lòng, phải làm thế nào mới có thể làm cho con trai vui vẻ đây?

Không khí có chút bế tắc, nhưng Tề Kiếm Vân không có ý định từ bỏ, lại dựa gần vào cô hỏi 1 chút: “có lạnh không?”

“Không lạnh.” Hai người cùng ngồi trên ghế mây, anh cứ dựa gần vào cô thì không gian lại bị rút ngắn lại.

“Cảm lạnh thì thật không tốt.” cánh tay anh quàng qua vai cô kéo cô lại gần mình, làm cô cảm nhận được hơi ấm nóng bỏng của anh, một tấm lòng son hết sức chân thật.

“Đừng như vậy...” Cô xoay người, không biết là kháng cự anh hay là bản thân.

“Gả cho anh, nói em đồng ý.” Anh lại đặt ra yêu cầu.

“Em không... em không đồng ý...” Nhìn anh vẫn là thái độ kiêu ngạo, cho rằng cô chắc chắn là người phụ nữ của anh, nói cô sao có thể đầu hàng một cách tự nguyện chứ?

“Anh muốn hôn em, nhắm mắt lại.” giọng anh không thay đổi, nhưng tình cảm cô càng ngày càng dao động.

Mắt nhìn mặt anh càng ngày càng gần, lần này không có con trai cứu cô, bốn bề chỉ có gió biển và bọt sóng, ánh trăng và sao, hơi thở đợi môi họ kề sát, đến khi không còn khoảng cách.

Anh không vội vàng tiến sâu vào, chỉ ở trên môi cô hôn liên tiếp, mát xa chỗ luồng điện chạy qua, nghe thấy hơi thở yếu ớt của cô, mới nhẹ nhàng thâm nhập vào miệng cô, từng chút từng chút trao đổi vị ngọt ngào cho nhau.

Nếu anh cưỡng hôn, có lẽ cô sẽ phản kháng, nhưng khi anh dịu dàng như vậy, hôn cô một cách mềm mại như vậy, như thể cô là vật quý giá nhất của cả đời anh, cô không thể không dịu đi, bất đắc dĩ đáp lại.

Một tay anh giữ mặt cô, một tay vuốt ve tóc cô, trên môi cô lưu luyến không rời, không khí trở nên quá nóng, cho dù có cơn gió biển mát lạnh thổi qua, vẫn không đủ để thổi hết cái cảm giác mạnh mẽ này.

Cô nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên ngực anh, cảm thấy tim anh đang đập rất nhanh, còn truyền đến hơi ấm áp đó, làm cô không kiềm chế được mà run lên.

Tề Kiếm Vân dùng hết sức mạnh của ý chí, nói mình không nên quên việc quan trọng nhất, cho dù hôm nay anh có được thân thể cô, nhưng lại không nhất định là có được trái tim cô, do vậy anh cố kiềm chế lại xung động, đôi môi này ngoài hôn ra còn phải nói chuyện tình cảm.

Lúc cô dường như không thể hô hấp, anh tạm thời rời khỏi đôi môi hồng của cô, chuyển sang bên vành tai cô, nhẹ nhàng cắn mấy cái, rồi cúi xuống hỏi: “Trước khi kết hôn, em là người yêu tôi phải không?”

Đáng ghét! Tại sao anh muốn hỏi câu này, chẳng phải cô thừa nhận cả trăm lần cô thâm thương trộm nhớ anh sao?

“Anh muốn cười em hai trách móc em?” Cô đẩy anh ra 1 chút, nhưng anh vẫn ôm cô kiên định, làm cô ngã vào trước ngực anh, nghe cảm nhận chân thực nhất của anh.

“anh chỉ muốn biết, bây giờ em còn yêu anh không?” Anh chỉ sợ cô không còn là cô của ngày trước, trường hợp cô không còn mong mỏi anh nữa, anh phải làm thế nào để giành lại trái tim cô đây?

“Em không trả lời kiểu câu hỏi như thế này! Dù cho anh có hỏi gì em nữa.” mặt cô từ hồng chuyển sang đỏ, tai và cổ cũng bị, hoàn toàn không có cách nào tự chủ được, làm ơn, đã là người phụ nữ trưởng thành 25 tuổi rồi, sao lại có kiểu phản ứng của thiếu nữ thanh xuân chứ?

“Bởi vì anh muốn biết.” việc này với anh rất quan trọng, vô cùng quan trọng, ảnh hưởng đến cả đời anh.

“Em không muốn nói với anh.” Mặt cô vùi trong ngực anh, nói một cách rầu rĩ.

Hơi thở của anh làm cô lú lẫn, hơi ấm của anh làm cô, hơi ấm của anh làm cô nhớ nhung hoài niệm, nhưng như này vẫn chưa đủ, thứ cô muốn là tình yêu hoàn chỉnh của người đàn ông. Tề Kiếm Vân âm thầm quyết định, năm đó là cô nói trước, xem ra lần này phải thay đổi là anh chủ động, do vậy anh hỏi thăm dò: “Nếu anh nói anh yêu em, em sẽ có phản ứng gì?”

“Anh nói trước đi, em mới nói cho anh.” Cô nửa tin nửa ngờ, không thể tưởng tượng anh sẽ nói, người đàn ông này thực sự sẽ đã thông tư tưởng sao?

Hít một hơi sâu, anh cuối cùng anh mới hiểu được sự hồi hộp và dưng cảm của cô lúc ban đầu, làm cái thể loại việc này cần phải có một trái tim mạnh mẽ, cho dù người đàn ông mạnh mẽ nhất cũng sẽ do dự, bởi vì phải bị cự tuyệt mới biết được trái tim vô cùng đau khổ.

Giữ quyết tâm bất thành công tiện thành nhân (thất bại là mẹ thành công), anh hạ giọng nói: “Anh yêu em, Vũ Tịnh, anh không biết từ lúc nào và vì sao lại yêu em, nhưng đợi đến lúc anh biết được, anh đã yêu em rồi.”

Cái gì? Anh vừa nói cái gì? Trong khoảnh khắc, dường như trái đất ngừng quay, không khí chuyển sang màu hồng, mắt cô cũng mờ đi, nước mắt rơi lã chã, cảm động mãi không thôi.

Song, cuối cùng cô vẫn giữ được bình tĩnh, thốt ra từ miệng hai chữ lại là: “Lừa đảo!”

Anh suýt nữa nôn ra máu, anh chật vật lắm mới nghĩ ra lời lẽ có chút ác ý mà lại không quá ác ý, cố gắng dưng cảm lắm mới có thể nói ra lời lẽ như vậy, kết quả là cô nói anh là kẻ lừa đảo!

“Đây chính là phản ứng của em?!” anh nâng cằm cô, nghĩ thế nào cũng không thông, cô không ... chỗ nào?

Cô tiếp nhận đôi mắt điều tra phán xét của anh. “Không sai! Nghĩ như vậy thì có thể dụ dỗ em, hãy thay đổi cách thức thông minh hơn đi!”

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ cỏ thừng, cô là kẻ hèn nhát, hiện tại không thể tin được hạnh phúc từ trên trời rơi xuống.

Nếu anh chỉ yêu cô một đêm nay, nếu sau khi tái hôn anh lại lạnh lung với cô, nếu anh trở lại là anh lạnh lung ngày trước, những cái “nếu như” này giống như kiến bò trên cơ thể, cô sao có thể cái gì cũng an tâm.

“Anh đã nói anh yêu em rồi, em vẫn không tin sao? Rốt cuộc anh phải làm thế nào?” Lần đầu thổ lộ trong đời anh, cô dù sao cũng cho anh chút thể diện chứ?

“Anh nói một chút thành ý cũng không có, anh chỉ là đang làm cho có lệ.” Nói như cô phải biết ơn lắm, anh nghĩ anh là ai chứ?

“Cái gì gọi là không thành ý? Anh tốn biết bao công sức mới có thể nói ra được, em lại nói anh đang chiếu lệ em?”

“Em không tin, không tin!”

Một người hứa hẹn, một người đến chết không từ, hai người không đi đến kết luận, tiếp tục để thời gian tốt đẹp này trôi qua một cách vô ích.

Ánh trăng đang cười, ngôi sao đang cười, trời và biển cũng đang cười, cho đến khi đôi vợ chồng đã li hôn này chìm vào giấc mộng, trời đất vẫn đang nhẹ nhõm cười, tình yêu của người đàn ông và người đàn bà quả nhiên càng rắc rối càng đẹp đẽ, ngoài bọn họ ra ai cũng không tìm được đường tắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-ly-hon-di>